Rex Harwey

CANIONUL BLESTEMAT

COLECTIA WESTERN

Rex Harwey

Canionul blestemat

V.1.0

Roman

După textul romanului apărut la
EDITURA ULISE
1991

CARTEA I-A

1. PRERIA CU LUMINATORII ŞTERŞI DE PE CER

Din nou şarpele frânghiei descrise o volută sofisticată. Vârful funiei pocni asemeni trăsnetului slab ce albeşte ramura mlădie de alun. Lassoul lui Brett şfichiui iar aerul, născând şuierul crotalului flămând, grăbind desprinderea mustangului de caii sălbatici.

Mai departe goană neîntreruptă, inepuizabilă…

Laramie Brett urmărea herghelia de cai ce se îndrepta spre confluenţa a două ape. Voia să captureze un mustang alb, un animal tânăr la vreo trei ani.

Încercările hăituitului să rămână lângă semenii lui, în dimineaţa apoasă şi cenuşie, se lovi de împotrivirea omului. Caii alergau într-un şuvoi viu, cu iuţeala egală. Curând, curând vor ajunge într-un loc de unde se vor şterge treptat de pe întinsul pământului, confundându-se cu vegetaţia preriei, acolo unde curbura orizontului se definea.

Călăreţul se apropie din ce în ce mai mult de calul pe care îl atingea când şi când cu frânghia, obligându-l să lărgească unghiul ce se forma între el şi direcţia de goană a hergheliei…

Brett, pe numele său din prerie Laramie, era muncit de un gând: Tot mai mult şi cât mai repede să formeze cotul de îndepărtare al calului sălbatic, ochit să fie capturat, de ceilalţi.

Jur-împrejur, cât cuprindeai cu privirile, imensitatea preriei, iar deasupra, clopotul albastru al văzduhului atotrăbdător, albit în crucea lui de astrul zilei.

Caii sălbatici se depărtaseră de-acum cu câteva mile bune, iar Brett îşi ducea la capăt cu tenacitate manevra de a întoarce animalul cu aproape o sută cincizeci de grade, faţă de drumul apucat de herghelia ce se mistuia treptat în vălurile străvezii ale depărtărilor.

Alte mile străbătute fără ezitare, tot timpul în coasta mustangului, forţându-l să urmeze un traseu impus de el, Brett, într-o salvie crudă, ce se alegea în urma copitelor într-un siaj vegetal.

Tentativele patrupedului încolţit de a scăpa de sub supravegherea omului, erau de fiecare dată dejucate cu abilitate profesională.

Mustangul alb colindase până atunci preria cu herghelia în care venise pe lume, de la nord la sud şi de la sud la nord, conform legilor transhumantei speciei cabaline americane, de trei ori. Văzuse prima oară lumina zilei în statul Utah. Apucase clime blânde şi mai aspre, avusese deseori hrană şi apă din belşug. Fuseseră şi dăţi când flămânzise, ori însetat rumegase o iarbă aţoasă.

Dar acum, acel om îl hăituia, obligându-l să se depărteze tot mai mult de ai săi, să se rătăcească de herghelie, să ostenească.

Distanţa dintre Brett şi cal se micşora. O nouă încercare a sălbăticiunii să evadeze în direcţia hergheliei, ce-şi ştergea formele, în locul unde orizontul se îngemăna cu salvia, se irosi iar celălalt, omul, se interpunea între el şi ceilalţi.

Reacţiile mustangului suferiseră noi avataruri. Tremurul corpului, fornăitul nervos, nechezatul întretăiat de alergătură, erau tot atâtea dovezi ale unui protest primitiv, consecinţa unei nesupuneri instinctuale, neajutorate, în faţa unui pericol grav, necunoscut.

Ori de câte ori Laramie Brett încerca să se apropie de fugar, acesta, adunându-şi noi energii, sporea şi mai mult distanţa ce-i separa. La un iard câştigat de Brett, calul se depărta prudent cu trei. Depărtarea dintre ei mai bine de trei lungimi de lassou, rămânea relativ constantă.

Prima parte a nopţii se consumă pentru om uimitor de repede. Brett trecu apoi calul la trap, un trap cuminte, moderat, apoi o apucă la pas.

Sfârşi, când văzu că şi celălalt cal alb, ce scânteia în lumina primelor stele, încetinise mersul şi descăleca într-o poiană.

Mustangul râcâia nervos pământul cu copita, ciulea urechile, atent la cele mai neînsemnate zgomote ale preriei, pândindu-l pe om cu coada ochiului, veghind orice gest al acestuia şi al roibului său, care l-ar fi pus în primejdie.

Ca într-o înţelegere mută, se dăruiră cu toţii odihnei. Brett nu dormea, ori îi aţipise numai un ochi: cu celălalt supraveghea caii.

Văzu animalele păscând foarte aproape unul de celălalt. Calul sălbatic nu realiza desigur că roibul înşeuat, fără zăbală, era instrumentul decisiv al prinderii sale. Rupea nervos iarba, părând împăcat cu noul său statut, atent la toate zgomotele.

Mai mult, de la un timp, când ajunseră la ei urletele fiarelor câmpiei, existenţa apropiată a omului şi a calului acestuia îi priau, reprezenta o garanţie, apărarea sa împotriva lupilor de prerie.

Urletele sălbăticiunilor deveniră ameninţătoare, ajungeau tot mai agresive la mica lor tabără, tot mai limpezi. Brett se ridică în picioare şi-şi armă carabina. Erau la o depărtare de câţiva zeci de iarzi, ochii lor de jar se roteau într-un cerc de foc ce se micşora.

De la un timp începu să plouă; o ploaie piezişă, venită dintr-un alt anotimp într-un coclaur al preriei cu luminătorii şterşi de pe cerul jos şi apos. Stropii mari, iuţiţi, începură să bată darabana, cădeau în neştire, o perdea insolită ascunzând fiarele de pradă, depărtându-le într-un alt timp şi un alt spaţiu, acolo unde nu mai reprezentau nici un pericol pentru ei.

2. CEAŢA ÎNCENUŞASE SALVIA.

În amintirile sale dinspre zori, Laramie Brett se găsea într-o diligentă. Aici, în prerie, nu putuse pune geană pe geană. Veghease tot timpul la mişcările coioţilor, cantonându-se cu disperare să păstreze aprinsă o feştilă pe care o purta tot timpul în coburul şeii, pe care o folosise ca pe o redutabilă armă împotriva fiarelor, păstrându-le la o depărtare de siguranţă.

Veghease în acest fel viaţa calului sălbatic şi pe a roibului său, ce simţiseră primejdia fiarelor şi care foloseau vecinătatea omului; singura garanţie, în acea noapte, pentru a apuca o nouă zi.

Dincolo, în planul gândurilor, Brett făcea drumul de la Glandire la Forth Smith cu diligenta. Prin fereastra drapată cu un doc murdar, pătrundea un colb alb şi lipicios. Ar fi putut străbate această distanţă atunci, în şaua calului său, dar preferase cupeul poştalionului, pentru nişte motive ale sale.

Era supus hurducăturilor, dar economisise timp, fiind şi mai puţin obositor. Pe lângă perdeaua ce flutura asemeni unui cearşaf bătut de vijelie, pătrundea un curent statornic, prăfos, produs de goana diligentei, risipindu-le celor din berlină monotonia călătoriei.

Printre companionii din diligentă ai lui Brett se aflau şi două femei. Prima, între două vârste, purta o pălărie cu boruri largi, într-o culoare porumbacă. Ţinea în braţe o geantă mărişoară, în forma unui coş de nuiele pentru rufe, din care mânca tot timpul.

Lângă ea, o alta mult mai tânără, cu obrazul zâmbăreţ. Din ce discutau femeile, se înţelegea că cea de-a doua era modistă. Avea un angajament, în perspectivă, la un pălărier din San Antonio. Era însă optimistă, urma să fie supusă unui examen de îndemânare profesională.

Între ele şi Brett se găsea un reverend, un preot certat cu

foarfecele, cu apa şi săpunul. Avea o ţinută neîngrijită, slinoasă, părul îi curgea pe spate în laţe murdare, iar umerii obrajilor erau invadaţi de o barbă înspicată cu roşu şi alb.

Exala un damf de amoniac pe care, de voie de nevoie, îl inspirau cei din cupeu. Brett avea porţia cea mai mare din acest aer viciat de sfinţia-sa. Insul cobora rareori uitătura într-o carte cu scoarţele ferfeniţite şi soioase, poposind, zice-se, după spusele acestuia, la rugăciunile sfântului Patron, de care se simţea legat prin toate fibrele fiinţei sale.

În acele clipe, pierdea, parcă, legătura cu tot ce-ar fi însemnat lumea terestră, refugiindu-se în cea a cerului de neatins. Suferea – aşa glăsuia – pentru jertfa Mântuitorului pe care îl adora.

Lui, mijlocitorului, rugile către Domnul păreau că-i topesc sufletul. Şi pentru asta şi-l înzăvora mereu între scoarţele negre, neprihănite şi unsuroase ale cărţii sfinte, păstrându-l acolo, pentru totdeauna lăcătuit şi ferit de vederile semenilor păcătoşi.

Călătoria cu diligenta avea pentru Brett tâlcul ei. În urmă cu doi ani, Medora, soţia sa şi Dick, fiul său, muriseră într-un tren spre Guadelupa atacat de desperados, nişte tâlhari la drumul mare.

Cum şeful acestora, un anume Mac Nall, vinovat de moartea alor săi, nu fusese încă prins de poliţie şi dovedit, Laramie Brett, sherif într-un oraş din Sud, în Dead Feast, se hotărâse să-şi facă singur dreptate.

Pentru asta colindase şi mai bătea drumurile New Mexico-ului, în zilele sale libere şi în concediile date lui de consiliul oraşului. Spera că-l va găsi într-o bună zi.

Laramie Brett zăbovea în amintirile sale tot în diligentă. Aici, în prerie, mustangul alb ciulea nervos urechile la urletele lupilor, fornăind nehotărât, în ceea ce ar fi trebuit să facă: să rămână în preajma omului, ori să fugă unde va vedea cu ochii, să scape de vecinătatea lor. Rămase însă să pască, totuşi, la cele câteva lungimi de lassou de omul care nu-l slăbea din ochi…

Acolo, în cupeu, părintele catolic, ce n-avea tonsură, sigur un fervent consumator de tării, dormea iepureşte,

simţindu-se în largul său, ca în orice chilie monahală pe roţi.

Sforăia cu buza de jos mare, arsă de jarul ţigării, o buză vânătă, lăsată, de pe care se prelingea un lichid lipicios. Când maxilarul îi tremura în somn, stropşea în jur picături rău-mirositoare de la dinţii putrezi.

Din cauza drumului tot mai prost, poştalionul aducea deseori cu o goeletă pe o mare cu hachiţe. Numai că padrele deschise iar ochii injectaţi de nesomn şi mormăi ceva incoerent.

Poate recita în barbă un psalm. Furişă apoi, ca orice pământean de rând, mâna sub reverendă şi scoase de acolo o sticlă din care trase câteva înghiţituri. O puse apoi la loc, în tainiţa ei, scăpând un râgâit tărişor şi făcându-i şmechereşte cu ochiul lui Brett…

Roţile berlinei rulau pe şleauri asediate de praf şi ciulini, Surugiul gonea caii, plesnindu-i, la răstimpuri, cu şfichiul biciului. Brett scoase capul pe fereastră, îndepărtând un colţ al perdelei şi inspiră aerul prăfuit al drumului, dar mai bun decât cel alterat de picioarele şi răsuflarea companionului său.

Simţea tot mai conciliantă privirea doamnei Lotte Brown, doamna cu pălăria fistichie, care ciugulea tot timpul din valiza ei enormă, ţinută pe genunchi, mâncând cu zgomot din cauza unei proteze ce nu i se potrivea.

Printre călători se mai afla şi, zice-se, un om de afaceri, unul Leon Stick, ce se lansase într-o conversaţie fără viitor cu vecinul său ce se prezentase simplu: Bube, pe numele său lung Billy Cliff. Era scund, gros, cu ochi porcini, cu un obraz prosper de ins bine hrănit, nedus la frizer de un timp bunişor.

Avea un tic: se trăgea mai tot timpul de una dintre urechi, o ureche depărtată de cap şi care aducea cu o foaie de pătlagină.

În ceaţa cenuşie a amintirilor, diligenta urca şi plonja prin denivelările drumului, un drum ce parcă plutea pe un nor de colb, iar aici, în preria apoasă, mustangul alb părea că n-are chef să cadă pradă colţilor lupilor, ce, blestemaţii,

micşorau vizibil distanţa dintre ei şi cai.

Brett era convins, în atarea situaţie produsă de întâmplare, că vecinătatea lor nu era primejdioasă, atâta timp cât ardea focul, întreţinut cu greu de către el. Ştia din experienţa sa de până atunci, că mustangul alb nu va prefera o eventuală evadare spre libertate, atâta timp cât instinctele sale îl preveneau că n-avea nici o şansă să schimbe hăitaşul de acum, cu alţii necruţători.

Se ridică şi aruncă iar vreascuri în focul ce ardea în papainoage, suflând în el, făcând tot ce era posibil să nu se stingă; în acest fel sălbăticiunile din vecinătate rămâneau acolo, aşteptând un moment prielnic când omul va cădea răpus de oboseală.

Atunci se vor arunca asupra botului cailor, încleştându-l şi ameţindu-i, atunci când în dorinţa acestora de a se descotorosi de fiare se vor roti până când vor deveni o pradă uşoară.

În planul cvasioniric, diligenta alerga cu repeziciune. Pleasna biciului spărgea aerul în cioburi pe deasupra crupei cailor mijlocaşi. Cupeul, deseori, părea că se va frânge în bucăţi. Drumul traversa o pădure de fag, un făget tânăr, la începuturile lui, cu prospeţimea tinereţii în el, cu zvonul şi şoaptele vieţuitoarelor deranjate din tabieturile lor la trecerea vijelioasă a diligentei.

Discuţia dintre femei ajunsese inevitabil la confesiuni. Nişte destăinuiri făcute în şoapte ce colindau berlina de la un capăt la celălalt, Brett, deşi n-avea pentru ce să cunoască intimele lor detalii de viaţă, află că Lotte fusese cerută de nevastă de un ranger din Dodge City. Totul fusese aranjat de un tejghetar din oraş, care o recomandase, cunoscând-o dintr-un hotel, unde fusese cameristă.

Femeia vorbea sâsâit, cu o voce de soprană, vorbea fără întrerupere şi mesteca tot timpul anevoie cu proteza ce nu i se potrivea, scoţând din gură reziduri de mâncare pe care le depozita în valiză; spre consternarea modistei, se întâmpla deseori, să ia din aceste reziduri şi să le bage îndărăt în gură...

Brett simţea nevoia să evadeze din cupeul populat cu o lume ce nu-i inspira prea multă simpatie şi să se gândească la Mac Nall, la banda lui, cu care se jurase să se răfuiască. Tâlharul, după ce dăduse o seamă de lovituri pe traseul ce ducea spre Guadelupa, fusese apoi parcă înghiţit de pământ.

Şi, tocmai în acel moment, când nimeni, se părea că, n-avea nevoie de aşa ceva, un foc de armă sfâşie calmul relativ al preriei. Urmară şi alte focuri, iar un glonţ transformă în pulbere felinarul surugiului, născând în diligentă momente de spaimă. Erau atacaţi de desperados.

— Tâlharii! ţipă proprietara uriaşei valize. Vom fi măcelăriţi!

— Doamne-Dumnezeule, se înfiora tânăra. O să murim sigur!

Brett socoti că nu trebuia să rămână în expectativă. Scoase Derringer-ul din tocul de piele şi îndepărtă colţul perdelei, intenţionând să deschidă focul, dacă simţea nevoia.

— Uşurel, uşurel, fiule! îi duhni în ceafă răsuflarea fetidă a padrelui. Aruncă jucărioara, altfel te expediez la Marele-Spirit al tău, corcitură!

Laramie Brett trăi momente contradictorii. Falsul padre era un temut bandit, un desperado în anteriu şi în care abia atunci îl presupuse pe Mac Nall, omorâtorul alor săi.

Tâlharul şi el, văzuse în Brett metisul. Şi cu adevărat. Mama lui Brett fusese o indiană, o siuşă. Pentru prevedere, Brett dosise insigna de sherif în căptuşeala vestei din piele de antilopă.

De afară împuşcăturile nu mai conteneau. Unele se loveau de pereţii din lemn ai berlinei, păstrând aici o atmosferă de panică.

Însoţitorul, Jesse Rich, intervenise în luptă. Arma sa pocnea la răstimpuri, adăugând curaj călătorilor. Judson, surugiul, nu tăia nici el frunză la câini. Trăgea de-acum şi el cu arma în urmăritori, încercând să-i păstreze la distanţă.

— Lumea s-a păcătoşit, comentă Lotte. Pentru asta Domnul o va prăpădi. La judecata de apoi toţi ticăloşii ăştia

vor fierbe în smoală. Nu vor găsi nici o îndurare.

— Aruncaţi tot ce căraţi prin buzunare, porunci Mac Nall.

— E în cârdăşie cu cei de afară, se auzi moale insul uscăţiv.

Impostorul preot acoperea cu spatele fereastra, ameninţându-i cu armele. Nu era de glumit. Întreaga atitudine a banditului arăta că va fi necruţător cu oricine nu ar fi ascultat.

Bărbatul slab se albise în obraz. Avea cu el o sumă importantă de bani: plata pentru vitele vândute în California. Vreo două mii de dolari.

— Ce blasfemie! izbucni iar Lotte Brown, potrivindu-şi ochelarii. De-ar fi soţul meu de faţă?!

— Ar fi făcut rahatul praf! Şi înmoaie-ţi clanţa, sfrijito!

— Ce fel de padre eşti?! Piei, Satană, dintre noi!

— Nu mai bate câmpii şi răstoarnă-ţi valiza să văd ce-ai acolo!

Împuşcăturile se înteţiră. Banditii călăreau tot mai aproape de cupeu. Gloanţele lor ocoleau deocamdată caii şi surugiii! Înţelegerea dintre Mac Nall şi acoliţii săi era ca, după ce şeful lor în anteriu expedia pe fereastră două focuri de revolver, ceilalţi să doboare un cal şi să imobilizeze diligenta.

Mac Nall nu adunase încă tot furtişagul; îşi propusese să ascundă o parte din el, să nu-l împartă cu ceilalţi. Dar nici să verse sânge de om. Mai ales dacă nu era strictă nevoie. Şi aşa avea destule crime pe răbojul său.

Din valiza Lottei îşi făcură apariţia: o pudrieră, o proteză cu dinţii din nichel, oglinda, cartea de rugăciuni a sfântului Augustin şi restul unui cârnat din care rupea şi mânca nervos.

— Eşti un om rău! Viitorul meu soţ are să-ţi vină de hac!

— Gura, femeie! Mi-ai clefăit destul în ureche când credeai că dorm! Dacă mai rosteşti o vorbă, te arunc afară din cupeu!

— Mă voi ruga protectorului meu să te pedepsească, padre ticălos!

— Încheie, smintito! Altfel te azvârl oamenilor mei. Unii

n-au atins os de femeie de luni de zile!

— N-ai decât! Să ştii că nu mă înspăimânt. Domnul îmi va da putere să fac faţă oricărei pedepse.

— Eşti complet nebună!

— Încearcă şi ai să vezi!

Femeia tânără înlemnise în colţul său. Dacă Lotte era dată bandiţilor, nici ea nu va avea o soartă mai bună.

Sosise momentul prielnic pentru Brett să intervină. Când banditul îndreptase pistolul spre Lotte, cu care dialoga, pumnul şerifului îi explodă celuilalt în obraz, trântindu-l pe podina trăsurii. Se apleacă apoi să-şi ridice Derringer-ul, dar răsună o bubuitură care înteţi spaima de acolo, multiplicând-o…

Trăsese acel Bube, tovarăş în ticăloşii cu Mac Nall…

3. UMBRA LASSOULUI PĂTA PRERIA…

Dimineaţă. Goana a fost luată de la capăt. Iarba era înrourată şi copitele cailor lunecau prin locurile lipsite de vegetaţie. Nu trebuia să forţeze bidiviul ori calul sălbatic, pentru că s-ar fi putut accidenta, iar strădania lui de până atunci să-l captureze fără nici un cusur s-ar fi irosit în van.

În timp ce, alerga după celălalt cal, Brett nu se putu abţine să nu admire trupul viguros al armăsarului alb, coama-i lungă, mătăsoasă, ce flutura des în curentul iscat de neobosita goană, coada în forma unui „S” ce se unduia în fuga lui neostoită, sălbatică, o fugă înverşunată în a-şi apăra dreptul său de a nu se supune nimănui, de a trăi după regulile hergheliei…

Tentativele de a-l prinde în laţ se soldaseră cu o serie de eşecuri, care îl nedumeriseră pe Brett. Era prima oară când i se întâmpla un asemenea lucru. Dădea faptul pe seama oboselii, dar şi pe agilitatea cu care animalul se ferea de capcane.

Atunci când umbra frânghiei şerpuia prin salvie, mustangul schimba fulgerător direcţia şi ritmul alergăturii, ocolind cu abilitate primejdia.

Iar o nouă încercare, la fel neizbutită. Mai departe o urmărire fără istov. Brett auzi o nouă fornăitură a celuilalt, îngânată de calul său. Asta mai trebuie! Cât i se părea de bizar, dar animalele comunicau între ele.

Totul urma să curgă pe un făgaş favorabil lui, dacă bidiviul său pactiza cu el şi nu cu celălalt. Însemna atunci că momentul capturării nu putea fi departe. Din bine în mai bine.

Manifestările calului domesticit erau îngânate, cu puţine modificări, de cel sălbatic. Mai departe urmărirea epuizantă pe distanţa a câtorva mile bune; Brett nu întrezărea încă finalul…

Oboseala punea stăpânire treptat şi pe calul lui Brett..

Potcoavele de fier îi confereau o mai bună stabilitate şi totuşi, greutatea lui, acest lest viu, atârna periculos în balanţa consumului de energie a calului domestic.

Din nou mima mustangul alb. Faptul îl mulţumea pe Brett. Sporea roibul iuţeala, mărea şi mustangul viteza, încetinea roibul, celălalt îl imita. Cât timp lumina zilei guvernase preria, distanţa dintre cai se păstrase constantă: aproape zece lasouri.

În acest fel, urmărirea a durat până s-a instaurat seara. O spumă albă, fosforescentă, acoperea trupurile încinse ale patrupedelor. Brett, trebuia să recunoască faptul că sălbăticiunea avea o rezistenţă ieşită din comun. Şi calul lui Brett era un exemplar viguros, ce ţinea la eforturi prelungite şi-l talona din aproape pe celălalt, îmboldit, este adevărat de pinteni şi de vocea sa, când ameninţătoare, când rugătoare, prietenoasă, omenoasă, persuasivă, a unuia dominat de pasiune, dar şi de necesitatea de a trăi, de a face faţă cheltuielilor cu ţinerea ranch-ului pe picioare.

Mustangului nu-i era totuşi limpede încăpăţânarea lui Brett în a-l urmări, hăituindu-l de atâta bucată de vreme, îndepărtându-l de herghelie, unde abandonase o iapă roşie ca un bulgăre rupt din soarele apusului, cu care se împerechease şi de la care, după cum glăsuiau instinctele ei, aştepta un mânz, o nouă progenitură, ce va înmulţi comunitatea cabalină…

O înserare cu hachiţe. Hăituitului locurile îi erau străine. Nici n-avea de unde să le cunoască. Nu mai fusese pe aici. O nelinişte hrănită de o teamă primitivă îi încercuia în chingile desperării sufletul său de cal. Omul cu pletele negre, ca pana corbului, îl fugărea ahtiat de a-l supune, parcurgând coclauri străine, devenite înfricoşătoare, acum sub misterioasa şi palida lumină a lunii.

Aproape zburau unul după celălalt prin liziera unor castani pitici presărată cu tufărişuri de agrişe. Poleiala de fosfor a frunzişurilor lumina dârele adânci din salvia trezită la viaţă sub argintiul mătuit al cerului. Peisajul nocturn se înveşmântase apoi într-o acuarelă asemănătoare celor din basmele lui Hans Christian Andersen.

Hăituirea mustangului alb era în toi. Pentru a putea fi capturat, apoi îmblânzit, trebuia mai întâi înfometat, lipsit total de apă, să-l împingă în pragul epuizării. Numai atunci animalul acesta dotat fizic, putea fi descurajat; reacţiile sale primitive de autoapărare urmau să-i slăbească, dârzenia de până acum trebuia diminuată până la totala ei anulare. Din acel moment putea conta că sălbăticiunea urma să fie capturată.

Fostul şerif cercetă iar locul stelelor de pe cer corectând direcţia de hăituire a fugarului. Nu peste mult timp urmau să apară colinele. Era semnul că nu se rătăciseră în imensitatea preriei.

Capul începuse să-i cadă obosit pe piept, simţea că pleoapele i se lipesc. Trebuia să reziste, să se domine, să-şi învingă slăbiciunea temporară. La primul popas o să-şi facă o cicoare, să se întremeze, să reziste avalanşei de tentaţii de a opri şi a se odihni.

Asta ar fi însemnat revigorizarea celuilalt cal, prelungirea hăituirii până la calendele greceşti, poate ar fi putut însemna chiar un eşec, mustangul să se mistuie în afară de capătul preriei. Jinduia totuşi odihna ca pe apa de cleştar a unui izvor, dar se înfrână…

Laramie Brett bătea la patruzeci de ani. Osteneala îl copleşea tot mai mult, dar n-avea încotro; trebuia să continue urmărirea.

Iar un galop, totuşi mai moderat, la o limită suportabilă de roibul lui Brett ce se resimţea şi, care convenea şi calului sălbatic, printr-o salvie ce pârâia frântă de copite, într-un aer cenuşiu prin care colindau miresmele ierbii pârguite.

Venise sigur o înserare, pentru că Brett călărea prin ea. Albul obositor al calului sălbatic se împăcurea treptat, treptat. Desenul de pe fruntea lui, acea frunză de arţar, ce ziua avea culoarea neagră, acum strălucea cu marginile aureolate, aducea cu o pată dintr-o galaxie, o galaxie vie, albă, cerească, o alcătuire cosmică limpede.

Nu se putu stăpâni să nu-l admire. Iar întorsese capul spre el, poate să-i ghicească intenţiile. Era un pur-sânge perfect, un cal ce-ar fi însemnat mândria oricărui rancher,

de-al stăpâni, de-al avea în corral, să-l înscrie la rodeo, nimeni să nu-l poată înşeua, să rămână ca o sculptură vie, un model de statuie ecvestră pentru dăltuitori.

El, Laramie Brett, va deveni proprietarul acestui mustang: Va fi invidiat de toţi crescătorii de cai din ţinut, poate de pe tot cuprinsul Arizonei şi al Californiei. Îl va păstra, nu-l va înstrăina, oricât de mulţi bani i s-ar fi oferit să-l vândă...

Iar la trap lent. Un răgaz pentru animale să nu-şi irosească complet puterile în încleştarea surdă ce continua cu o precizie înspăimântătoare de când porniseră de la ultimul loc de odihnă.

Locul unde urma să fie capturat şi de unde nici un mustang – până atunci, de când prindea cai sălbatici – nu-i scăpase, de unde toţi se întorseseră înşeuaţi şi cu căpeţeaua prinsă de cap, se apropia implacabil.

Oboseala începuse iar să acţioneze asupra lui. Parcă se găsea sub acţiunea unui narcotic ce-şi făcea efectul. Se găsea în şa, dar pendula între somn şi trezie. Lăsă roibului său credincios grija urmăririi mustangului.

El, Brett, părăsise de fapt meleagul prins într-un somn-nesomn ce îl căra cu el, prăbuşindu-l într-un abis al amintirilor, de unde încercă să scape, să evadeze, dar nu reuşi.

4. UN ZIARIST CE S-A AVÂNTAT ÎN GROAPA CU LEI.

Se făcea că se află într-un vagon de tren alături de Matt Hill, prietenul şi ajutorul său de sherif. Auziseră că, într-un ţinut învecinat, Mac Nall îşi făcea mendrele. Porniseră deci pe urmele acestuia. De curând atacase un tren, pentru care bănuia că putea repeta fapta.

Se urcaseră şi ei într-o garnitură, anume aleasă şi se găseau la fereastra vagonului; în aşteptarea unui eventual atac, garnitură ce făcea legătura între Santa Fe şi Passo del Norte. Vagonul avea două şiruri de bănci lipite de pereţii laterali.

Poliţiştii veniseră îmbrăcaţi asemeni păzitorilor de oi, în intenţia de a nu bate la ochi, înşelând mai ales pe eventualii tâlhari.

Faptele se petreceau cu mulţi ani în urmă, la scurt timp după ce îi pierduse pe ai săi şi după eşecul din diligentă. Nu-şi putea ierta atunci că-l scăpase pe Mac Nall. Fusese rănit grav de acel Bube, dar printr-o minune rămăsese în viaţă, ajutat de Cer şi de un doctor dibaci care-i scosese glonţul de sub claviculă şi-l cususe.

În închipuirea sa, Brett se afla deci la una dintre ferestre. Citise articolul ziaristului ce-l întâlnise pe Mac Nall într-un vagon jefuit sub privirile banditului ce conducea întreaga mârşăvie.

Relatase cu lux de amănunte felul cum decursese convorbirea sa cu Nall. Brett nu s-a mulţumit numai cu atâta S-a dus la ziar şi l-a cunoscut pe reporter, pe acel Bob Lawrance, un tânăr cu obrazul deschis de anglo-saxon, curajos, devotat carierei de ziarist şi eticii acestei meserii, neaservit nimănui.

Brett află cu ocazia acestei vizite câte ceva despre banda lui Nall, caracterizată de Lawrance ca o scursură de indivizi fără căpătâi, o adunătură de prin Texas şi New Mexico,

căutaţi peste tot pentru fărădelegi.

Descrierea era edificatoare. Mac Nall fusese recunoscut de Brett. Era cel care îi ucisese pe Medora şi pe Dick. Avea obrazul crestat de lovitura unui cuţit buza de jos, arsă de jarul ţigării, era lăsată şi de pe ea se prelingea o zeamă cu miros neplăcut.

Numai că Nall din tren era un individ elegant, bărbierit, tuns recent, avea bilet cumpărat pentru întreaga călătorie, purta un Stetson alb de pai, iar sub haină pistoalele.

Pătrundea prin vagoane asistând la jefuirea călătorilor. Nall îi confiscase ziaristului aparatul fotografic, cu un gest brutal; viaţa acelui Lawrance – la un moment dat – atârnase de un fir de păr…

— Ce faci de fapt în meseria asta a ta? îl interogase Nall.

— Nu vă este cunoscut cu ce se îndeletniceşte un ziarist?

— Faci negoţ cu ziare pe străzi?

— Asta o fac jurnaliştii, Sir! Eu scriu articole şi le public.

— Dacă e pe-aşa şi nu-mi spui gogoşi, eşti un valoros, gringo! Ai ceva în capul ăla al tău.

— Mă măguliţi, Sir.

— Despre mine ce-ţi trece prin cap să spui la gazetă?

— Că sunteţi un desperado-gentleman.

— Eşti linguşitor ca un căţeluş parfumat, gringo!

— Aşa vă apreciez eu, Sir! Şi cunosc la oameni.

— Ce-ai smângălit pe hârtie despre ce se petrece sub nasul tău?

— Să vă zic drept, n-are să vă placă deloc.

— Îţi împuşc limba dacă mai repeţi prostia asta!

Ţeava pistolului tâlharului intrase în gura lui Lawrance. Percutorul se depărta cu o încetineală bolnăvicioasă. La o simplă apăsare bruscă, a trăgaciului, creierii lui Lawrance luau drumul tavanului cupeului. Nu era prea surâzătoare situaţia ziaristului.

— Dacă mă omori, faci din mine un erou, Sir! Întreaga presă mă va deplânge, iar pe dumneata te va încrimina.

— Cum vine aia să mă încrimineze?! Vorbeşti ciudat, gringo!

— Are să vă condamne, Sir.

— Aşa e! N-am nevoie de tămbălău, îşi îndulci Nall vocea. Ai tras deci cu ochiul la ce fac oamenii mei şi nu prea agreezi treaba asta. Asta nu înseamnă că trebuie să mai ţii şi minte.

— Meseria mea îmi cere să observ tot ce e în jur, Sir.

— De data asta n-ai văzut nimic, gringo. Ai stat cu mine la taifas. Iar dacă totuşi vreun drăcuşor te îndeamnă să ţii minte ceva nu te-aş sfătui. Ar fi total în detrimentul tău.

— Şi atunci ce să fac?

— Să-ţi tiveşti pleoapele, urechile şi gura!

— Totul depinde de dumneavoastră, Sir!

— Vezi, aşa te vreau, gringo! Eşti uns cu alifii înmiresmate, băiete. Ai să faci carieră, pe legea mea de desperado! Te iau în trupa mea, ca să-mi poţi lăuda prin gazete faptele.

— Mă măguliţi, Sir. Dar n-are să mă publice nimeni. Mă vor vâna şi pe mine şi faptele tale osanalate de mine vor fi arse în foc.

— Bine, gringo! Laudă-mă atunci numai în ziarul de unde mănânci pâine. Dacă mă înjuri, n-ai să mai apuci zile multe.

— OK, Sir! Împărţiţi mai întâi agoniseala din prada celor din tren. Ar fi un motiv să vorbesc de bine banda lui Mac Nall.

— Pe ce lume trăieşti, gringo? Nu mai sunt timpuri pentru filantropie.

— Faceţi fapta asta şi am să vă preamăresc.

— Baţi câmpii, gringo!

— Atunci nu putem ajunge la o înţelegere, Sir.

— Nu mă călca pe nodurile de la picioare, că iau iute foc. Uite, totuşi, aş putea face ceva. Dacă mă descrii în culori trandafirii, promit că-mi mut terenul de lucru într-alt stat din West. E, OK?!

De pe fruntea lui Lawrance se prelingeau broboane de sudoare. În orice clipă glonţul lui Nall putea porni.

— N-are să-mi fie însă uşor, dar voi încerca, Sir.

— Să publici, gringo, nu să încerci. Nu mă duce cu preşul. Ori e albă, ori e neagră. Dacă-i neagră, pregăteşte-te să mori.

— Vă asumaţi un risc prea mare, Sir. Veţi fi vânat ca un câine turbat. Se vor face potere în fiecare stat, se va…

— Lasă lătratul, gringo! Că n-oi fi vreun preşedinte, ori guvernator de stat. Tu ai să fii uitat chiar a doua zi după ce am să-ţi arunc o floare pe mormânt.

— Dacă voi trăi, o să citiţi în gazetă că sunteţi un bandit gentleman, un desperado trăit în lume, cu farmec personal, inteligent, cu maniere elegante, cu…

— Aiurezi bine, Lawrance! Te-a prostit frica. Scrie simplu, ceva care să fie crezut. Şi pe scurt, vorba multă sărăcia omului.

— Este părerea mea sinceră, Sir!

— Lasă prostiile. Facem târgul, ori îţi zbor creierii.

— Eliberaţi mai întâi femeile şi nu le luaţi cu voi! Aţi răpit şi femei indiene. Acestea îşi vor curma zilele. La bărbaţii lor părăsiţi în sate nu se mai întorc.

— Cine dracu le-a pus să plece de acasă?

— Erau în drum spre El Paso cu lucruri pentru târg. Unele au bărbaţii în tren.

Mac Nall îşi scarpină ceafa cu ţeava pistolului. Temuta armă părăsise obrazul lui Lawrance. Greu să poată lua banditul o hotărâre. În jurul lui Nall şi Lawrance se adunaseră şi alţi bandiţi. Rânjetele acestora nu-i cădeau bine deloc şefului bandei.

— Sir, faceţi cum vă spun eu, n-are să vă fie rău, îl îmboldi din nou Lawrance, văzând cum oscila banditul.

— Mă învoiesc, Lawrance! Dacă îmi ponegreşti oamenii în ziar, te aduc pe sus la Passo del Norte şi te spânzur de felinarul saloonului Flamingo. Îţi dinamitez şi şandramaua unde tipăriţi fiţuica.

— OK, Sir! O să fiţi mulţumit.

— Am să te văd, băiete!

— Nu vă faceţi probleme, Sir.

Cele relatate de ziarist în gazetă produseră senzaţie. Fotografiile erau autentice. Ziarul şi-a triplat tirajul câteva zile la rând.

Mac Nall şi-a mutat apoi teatrul furtişagurilor şi al tâlhăriilor în Arizona. După articolul din ziar, la câteva luni,

Mac Nall fusese atacat de rangeri călări.

Pierduse în luptă aproape întreaga bandă. Scăpase el şi cu ofiţerul său Bube şi vegetau, pe undeva, prin orăşelele fierbinţi, sub nume de împrumut.

Intenţiona să se aşeze până la urmă în vreo localitate din West ori Middle West şi să treacă la o viaţă sedentară.

Dar până când vor avea o ocupaţie serioasă, îşi iroseau vremea prin saloonuri bând tării, jucând cărţi, unde-şi tocau banii adunaţi prin fărădelegi…

5. VECINĂTATEA PRIELNICA A LUPILOR DE PRERIE.

Un coiot flămând îl trezi pe Brett. Fiara se aruncase asupra mustangului, gata-gata să-l înşface de bot şi armăsarul speriat o rupsese la fugă. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

Brett sări cu iuţeala fulgerului în şaua roibului şi o porni în galop pe urmele fugarului, tăind în două haita de lupi. Distanţa dintre cai sporea cu fiecare secundă, urmare a inerţiei celuilalt.

Calul sălbatic, fascinat de neaşteptata ocazie de a scăpa de sub presiunea lui Brett, profitând şi de o vizibilitate bună conferită de luna plină, simţea renăscându-i puterile. Dar încotro se îndrepta? Va întâlni vreo altă herghelie care îl va adopta? Măcar o turmă de bizoni să găsească şi tot ar fi fost bine. Printre aceşti coloşi bruni îşi stabileau locul de viaţă şi destui mustangi.

În alergătura sa, calul sălbatic aducea cu un astral oarecare, dezlipit dintr-o galaxie în expansiune, astral pornit în vidul cosmic spre un nici unde mai prielnic pentru o nouă identitate, dispensându-se de vecinătatea sufocantă a lui Brett.

Urmărirea se declanşase iar. O alergătură pe viaţă şi pe moarte. Omul izbutise să se mai apropie de calul fugar cu o lungime de lassou. Brett auzea răsuflarea încinsă a animalului acoperit de o spumă albă, o răsuflare în contratimp cu a roibului său.

Îi vedea capul pe jumătate întors, pândind şarpele alburiu al frânghiei, în intenţia de a ocoli ochiul rotund, la capătul căruia se găsea captivitatea sa, acest încăpăţânat Brett şi cerul violaceu prăbuşit peste imensitatea preriei.

Mustangul înţelegea instinctiv pericolul ce-l reprezenta frânghia. Văzuse cândva o piele-roşie capturând un surat de-al său, cu o asemenea funie şerpuită.

Înţelegea mai bine abia acum desperarea celuilalt mustang şi jalea întregii prerii din ochii aceluia de a scăpa de captivitate când a căzut în grumaz cu piciorul rupt. Apoi acea detunătură la fel cu oricare alta auzită când erau împuşcaţi bizonii.

Ritmul alergăturii începu să slăbească. Mustangul alb încetinise fuga, dând semne de oboseală. Brett nu putea să realizeze dacă fusese ultima tentativă a calului sălbatic de a se pierde în imensitatea spaţiului verde.

Cădea amurgul, un amurg ca toate amurgurile pline de taine. Toţi trei, cai şi om, ajunseseră la capătul puterilor, îşi legă roibul la conovăţ şi-l lăsă să pască aşa, la o lungime de lassou.

Începuse să fie ros de temeri să nu-i dezerteze cumva roibul, sedus de mirajul libertăţii, solidarizându-se instinctual cu semenul încolţit de el. Mai auzise de asemenea cazuri, când animalele îmblânzite fraternizaseră cu cele hăituite...

Şunca friptă la foc avea un gust iute şi-i mai ostoi sărătura cu puţină tărie. Îl luase şi cu frig şi tequila îi punea sângele în mişcare, adăugându-i bună-dispoziţia de care avea nevoie.

Privi la mustangul alb. Incredibil! Păştea alături de roibul său. Se apropiase de el, înfrăţiţi parcă într-un destin comun. Scena se consuma la câţiva zeci de iarzi depărtare, când începu să tune destul de urât, apoi stropi grei de apă începură să cadă bezmetici.

Fulgerele tăiau înaltul ca nişte săbii ale providenţei, înfigându-se în măgurele depărtate şi-n câţiva stejari uriaşi. Spaima atavică de fulger şi de trăsnet apropiase şi mai mult animalele; se potriviseră una în faţa celeilalte, astfel că îşi atingeau greabănele.

Ploua nesuferit şi pisălog. Renunţase să pornească pe o asemenea vreme. Rămase lângă focul său de popas ce murea şi învia însufleţit cu câte un pumn de vreascuri, foc şicanat de apa venită de sus, o apă leşiatică ce-l fleşcăise pe el, pătrunzându-i la piele.

Aversa încetă brusc tot aşa cum pornise. Animalele erau ude şi ele, frigul le făcea acum la toţi rău, dar n-aveau de ales.

Din nouă păşteau greabăn lângă greabăn, atente la pârâiturile crăcilor date pe foc şi la pericolele surde ale preriei ajunse acolo.

Cu fiecare secundă noaptea se cătrănea tot mai tare. Caii sătui dormitau unul lângă celălalt, încălzind cu trupurile lor pământul.

Un moment se lăsă sedus de ideea aruncării lassoului şi capturarea sălbăticiunii. Era totuşi riscant. Mustangul se dovedise un exemplar de o vigoare ieşită din comun.

Sigur, l-ar fi târât pe Brett prin iarbă l-ar fi scăpat. Forţele dezlănţuite ale calului sălbatic, hrănite de instinctele sale aduse o dată cu venirea lui în viaţă, i-ar fi spulberat întreaga muncă de până atunci irosită pentru capturarea acestuia. Cel mai bine era deci să renunţe, să nu se pripească.

Destule minute mai târziu, Brett moţăia în faţa focului, în timp ce caii păşteau cuminţi unul lângă celălalt pe aria desenată de lassou.

Altă alternativă nu exista. Urmărirea dura de două zile. Şi calul său se resimţea. Urletele lupilor se înteţiseră. Scăpărările ochilor de fiare alcătuiau un cerc pulsatoriu de scântei agresive şi incomode.

Carapacea calului sălbatic alcătuită din frica instinctuală de om şi de fiară, îi era din nou prielnică lui Brett. Oboseala însă îl răpuse şi se lăsă cotropit un timp de ea…

6. FLAMINGO HAŞURAU CERUL CU ACE ROZALII.

Se făcea că Brett şi Matt Hill, prietenul său, deci şi ajutorul său de şerif, porniseră cu trenul să aducă în orăşelul lor, la judecată şi ispăşire, un ins care făcuse o ticăloşie şi se aciuase în parohia altui sherif.

Aveau împuternicirile la ei, arme, cătuşe şi inimile încleştate de ferma hotărâre să convingă autorităţile de acolo să-i ajute să-şi ia acasă omul. Dacă nu, îl vor aduce cu forţa.

Dar ceva se petrecuse cu acel tren. Garnitura încetinea tot mai mult viteza. Se deschiseseră ferestrele brusc şi găurile unor arme cu repetiţie se lungiră – spre coloşii bruni…

Era o zi caldă, frumoasă, o zi fără cusur, cu un cer vopsit într-o acuarelă albastră, asemănător celui biblic, pentru că pe el, Dumnezeu, în ziua cincea a Facerii, a binecuvântat şi păsările. Şi aici Stăpânul Văzduhurilor, al tuturor celor nouă, în clipa de faţă, adusese pe cer flamingo, care, asemeni unor ace rozalii, migrau spre ţinuturile calde ale Mexicului, haşurând înaltul cu tuşe fără cusur.

Pe pământ însă, bizonii se apropiau inconştienţi de tren, urmându-şi destinul orb, spre regiunea obişnuită a turmei pentru iernare, poate spre ţinuturile Galvestoneului. Veneau tocmai dinspre Wyming, Utah, New Mexico, bătucind pistele lor tradiţionale, cunoscute de vânătorii profesionişti.

Laramie Brett ştia că până la venirea omului-alb, bizonii asociindu-se în turme şi în compunerea acestora în perechi, traversau cu milioanele Lumea-Nouă de la Nord la Sud şi de la Sud la Nord, conform cerinţelor dictate de anotimp şi înverzirea păşunilor. Indienii, pe aceste piste de bizoni, drumurile lor tradiţionale, îi aşteptau şi-i vânau pentru hrana lor de toate zilele.

Laramie Brett şi prietenul său cunoşteau că semenii lor se dedaseră la un dezmăţ greu de imaginat exterminând bizonul cu o cruzime fără seamăn.

Motivaţiile apărute în presa vremii încercau să explice necesitatea profilaxiei preriei; aceste animale distrugeau plantaţiile fermierilor; pentru asta erau împuţinaţi. Cealaltă faţetă a omorârii acestora, pentru a înfometa pe indian, adevăratul stăpân al acelor locuri, transpărea vag în articolele trunchiate de politicieni…

Se cunoştea că bizonii descoperiseră pasul Cumberland din Munţii Alegani, unicul defileu, prin care marile rumegătoare din Virginia şi Carolina pătrundeau în valea fluviului Ohio, spre Mississippi.

Constructorii căii ferate folosiseră pistele bizonilor pentru drumul de fier; coloşii bruni au ales terenul mai bine ca orice topograf înzestrat cu cele mai precise mire şi teodolite ale timpului.

Numai că armele detunau continuu şi împuşcăturile i se reverberau şi acum în creier lui Brett. O clipă s-a temut că aceste detunături, sosite dintr-un alt timp şi un alt spaţiu, să nu-i sperie pe mustangii ce păşteau paşnic, într-o scurtă odihnă.

Bubuiturile se îndesiră, fiecare glonţ parcă îi pătrundea lui în trup. Asista fără voie la o nouă vânătoare de amuzament, ce făcea deliciul unora dintre călători; vânătoare organizată de administraţia căii ferate.

Turma fusese semnalată şi ora întâlnirii ei cu trenul era prevăzută în orarul de mers al garniturii; paisprezece vânători-sportivi, instalaţi la ferestre, continuau tirul ucigaş.

Bizonii, animale rudimentare, cum s-a mai spus, nu realizau pericolul în care se găseau. Câţiva trecură linia, dar pintenul „Răstoarnă-vacă” îi aruncă în afara terasamentului.

Animalele erau secerate de gloanţe. Frenezia crimei se răspândi ca o molimă printre călători, cuprinzând chiar pe oamenii paşnici de felul lor.

Acel tartar continuă. Animalele adulmecau mirosul sângelui. O frică atavică le hrănea nevoia de a se găsi cât

mai departe de acel loc.

Numai că între ei şi drumul lor de scăpare, se găsea trenul şi de la ferestrele acestuia acele gâturi de fier ce scuipau foc. În goana oarbă spre libertate, rumegătoarele erau liberate de viaţă.

Arbitrii versaţi numărau ierbivorele răpuse. O doamnă, zice-se din lumea sus-pusă a Dodge-City-ului, duhnind a tequila, insulta un oficial că înşeală la socoteli, adjudecându-i altcuiva trofeul.

Bizonii se buluceau ca atinşi de streche, voind să treacă linia, dar garnitura, ca o piază rea le şedea în faţă. Şi totuşi, dumnezeul bizonilor, pentru că trebuia să aibă şi ei acolo sus pe cineva care să le ţină parte, avu grijă de marile rumegătoare…

Un mascul uriaş fu răsturnat de pinten şi rămase între linii. Purtându-l înainte, locomotiva prinse sub roţile ei alergătoare pielea şi oasele mari ale colosului.

Începuse să patineze şi apăruse subit pericolul deraierii maşinăriei cu abur. Asta ar fi însemnat un dezastru pentru toţi călătorii din tren.

Când trenul stopa, bizonii, toţi câţi rămăseseră în viaţă, putură trece nestingheriţi linia. Destui se loviră de vagoane, împinşi de valul brun. O sumedenie de ferestre se sparseră în cioburi, câteva capete fioroase de rumegătoare intrară în compartimente. Panică! Vânătoarea belicoasă din Dodge-City leşină. Armele amuţiră timorate…

Vitele îşi văzură mai departe de drumul lor, întrerupt un timp ca măria sa omul să se distreze, apucând pe o pistă de-a lor spre ţinuturile de iernare din sud.

Câştigătorul fu premiat cu o cupă din argint având în relief un bizon din aur. Era un oarecare ins din orăşelul Le Clair din Iowa, unul William Cody, de douăzeci şi nouă de ani, supranumit şi Omorâtorul de bizoni, ori Buffalo Bill, care îşi sfârşi cariera ca saltimbanc în nişte spectacole searbăde, montate după imaginaţia lui puierilă la care se adunau mai ales copiii…

7. LIMITA DUREROASĂ A RĂBDĂRII.

Se lumină de ziuă. Soarele aprinsese salvia dinspre Mississippi şi suia la vremea sa bolta de turcoază. Goana după mustangul alb începuse cu puţin înainte de zori. Brett nu dormise toată noaptea, veghind caii de care se apropiase foarte mult o familie de urşi.

Neprevăzut, calul sălbatic o porni într-un galop năucitor. Numai că, în loc să urmeze traseul pe care i-l impunea Laramie Brett, se înscrisese pe un arc de cerc care tindea să-l depărteze de locul ales de om pentru capturarea lui.

Cu destulă trudă, Brett îl ajunse, tăind o scurtătură, apoi corectă direcţia de fugă a acestuia, abătându-l iar pe pista bizonilor, părăsită pentru puţin, pistă ce urca spre un canion obscur, dar binecunoscut de prinzătorii de mustangi. Se apropia deci capătul hăituielii, dar până acolo, până la acel moment al punerii căpeţelei mai era.

După Laramie Brett, mustangul ar fi trebuit capturat. Momentul acesta trecuse de mult şi acest fapt îl neliniştea. Rezistenţa, încăpăţânarea, tenacitatea armăsarului-alb vor fi înfrânte sigur în prima viroagă ce-i va ieşi în cale, unde şi-l va adjudeca, economisind din osteneală.

În alergătura de urmărire, Brett nu mai înregistrase ruperi de ritm, traversase un întreg ţinut presărat cu o vegetaţie aridă, cu copăcei prizăriţi, urmat de sălcii impresionante şi vegetaţia ce-i anunţa de apropierea unei ape curgătoare.

Veni şi râul lat şi destul de adânc, pentru timpul acela, pe care l-au trecut cu bine. Apa a înviorat caii şi dincolo de ea, aşa cum s-a aşteptat Brett, puterile acestora au renăscut. Numai el n-a beneficiat mai deloc de traversarea apei.

Şi-a coborât numai Stetsonul, luă în el apă, pe care şi-o răsturnă pe capul înfierbântat, udându-şi cămaşa. Încercările cailor de a-şi astâmpăra setea s-a izbit de încăpăţânarea sa surdă, de a nu-l scăpa pe mustangul alb

din priviri şi lovindu-l pe al său de câteva ori cu pleasna biciului.

Calul sălbatic se avântă şi tăie impetuos o fâşie de prerie răcoroasă. Venise o dimineaţă ce se arăta să fie binevoitoare. Apoi relieful se schimbă, vegetaţia la fel; o vegetaţie săracă acoperea un teren nisipos populat cu cactuşi şi scorpioni.

Hăituitul părea că-şi mai pierduse din puterile renăscute de apă, dar nu ajunsese încă la starea dinainte. Noaptea ce trecuse fusese rece şi în răgazul dat calului său să-şi împrospăteze forţele, se refăcuse şi celălalt. Dezavantajul poverii cărate în şa de roibul său, trebuia când şi când compensat cu mici concesii, făcute celuilalt.

Era a treia zi de urmărire! Brett pierduse în această goană bezmetică, o alergătură infernală, noţiunea timpului, îi venise de câteva ori să lase ciracului totul baltă, dar răsplata de a captura un asemenea exemplar superb, acest cal sălbatic pur-sânge, ce-şi apăra condiţia de sălbăticiune, dreptul de a hotărî singur asupra existenţei sale, îl ambiţiona, păstrându-l în şa, hotărât să biruie, să-l domesticească apoi, să devină amândoi prieteni camarazi la toartă. Mustangul-alb va deveni mândria corralului său…

Nu ratase până atunci nici un mustang, era încredinţat că nici de data asta nu va da greş. Se apropiau de o măgură cu vegetaţia bogată. Picioarele cailor, zgâriate de spinărişuri, sângerau. Tot mai greu recepţiona poruncile stăpânului bidiviului lui Brett.

Între cei doi cai se părea că s-ar fi parafat o înţelegere mută şi durabilă, bazată pe o solidaritate primitivă. El, omul, Laramie Brett, urma să fie eliminat din joc, prin aranjamentul potrivnic şi instinctual al cailor.

Distanţa dintre el şi mustang spori iar. Brett furios împlântă şi mai adânc pintenii în burta roibului său. Animalul reacţiona cu un impuls slab, vag perceptibil. La dracu cu toate astea! Încă o dată. La fel. Calul său ori era ajuns la limita răbdării nervoase a docilităţii, ori îl ignora într-un afront, cum îi mai făcuse şi altă dată, sau, de extenuat ce era, nu mai reacţiona, îi altoi repetat greabănul

cu pleasna lassoului. Ideea că-l va scăpa pe celălalt îl exaspera. Roibul său sufla greu, din clipă în clipă se putea prăbuşi.

Numai că salvarea i-a venit de acolo de unde se aştepta mai puţin. Urechea mustangului alb îndreptată îndărăt, culegea zgomotele ce-l urmau. Înţelegerea că celălalt mustang – calul omului – era în dificultate.. Caii fornăiră de mai multe ori şi incredibilul s-a produs.

Mustangul alb încetini goana acordându-i calului, domestic o şansă să micşoreze distanţa ce-i separa. Când această minune s-a produs, calul sălbatic se opri pe vârful unei culmi golaşe şi privi lung la om.

Uitătura armăsarului alb, în acea amiază, Brett n-avea s-o uite niciodată. Îi repudiase chiar, pentru că privirea animalului avea în ea ceva mustrător.

Omul fu străbătut de un fior. Iar se gândi că ceea ce făcea cu atâta încăpăţânare era ceva absurd, deşi din lucruri absurde, reflectă Brett, uneori lumea a evoluat. Perseverenţa lui de a captura calul nu era de fapt un sport pentru el, ci mai degrabă o necesitate de care nu se lipsea; era rancher şi creştea cai de rasă şi de prăsilă. Îşi folosea pentru asta inteligenţa de fiinţă raţională, daruri date lui de natură şi de specia din care făcea parte. Faptul că îşi aroga dreptul de a dispune de libertatea celuilalt, aservindu-l, punându-l deci în slujba sa, toate îi repugnau. Dar nu era momentul pentru imputări. Era prea târziu să mai renunţe.

Urcuşurile şi coborâşurile se ţineau lanţ. Fură traversate iar câteva ape. Goană mai departe când mai iuţită când temperată, împotriva firii. Şi în tot acest timp, Brett nu şi-a mai acordat nici lui şi nici celor doi cai vreun răgaz de odihnă.

Şi el suferea de sete, asemeni cailor, Apa din burduf i se isprăvise cu o zi înainte şi nu mai pusese o picătură în gură. Încetinirea urmăririi ar fi refăcut şi puterile calului sălbatic.

Descurajarea prin foame şi sete, descurajarea până la epuizare completă a hăituitului, n-ar mai fi lucrat corect, iar capturarea mustangului ar fi fost din nou amânată. Presiunea morală şi fizică asupra lui trebuia împinsă până la

limita dureroasă a răbdării...

Altă noapte petrecută urmărind calul sălbatic. A patra? Brett simţea nevoia unei acute odihne, dar din nou şi-a refuzat-o. Calul alb alerga, având tot timpul deasupra capului oiştea Ursei Mici. Şi acest semn ceresc îl conducea implacabil spre canion.

Distanţa dintre ei era de două lasouri. Ar fi putut să se năpustească asupra mustangului, să-i înşface gâtul cu frânghia, să-l împiedice, să-l trântească apoi, să-i lege picioarele, să-l mai ţină astfel nemâncat alte două zile. Să-l înfrângă definitiv.

Dar Brett era prizonierul unui gând. Animalul era un specimen prea mândru, să nu-i ofere şansa de a-l captura pe marginea abruptă a canionului.

Hotărî să călărească şi noaptea, trebuia să se subordoneze acelui gând...

8. VIDUL ÎN SPATELE CĂRUIA STA MIREASA ÎN NEGRU.

Era iar între somn şi trezire. Zărea tot timpul pata albă a mustangului alergând la trap şi deasupra lui la fel, tot oiştea Ursei mici. Fără tăgadă, drumul apucat de mustang era cel adevărat.

N-avea pentru ce să stea treaz-treaz. Calul său îl urma pe celălalt, aşa cum poporul ales scăpat din ghearele lui Faraon era condus de stâlpul de foc spre pământul făgăduinţei.

Între animale se institui parcă un statu-quo, în afara voinţei lui Brett, în a păstra un ritm de mers care să nu-i apropie, dar nici să-i depărteze, conservându-şi desigur în acest fel energiile pentru cine ştie care scop.

În acest fel nu-l mânia nici pe Brett, omul problemă, un perseverent în a captura mustangi, om care de fapt nici nu mai era acolo, ci se transferase lângă prietenii indieni, cu care se învoise să-l aresteze pe Mac Nall. Banditul îşi durase o vizuină păzită de ciracii săi zeloşi drumul fiind presărat cu capcane imprevizibile.

Trecuse, în visul în care se afla, frontiera statului Wyoming, ocolind Marele Lac Sărat pe la est. Trebuia să ajungă la Cascada-cufundarului, apa unui râu vijelios, ce cădea de la peste o sută cincizeci de picioare.

Tabăra lui Mac Nall se afla sus, pe marginea râului ce hrănea căderea de apă şi unde trebuiau să ajungă fără vestea banditului.

Calea care să-i ducă sus, să poată lua prin surprindere pe Mac Nall era greu de folosit, dar în acest fel aveau şansa să nu fie împuşcaţi de la distanţă de bandiţii cocoţaţi în arbori. Deci, escaladarea peretelui abrupt.

Pentru asta luase cu el pe Vulturul-pescar, şeful indienilor şeieni, care la rândul său avea şi el o răfuială mai veche cu Mac Nall. Indianul adusese pentru treaba asta o duzină de

războinici, ce urmau să-i fie sherif-ului şi ajutorului acestuia de un real ajutor.

Cealaltă cale, care ducea la vizuina banditului, malurile Râului Diavolului, erau păzite cu străşnicie, nu puteau trece nicidecum nevăzuţi prin acel loc.

La plecarea din sat, războinicii indieni dezgropaseră securea de război. Şi dansaseră ritualic în jurul osemintelor strămoşilor glorioşi, făcuseră incantaţii, iar corul bătrânilor mormăise replicile de rutină, cu voci grave şi triste. Vraciul avusese grijă să otrăvească vârfurile săgeţilor, pentru ca orice duşman lovit de fier, să moară cu sângele înveninat.

Cinci zile şi cinci nopţi, cu pauze scurte pentru odihnă, călăriseră spre vizuina lui Mac Nall. Drumuri grele, primejdioase. Folosiseră cărări tăinuite, înfruntaseră ceţurile viclene şi potrivnice ale înălţimilor. Nu o dată s-au găsit în pericol, gata să se prăbuşească de pe brânele munţilor.

Laramie Brett se dovedise un as în descoperirea locurilor de trecere, accesibile cailor mici ai indienilor. Evitase cât putuse muchiile prăvălatice, de pe care căzuse un indian.

Dar acum se găseau la piciorul cascadei unde umezeala te pătrundea până la os. O pulbere fină de apă stânjenea vizibilitatea.

Locul era aşezat la câteva mii de picioare, pe un platou înalt şi unde norii se găseau în largul lor. Nu după mult, fură muraţi de apă ca şi cum ar fi făcut baie în lacul de la baza cascadei.

Hotărâră să acţioneze. Primul începu urcuşul Vulturul-pescar. Era un căţărător curajos şi descoperea pietrele potrivite pe care se puteau sprijini şi cei care îl urmau.

Căpetenia poposea la fiecare loc unde era nevoie să împlânte ţăruşi între rosturile stâncii, pentru ascensiunea celorlalţi.

Tinerii războinici îl urmară pe rând. Veneau apoi Brett, Matt Hill şi ceilalţi, ce asaltaseră peretele, cu emoţiile de rigoare, la fiecare pas făcut spre înălţimea mult râvnită.

Brett urcase jumătate din drum. Până atunci ceaţa afurisită stăpânise baza căderii de apă. La câţiva iarzi mai

sus, aerul se limpezi şi cerul i se arătă întreg, în toată splendoarea. În jos, totul înota într-o pulbere apoasă, alburie.

După câteva secunde, doar, un nor negru se statornici rece şi ameninţător deasupra lor, vremea se strică brusc. Un aer rece jilav, pătrundea prin toţi porii trupurilor găsite în ascensiune.

Brett urca însă în continuare, agăţându-se de fiecare piatră, odihnindu-şi mâinile, căutând locuri de reazim pentru picioare, astfel încât să-şi asigure stabilitatea membrelor şi a corpului.

Observă, bucurându-se, ceva mai la stânga sa, nişte locuri propice în care se putea sprijini. Nu pregetă şi se abătu de la drumul apucat de ceilalţi.

Pe noua cale, ascensiunea i se păru mai uşoară, drumul era chiar mai scurt. Urma să ajungă primul sus, pe marginea platformei cascadei, pentru a se răfui cu Mac Nall. Şi asta nu putea supăra pe nimeni. Era de fapt treaba sa personală, în primul rând, mai apoi a celor care îi dădeau mâna de ajutor.

Sub el apa fierbea în bulboane. Orice ezitare l-ar fi costat viaţa. Se mai înălţă câţiva iarzi, ajungând la un loc unde o pasăre de apă îşi durase cuibul.

Numai că puii acesteia, nişte odrasle acoperite cu ţepi, îl întâmpinară zgomotoşi. Ajunsese lângă culcuş şi pasărea mamă, un cufundar uriaş şi ciufut, îl atacă brusc cu o violenţă rar întâlnită.

Încercă să se apere cu o mână, susţinându-se cu cealaltă, periclitându-şi viaţa. În orice clipă se putea prăbuşi în prăpastie. Zboară agresiv în jurul lui, ţipând şi lovindu-l cu aripile.

Îi veni la timp o idee salvatoare. Apucă unul dintre pui cu mâna liberă şi-l aruncă în golul de sub el.

Atacul se dezlănţui şi mai furibund. Azvârli şi ultimul pui. Abia atunci înaripata îl părăsi, coborând să-şi salveze odraslele luate de apă.

Numai că fără să-şi fi dat seama el folosea un drum fals. Matt Hill îl strigă, atrăgându-i atenţia că urcă paralel cu

drumul lor. Ajutorul său de şerif se afla la câţiva iarzi mai la dreapta.

Nu mai putea îndrepta nimic. Matt îşi urma drumul, imediat în spatele căpeteniei. Indianul era ferm hotărât să ia scalpurile bandiţilor.

Cu efort izbuti să se mai prindă de un colţ de piatră. Semăna cu treapta unei scări prăbuşite. De unde ajunsese, şansele sale să avanseze se micşoraseră. Dar nici înapoi nu mai putea da.

Totuşi, întrezări un nou ieşind la care s-ar fi putut să aibă acces, dacă norul nu l-ar fi stânjenit atât. În fine, aerul se mai limpezi puţin. Soarele, cât ţine o străfulgerare, sparse opacitatea locului.

Licărul alb al funiei lăsate de căpetenie lucea în dreapta sa, dar lui nu-i folosea la nimic. Reazimul ochit mai înainte dispăruse iar din faţa privirilor sale.

Nu ştia deocamdată unde ducea drumul său şi dacă i putea socoti ori nu un drum. În fine, se prinse cu disperare de acel loc, iar de acolo, de unde ajunsese, simţea şi mai bine briza cascadei umezindu-i obrazul.

Puterile-i slăbeau cu fiecare clipă, întârziată pe peretele stâncos şi jilav. Nenorocirea a venit mai repede decât s-ar fi aşteptat. Drumul său paralel cu al celorlalţi se curma brusc la câteva picioare mai sus.

Zidul natural din piatră era abrupt, nu întrezărea în el nici o plesnitură, o fisură în care să-şi vâre degetele şi să se mai înalţe. Trebuia în acest caz să coboare, dar şi asta însemna curată nebunie.

Cu un efort supraomenesc se agăţă de o asperitate, sprijinindu-şi piciorul într-o crăpătură a peretelui, scoasă acolo parcă de dumnezeul cascadei. Cercetă cu mare atenţie locurile de deasupra lui pentru a descoperi vreun reazim de care să se susţină.

Văzu ceva, este adevărat, dar brusc ceaţa se îndesi şi-l şterse de acolo. Îi venea să înjure, să blesteme neputinţa lui de a schimba cu ceva lucrurile, de a nu mai fi prizonierul acelui perete, dar cu asta nu modifica nimic.

Trebuia să găsească un nou sprijin să se prindă, acolo nu

mai putea sta mult timp, ori să se arunce în prăpastie, să termine cu viaţa şi să se întâlnească cu Medora şi Dick pentru care se găsea acolo neputincios, asemeni unui fir de praf cosmic ce urma să dispară, aşa cum dispăruseră şi alţi oameni mai buni decât el.

Mai avea o şansă. Trebuia să penduleze puţin pe deasupra prăpastiei, să se arunce, înălţându-se la noul reazim, pe deasupra hăului şi să se prindă. Da, să se prindă. De fapt, ăsta era scopul final.

Acolo era o crăpătură mărişoară, iar pentru picior descoperise o proeminenţă ce-i oferea un posibil punct de sprijin.

Ce era bizar, nimeni dintre cei veniţi să-l ajute nu realiza situaţia sa precară, faptul că pendula între viaţă şi moarte. Ar fi trebuit să strige, să ceară ajutor, să se facă auzit, să i se întindă o frânghie, dar putea fi descoperiţi de acoliţii lui Mac Nall.

Mai mult ca sigur că la câţiva iarzi depărtare de muchea peretelui de piatră, banditul avea străji, care le puteau dejuca planurile. Efectul surprizei ar fi trecut şi expediţia ar fi eşuat. Important era ca Mac Nall să fie prins viu şi spânzurat după judecata de rigoare.

Ajunse cu o sforţare nepământeană, aproape, la noul loc al peretelui. Se agăţă acolo cu disperare. În orice clipă se putea prăbuşi. Stânca avea pe ea un muşchi alunecos.

Îşi concentra pentru asta toată energia rămasă, pentru a se păstra acolo. Îi venea să renunţe la tot, să se abandoneze destinului pe care îl înfrunta, unde evidenţa, căderea sa în prăpastie, era mai mult ca sigură, el amânându-şi moartea, de fiecare dată, cu câteva secunde, ori poate cu câteva minute.

Pânza de apă a cascadei vuia la stânga; constant apele se prăbuşeau zdrobindu-se de pragul de piatră. De aici nu-şi mai auzea prietenii deloc. Cu siguranţă, majoritatea celor din poteră urcaseră.

Ciudat, însă. Nu auzise nici o împuşcătură. Parcă se găsea pe o planetă de vată. Ori să fi fost capturaţi unul câte unul, pe tăcute? Îi era imposibil să dea un răspuns. Dar nici

situaţia lui nu era dintre cele mai bune. Din contră. Era cu un picior în groapă…

O altă asperitate de folosit. Devenise o omidă uriaşă ce se târa în sus, spre un niciunde, amânându-şi doar sfârşitul. Poate că aici, unde fusese ultima escală. Aşa crezuse şi cu cea dinainte?! Nu, atunci mai avea o şansă, înţelesese că se mai putea căţăra câteva palme mai sus. Nu i-a fost deloc simplu să se înalţe şi să se fixeze acolo, începuse să-şi piardă respiraţia. Pulsul îi bătea în tâmple, inima parcă voia să-i iasă pe acolo…

Aici, unde ajunsese, se găsea de fapt într-un nor, asemeni unui lichid zeros, vag-transparent. Nu, nu trebuia să cedeze asaltului nervilor, care îl părăsiseră treptat.

Vaporii din şuvoiul căderii de apă prăvălit în adâncul vecin se amestecau cu ceaţa norului. Toate astea se petreceau împotriva sa.

„Blestemat să fie acest Mac Nall şi cu toţii ticăloşii de pe pământ, dar mai ales cei din New Mexico!” şi-o spuse a doua oară.

Începu totuşi să spere. Dacă apucase vreo cale de ascensiune părăsită de foştii locuitori riverani ai cascadei, o pistă sportivă pentru desemnarea celui mai bun căţărător?

Şi dacă bandiţii aveau ştire de ea şi la capătul drumului îl aşteptau ca pe ceilalţi cu armele gata să ia foc!

Dar dacă acest traseu fusese abandonat de mult şi acum fusese întrerupt, ori nu era nici un fel de drum?! Prizonier nu putea rămâne acolo.

Singura soluţie era să-şi dea drumul în hăul de sub el. Asta însemna sfârşitul. Va încerca să cadă cu capul în jos, pentru a se scuti de vreo suferinţă prelungită, o agonie la picioarele acestor desperados.

Pentru puţin timp norul se subţie şi, minune! Căci minune era, la câţiva zeci de inci de mâna lui zări înfipt în peretele de piatră un piron solid, un fier ruginit, instrumentat al civilizaţiei, cel puţin aşa părea. Fusese sigur folosit de cineva înaintea sa.

Apa în căderea ei începuse să-l atingă, avea pe ochi un film de lichid, ce se transformase într-o perdea. Întinse

mâna după acel piron, în locul unde ar fi trebuit să fie, dar, acolo nu era nimic. „La dracu” înjură tare. „Ce-i cu mine?! Am început să am halucinaţii! Trebuia să fie exact aici unde am pus mâna”.

Se şterse cum putu la ochi şi ţinându-se cât mai sigur cu o mână, pipăi bine locul unde trebuia să fie pironul. Nu era. Cercetă din nou suprafaţa zidului de piatră, acel zid natural înverzit de mediul umed şi, cu adevărat, la câteva palme mai sus, înspre căderea de apă, exista cu adevărat acel cui şi, din câte părea, bine înfipt în perete.

Se înălţă şi se prinse cu puterea disperării de noul său reazim. Un punct fix de sprijin pe care nu l-ar mai fi părăsit pentru nimic în lume. Îşi pierduse puterea din mâinile sale rănite.

Buricele degetelor se rupseseră şi o zeamă sângerie îi acoperise rănile. Nu ştia cât timp se mai putea bizui pe forţele sale ajunse la epuizare. Totuşi, poate că mai avea o şansă…

Reuşi, iar, să se fixeze cu una dintre cizme de o asperitate. Se ridică greu, foarte greu. Abia acum ajunseră la el împuşcături, de la o distanţă de câţiva zeci de iarzi. Dincolo, pe platou, începuse cu siguranţă lupta cu bandiţii lui Mac Nall.

Simţi cum pulsul i-a luat-o razna. El lâncezea în această fundătură a peretelui, iar ajutorul lui şi indienii se răfuiau în contul său cu tâlharii…

Împuşcăturile se curmară însă brusc, instalându-se o linişte ca înaintea unei furtuni. Auzea numai vuietul apei din vecinătate în cădere şi izbirea ei de platou, respiraţia sa grea şi prinsul jalnic al păsării ce se rotea deasupra apei în care îşi pierduse puii.

O clipă se gândi că făptuise un păcat aruncându-i din cuib odraslele, dar păcatul ar fi fost şi mai mare, dacă acest Mac Nall ar fi scăpat nepedepsit şi şi-ar fi continuat tâlhăriile. Dar el, Laramie Brett, ce mare brânză a făcut pentru a-l vârî în dosul gratiilor! El agoniza pe acest nenorocit de perete stâncos fără şansă de a scăpa…

Tot mai greu se ţinea de piron, persecutat de vidul

blestemat care pe măsură urcuşului, devenea tot mai insensibil, tot mai respingător.

Soarele îşi îţi iar capul de sub obrocul cetii şi, la câteva palme deasupra sa, i se descoperi neaşteptat o cavitate în piatră.

Ce putea să însemne acea scobitură?! Asta o va stabili atunci când se va găsi acolo. Ziua se păstra limpede deasupra sa şi mai privi o dată. Adevărat. O rază de soare îi lumina marginile înverzite, la partea de jos. Ocupa o suprafaţă mărişoară.

Îi apăru o speranţă. Putea să fie un adăpost de animal de pădure. Dar cum izbutea un specimen cu blană, ori nu, să se cocoaţe până în acel loc? Vreun urs?! Atât i-ar fi trebuit. Dar de vreme ce el s-a căţărat, pentru ce o fiară să nu poată repeta această performanţă? Trebuia să atingă locul, să se convingă. Oricum, ajungând la acea altitudine, va putea mai întâi să-şi tragă sufletul, având puţin timp să chibzuiască la ceea ce avea de făcut.

Folosindu-şi ultimele rămăşiţe de puteri, atinse cota râvnită şi poposi pe o piatră. Era acolo de fapt o scorbură, mai precis arăta să fie un tunel, într-o uşoară rampă.

Pe patul acestuia se prelingeau vine timide de apă. Albia acelui bizar şi neinvestigat drum era acoperită cu o vegetaţie acvatică extrem de nesigură, pe care era să alunece în prăpastie. Se ţinu cu desperare de o piatră uscată şi se cumpăni.

Pipăi din prevedere locurile, unde-şi putea păstra corpul stabil. Încercă să-şi adune gândurile. Trebuia să iasă de acolo, să încerce ceva. În primul rând va trebui să cerceteze împrejurimile şi porni pe galeria necunoscută, încărcat de speranţe şi incertitudini…

Pereţii se strâmtau tot mai tare, trebui să se aplece şi mai mult. Merse un timp în genunchi, apoi se târî în patru labe. Parcă se găsea într-un canal strâmt.

Ar fi trebuit să revină îndărăt, dar constată înfricoşat că nu mai putea face acest lucru. Fie ce-o fi! Şi se târî cu desperare pe un drum, un adevărat sarcofag fără capăt.

Minune! Căci minune era. Acel drum, asemeni unei

galerii de cârtiţă, începuse treptat să se lărgească şi, când izbuti să înainteze aplecat de mijloc, o geană de lumină îl vesti că viaţa îi surâde iar.

Din nou îi crescu în suflet speranţa că va ajunge la ceilalţi, indiferent dacă mai erau în viaţă ori nu, că va putea totuşi pune mâna pe Mac Nall, ticălosul care-i omorâse soţia şi copilul. Îşi pipăi arma.

Era acolo. Asta însemna că era înarmat şi că putea lupta. Înainta cu speranţă mai departe.

Ajungeau la el ecourile unei lupte depărtate. Greu de presupus cine era învingătorul şi cine era învinsul. Dar el trăia şi avea şi speranţe că nu va sfârşi aici în acest loc cu miros de mucegai şi umed.

Înainta cu nădejde şi ajunse la un fel de puţ părăsit care urca spre libertate. Problema era cum se va căţăra acei câţiva iarzi la suprafaţă. Dar se obişnuise de-acum cu urcuşurile şi-şi începu ascensiunea.

Era sus la aer curat, pe malul unei ape vijelioase, la vreo cincizeci de iarzi de locul unde râul se prăbuşea pe prag.

O punte suspendată unea cele două maluri ale Râului Satanei. Jur-împrejur o pădure ce se întindea pe mai multe mile. Se gândi s-o apuce în direcţia de unde veneau ecourile împuşcăturile, deşi habar n-avea de cum putuse evolua lupta între cele două tabere. Străbătu prudent podul şi alergă atât cât îl ţineau puterile prin vegetaţia ostilă.

Lumina zilei, prospeţimea aerului, şuvoiul zgomotos al apei, păsările care tăiau lumina amplă a locului, toate îi adevereau că trecuse printr-un greu care l-ar îi putut costa viaţa, dar că era teafăr şi că putea mai departe să-şi caute omorâtorul alor săi, dacă nu cumva, în lupta cu potera aceasta nu-l lichidase.

Împuşcăturile încetaseră de câtva timp. Când ajunse la locul unde i-a întâlnit pe ai săi, o linişte suspectă ascundea în sânul ei tot felul de primejdii, dar nu din partea omului, ci din partea animalelor pădurii.

Răgetul unui puma îi încreţi pielea de pe corp. Fiara se afla la câţiva iarzi deasupra capului său pe o cracă groasă şi-l privea şovăitoare, să-l atace ori să se retragă.

Ai săi erau ceva mai departe, n-apucase să-i vadă, numai le auzea glasurile şi din ele înţelegea că lupta se încheiase în favoarea lor. Puma îl privea mai departe nehotărâtă.

Mută ţeava armei înspre ea. Pe cracă, în spatele pumei-mamă era un pui. Animalul îşi pendulă nehotărât capul, apoi îşi linse pe spinare puiul. Micul puma îl privea cu o curiozitate de ţânc, cu doi ochi jucăuşi, părea gata să sară de acolo şi să vină la el.

Brett, prudent la mişcările fiarei, socoti că cel mai bun lucru era să se retragă. Gestul putea încuraja fiara să-l atace, dar în situaţia de faţă, grija pumei era să nu i se întâmple ceva rău puiului. Plecarea omului micşora primejdia pentru odrasla sa…

Laramie Brett n-a apucat să tragă nici de data asta vreun glonţ împotriva lui Mac Nall, pentru că banditul, prinzând de veste, fugise cu ciracii săi pe un drum lăturalnic şi aruncându-se în şei dispăruseră.

Avusese grijă să lase în loc o ariergardă din câţiva indivizi deocheaţi, nişte duri, deprinşi să se bată, ce-i hărţuiseră, întârziindu-i prin sihla greu de străbătut.

Mat Hill şi căpetenia şeienilor îl consideraseră pe Brett pierdut definitiv în apele cascadei şi l-au privit ca pe stafia a celui trecut în nefiinţă. Întâlnirea din inima pădurii a prilejuit un moment de bucurie pentru toţi.

9. MAC NALL ÎN BĂTAIA PISTOLULUI.

Drumul urca în continuare iar mustangul alb arăta destul de proaspăt. Pământul pietros îi rănise picioarele calului sălbatic, dar asta nu-l împiedica să se ţină departe de opresorul său. Suia coasta canionului.

Un şleau folosit de pieile-roşii. Brett se găsea la vreo treizeci de iarzi de mustangul ce culegea cu auzul zgomotele, tresărind la orice pietricică strivită de copita roibului.

Calul sălbatic avea ştire de existenţa tuturor vietăţilor din jurul său, de păsările ce spintecau aerul zilei, chiar de fluturii ce se urmăreau ahtiaţi de dragoste, de râmele ce foşneau uneori prin salvie, ori de scorpionii ce viermuiau prin crăpăturile mucede ale pietrelor. Toate păreau că-l avertizează de ambiţia omului de a-l captura, aservindu-l, lipsindu-l de sfânta libertate de sălbăticiune…

Cea de-a cincea zi! Brett pierduse noţiunea timpului. Dimineaţa se născuse dinspre Mississippi. Asta era cert. Calul său dădea din nou semne de oboseală. O oboseală cronică, fără vindecare.

Ar fi însemnat o nenorocire dacă s-ar fi rănit la vreun picior. Brett ar fi rămas prin aceste coclauri, la zeci de mile de vreo aşezare. Ar fi trebuit să-l împuşte, scutindu-l de chinuri, ori altfel, ar fi fost sfâşiat de fiarele sălbatice.

Continua să urce serpentine cunoscute. Mai trecuse pe aici şi în alte daţi, când mai capturase cai sălbatici. Coborî din şa. Îşi luă roibul de frâu şi continuă să meargă pe jos.

Zăduful creştea. Şi mustangul alb nu se putea lăuda că s-ar găsi în plenitudinea puterilor sale. Era flămând, însetat şi hăituit de atâtea zile…

Lui Brett îi era neclar un lucru. Pentru ce mustangul nu fugise în prerie atunci când el adormise lângă foc. Să-i fi fost frică de fiarele pădurii? Ori vecinătatea omului îi priise,

îi alungase teama de singurătate?

În herghelie – în timp de primejdie – mustangii adulţi adunau mânjii în mijlocul lor şi făceau roată în jurul acestora, azvârlind cu copitele din spate, îndepărtând fiarele de odrasle: o apucătură din codul patern al bizonilor; aceştia făceau acelaşi lucru.

Drumul deveni pietros, apoi se acoperi cu pământ şi cu o vegetaţie măruntă. Urma şleaul croit de cerbi şi de animale sălbatice, şleau ce traversa o poiană la marginea căreia şerpuia un izvor.

Nu peste mult, mustangul alb va fi obligat să intre într-un fel de amfiteatru, un loc relativ plat. Toate ieşirile te scoteau la câte o prăpastie. Era o capcană ideală de unde calul hăituit n-avea nici o scăpare. De fapt era locul unde el capturase cei mai mulţi cai.

Drumul deveni din nou monoton. O primejdie surdă plutea prin aer şi calul sălbatic avea ştire de ea. Numai că pentru el nu exista alternativă: mersul înainte, numai înainte…

Calul sălbatic urca tot mai greu. Picioarele îi tremurau de oboseală. Era flămând şi însetat. Îl ura pe omul din spatele său. Ura şi calul celălalt care îl căra în spate pe om pe urmele sale, ura şi ziua fierbinte şi poteca mărginită de o balustradă naturală din piatră ce nu putea fi escaladată, pentru că dincolo de ea era o râpă primejdioasă, pe care s-ar fi rostogolit în abis.

Urcuşul continua iar lent, iar Brett n-avea pentru ce să se grăbească. Totul decurgea, aşa i se părea lui, firesc, curând va captura mustangul.

Căldura şi monotonia îl toropiseră. Parcă aţipise, parcă era în trezie. De fapt nu e aici una, nici alta, ci se afla în faţa saloonului din orăşelul în care slujea pe atunci ca sherif, privind de pe trotuarul din dulapi, pe deasupra uşilor batante la Mac Nall, banditul căutat de el ani în şir şi care nimerise – numai Dumnezeu îl adusese – la el, în oraşul păzit cu pistolul de Brett Laramie, ca braţ al legii, acolo în orăşelul fierbinte Dead Feast.

10. MAC NALL PE DRUMUL SĂU FĂRA CAPĂT.

De câtăva vreme se vânturase prin orăşelele fierbinţi din ţinut. În ultimele două zile se îmbătase criţă în saloon cu Bube, pe numele lung Billy Clif, omul său şi tulburase liniştea; trăsese cu pistoalele ziua în amiaza mare, de pe cal, spărsese mai multe felinare şi vitrina Store-for-all-things-ului…

Brett dădu uşile batante în lături şi pătrunse în saloon. Pe figura sherif-ului, pentru cei care îl cunoşteau, în seara de faţă nu se desprindea mare lucru.

Nimeni n-ar fi putut afirma cu ce intenţie venise ţintă în saloon, pentru că îşi micşorase lungimea pasului, vorbindu-i degajat ajutorului său Matt Hill.

— Matt, Nall este omul meu. Ocupă-te de celălalt, de Bube!

— În regulă, şefule! Se auzi din dreapta sa vocea ajutorului.

Brett îşi pregătise Derringer-ului, pentru a-l smulge rapid de la locul său. Înainta spre Nall, sub privirile mirate ale celor de la mese, care nu pricepuseră ce intenţiona şeriful, alb acum la faţă de emoţie, ori de mânia purtată în el ani în şir.

Uitătura omului legii bătea în culoarea oţelului. Nici un muşchi al feţei nu tresărea. În saloon, vocile oamenilor scăzură treptat. Ceva urma să se întâmple cu siguranţă.

Glasul cantorei se dorea să spargă liniştea din jur, o linişte relativă, dar se părea că şi ea, văzându-l pe sherif, era încercată de o anume nesiguranţă.

La masa de pocher, unde era Mac Nall, Bube cât şi convivii lui – atraşi de joc – aceştia nu pricepuseră că se putea declanşa ceva, care se va termina urât.

Se cunoştea în orăşel şi de cei din saloon, bineînţeles că nu de toţi, că Mac Nall venise din Sud, de undeva, sigur nu

ştia nimeni, că avea bani destui prin buzunare, voia să pornească o afacere, iar aici, în orăşelul lor, îşi luase răgaz şi se distra. Pleca apoi implacabil spre Nord, dacă nu spre Middle East...

Sherif-ul era în spatele banditului. Ar fi putut să-l atace, să-i înfigă ţeava pistolului în spate, să-l dezarmeze, să-i pună apoi cătuşele la mâini. N-a făcut însă nimic din toate acestea.

Când s-a ridicat Mac Nall însă, când şi-a înălţat acel trup mătăhălos de pe scaun, când l-a somat pe sherif cu un Smith and Wesson, nimeni n-ar fi putut povesti.

Brett n-a schiţat nici un gest. Nici n-ar fi avut timp s-o facă. Ajutorul său în schimb, Mat Hill, l-a imobilizat pe Bube, punându-i fulgerător cătuşele.

În faţa celor din saloon se consuma o scenă ieşită din comun, cum până atunci n-apucaseră să vadă.

– Nall, lasă arma jos. Mergi cu mine la Office.

Ce spunea Brett, în situaţia în care se găsea, era de-a dreptul rizibil. Brett împietrise cu mâna spre armă, iar banditul avea îndreptată negura ţevii spre inima lui.

— Sherif, înseamnă că nu eşti zdravăn la cap de crezi una ca asta. Dă drumul omului meu şi îţi promit că o ştergem din parohia ta chiar în ziua de azi. Îmi dai un om să mă conducă la barieră.

— Hill, du-l pe Bube în celulă. Vin şi eu cu Nall după tine.

— Ei bine, chiar vrei să mori, Brett?

Obrazul lui Nall era pământiu. Ceva îl indispunea. Nu ştia de unde să-l ia pe acest sherif. Hill plecase cu omul său. Ajutorul avea încredere în şeful lui, că se va descurca singur până la sfârşit.

— Nall, în afara tuturor relelor pe care le-ai făcut, mai ai de plătit moartea Medorei şi a lui Dick, nevasta şi copilul meu.

— N-am omorât femei şi copii, sherif! Caută-mi altceva!

— Tu, nu. Dar oamenii tăi i-au împuşcat într-un tren. Fiul meu avea la el un plici, cu care vâna iepuri şi guşteri. Voi aţi tras în el cu gloanţe de 45 mm. Medora n-avea armă.

— De care tren vorbeşti, şerife?

— De unul care trecea spre Guadelupa. Era într-o zi de Brumar.

— N-am cunoştinţă de trenul ăsta. Dar pe tine te ştiu.

Nall şi-l reaminti pe Brett. Era omul împuşcat de Billy Cliff, pe numele de bandit, Bube. Cât p-aici atunci să-i dejoace planul de jefuire al diligentei. Ce mică e lumea?! Şi-o zise în gând.

Îşi mai aminti de lupta cu potera organizată de Brett, la cascadă, dar atunci nu avusese siguranţă să i se trăgea totul din partea acestuia.

— Poate ai tăi să nu fi murit în trenul acela pentru Guadelupa?

— Acolo s-au prăpădit, Nall. Ce-aş avea altfel cu tine!

— Îmi pare rău, sherif. N-am cum să-i mai învii.

— Te caut de mulţi ani, Nall.

— Tu ai fost şi la cascadă după mine?!

— Eu, Nall!

— Şi acum m-ai fi vrut?

— Eşti al meu, Nall!

— N-am să te las aici viu să te mai ţii după mine! Apropie Nall ţeava pistolului de inima lui Brett.

— Nall, fii om cu cap. Nu-ţi înrăi situaţia.

— Deocamdată tu ai o situaţie proastă, sherif!

— Nall, mâine pe înserat ai s-o sfârşeşti în ştreang!

— S-o crezi tu şi cu cine ţi-a tras azi crăcanii pe tine.

— Nall, ai mai făcut şi alte prostii pe aici, când eram dus cu o poteră în Pecos.

— M-am distrat, Brett. Am de pus câteva geamuri la loc.

— Un glonţ a trecut însă prin Lilly Brennan.

— Plătesc doctorul s-o coasă, Brett.

— Lilly a murit, Nall. Ieri la miezul nopţii a trecut dincolo…

— Asta nu mai e vina mea! N-a avut un doctor ca lumea.

— Te declar arestat, Nall.

— N-am vrut s-o fac, sherif!

— Ai făcut-o, Nall. Glonţul tău a fost scos din fată.

— Dă-te la o parte. Vreau să ies la aer curat.

— Nall, aruncă arma! Nu ţi-au mâncat şoarecii mintea?

Mâine te spânzur, Nall. Dar mai înainte vei fi judecat.

— N-are să atârne Nall în arţar, în oraşul tău nenorocit!

Tensiunea crescuse în saloon. Oricine ar fi putut trage în Nall. Brett nu prea era iubit în orăşel. Originea sa, jumătate indian, rigiditatea lui de poliţai devotat meseriei şi legii, de a nu permite nimănui să încalce preceptele convieţuirii, amendarea multora, iritase destui cetăţeni.

Nall se hotărâse s-o sfârşească cu Brett. Voia mai întâi să-l facă prizonier, să-şi elibereze acolitul, să-l ia cu el pe Brett, pe care să-l lichideze în drum spre Arizona.

Numai că un fapt neprevăzut schimbă întreaga situaţie. Sconcsul domesticit – ţinut de stăpânul saloonului pe post de pisică – simţind câtă linişte era în local, ieşi din ascunzătoare şi străbătu distanţa dintre tejghea şi masa la care se găsea Nall. Ajuns aici chiţcăi…

Zgomotul distrase atenţia lui Nall, suficient pentru ca Brett să-i abată mâna înarmată în sus. Apoi cu o lovitură năprasnică în bărbie îl ameţi. Nall simţise că-i explodase ceva în obraz.

Când i-a pus Brett cătuşele lui Nall, când i-a luat şi celălalt pistol, nimeni n-ar fi putut explica. Faptul se petrecuse fulgerător. Brett, cu o singură mână, îl ridică pe Nall, aşezându-l în picioare. Între timp sosise Hill. Nu s-a arătat deloc surprins de răsturnarea situaţiei.

— Să nu răceşti, Nall! îi aranja ajutorul Stetsonul pe cap.

— La Office cu el, Hill! Cheamă-l şi pe judecătorul Waine!

…

De fapt, acum Laramie Brett nu mai visa. Trăia efectiv, cu ochii treji, evenimentele de a doua zi, după arestarea lui Mac Nall.

Era pe înserate şi oamenii se adunaseră în jurul arţarului, de craca căruia trebuia spânzurat Nall. Cei de aici simţiseră nevoia să vină curat îmbrăcaţi, cu haine mai bune, ca la orice festin.

Mulţi trecuseră pe la barul saloonului să-şi facă puţin curaj. Destule femei se amestecaseră printre gură-cască. Erau dintre cele care nu o dată a tras cu arma în hoţii ce le

târcoliseră ocolul. O sumedenie de copii se adunaseră în stradă, veniţi ca la rodeo.

De craca groasă a copacului atârna o funie unsă bine cu săpun. Sub laţ, un scaun înalt, pe care urma să urce condamnatul. Apărură oficialităţile. Judele era un ins scund, în haine negre. Ceilalţi din consiliul oraşului adoptaseră expresii pe măsura stărilor sufleteşti. Veniră şi poliţiştii locului. Cioclul local, chemat urgent de consiliu şi care-şi primise drepturile pentru îngroparea viitorului defunct, împreună cu temnicerul îl încadraseră pe Nall, în drumul acestuia spre laţ. Judecătorul, vizibil jenat de plastronul alb ce i se ridica mereu, umflându-i jiletca, citea sentinţa. Nall era condamnat la moarte prin spânzurătoare, pentru împuşcarea lui Lilly Brennan. Erau citate printre victimele sale şi Medora şi Dick. Preotul veni să-l împace cu Dumnezeu. Ipocrit cum era, Nall asculta spăşit scurta slujbă pentru sine de trecerea frontierei purgatoriului.

La cererea lui Nall, i s-a aprobat să fie spânzurat din şaua calului său, cu armele la el, apoi şaua să fie îngropată în acelaşi loc cu el. Cineva s-a urcat în arţar şi i-a potrivit lungimea funiei.

Mac Nall, legat de mâini, cu capul descoperit, proaspăt bărbierit, cu hainele spălate şi călcate, aştepta cu pacienţă. Figura o avea acoperită de ipocrizie, cât timp ascultase alocuţiunea reverendului. De fapt, citise şi el în celula din Office, în spatele gratiilor, din cărticica sfântă, pe care o purta în coburul şeii.

Reverendul intervenise pe lângă cer să-i înlesnească lui Nall o moarte uşoară, să-şi dea lesne sufletul. Şi în tot acest timp, credulii puteau dezlipi regretul pecetluit pe faţa puhavă a lui Nall, pentru că părăsea timpuriu lumea terestră, pentru o altă lume, necunoscută, în care nu ştia dacă-şi mai putea face dreptate cu revolverul.

Înainte de a atârna în laţ, Nall l-a chemat la el pe şerif să-i zică ceva. Brett n-a avut încotro şi urcându-se pe un cal s-a dus...

Apoi porunca a dat-o judele. Calul îmboldit de cioclu, a pornit-o brusc. Nall a căzut în gol. În stradă se auziră

murmure contradictorii. Corpul banditului a fost cuprins de spasmele morţii, picioarele i se chirciră, apoi treptat-treptat se relaxară. Se consumase scena finală a pedepsirii omorâtorului Medorei şi al lui Dick, pe care Brett îl căutase de zece ani. A urmat Bube, pe numele lung Billy Cliff, care a început să zbiere, să se roage, să promită că se dă pe brazdă…

Brett reveni în şaua roibului. Ajunsese în apropierea locului unde va captura mustangul. Caii răsuflau osteniţi, slăbiseră, pierduseră din puteri, din greutate. Roibului îi apăruseră vizibile coastele. Mustangul era mai departe frumos, muşchii săi reliefaţi, vinele şi tendoanele se desenau tot la fel ca înainte, ca în planşele didactice.

Calul sălbatic nu mai întorcea capul spre Brett. Îi devenise indiferent de ce urma să se petreacă. Hăitaş şi hăituit ajunseseră la amfiteatrul cu diametrul de câteva sute de iarzi, având una dintre graniţe, prăpastia, fără parapet. Jos, la baza hăului, patul din piatră al canionului, ce nu era nicidecum o saltea primitoare pentru oricine ar fi căzut de la înălţimea platformei. Aerul vânturat de briza locului răcorea fruntea lui Brett şi a cailor. Umbra canionului se întindea jilavă şi înfricoşătoare.

11. NOUL CERTIFICAT DE NAŞTERE A LUI LARAMIE BRETT.

Sus, pe platforma de piatră. Ochii mustangului alb dădură parcă într-un clocot de foc. Nu-i convenea probabil că omul îi tăiase calea de retragere. Adulmecase prăpastia, vuietul primejdios al apei ce rodea patul canionului blestemat, ecoul pietrelor ce cădeau în hăul vecin. Ceva necurat plutea deasupra prăpastiei.

Omul părea sigur pe el, figura i se destinse. Văzu frânghia cu acel ochi periculos de la un capăt al ei şerpuind prin aer. Aici, pe platou, laţul şi funia căpătaseră dimensiuni monstruoase.

Lassoul porni spre el, umbra acestuia acoperea cerul şi pământul. Se feri. Frânghia căzu alături. Mustangul făcuse un salt ce-l scoase în afara pericolului. Omul aruncă funia încă o dată. Din nou se eschivă. Apoi lassoul îi înlănţui grumazul.

Reacţia mustangului a fost de o virulenţă înspăimântătoare. De unde mai avusese atâta energie în trupul său ostenit?! Pielea i se zbârci de parcă fusese înţepat de scorpioni. Huietul adâncului vecin prevestea nenorociri.

Mustangul se ridică în două picioare, gata-gata să se prăbuşească pe spate. Măreţia revoltei calului ar fi plăcut oricărui mânuitor al penelului ce ar fi imortalizat-o pe o pânză.

Făcu un efort disperat să rupă laţul funiei. Ce majestuos era în împotrivirea lui! I se reliefau muşchii, venele, tendoanele, părea o statuie ecvestră a unui sculptor ce folosise o piatră în care mustangul dormitase, fiind descoperit de dăltuitor ca aievea…

Puterile lui sporeau la fiecare smucitură de funie. De unde îşi aduna aceste energii?! Legăturile cu şaua lui Brett gemeau tot mai tare. Nesupunerea calului sălbatic parcă

avea în ea revolta întregii specii, ale mustangilor, a întregii herghelii.

Iar se încordă calul sălbatic. Brett era aproape târât pe platou. Smuciturile funiei îl zgâlţâiau tot mai tare. Auzea fibrele funiei pârâind, gata-gata să se rupă. Dar prăpastia se apropia. În vecinătatea ei, mustangul va fi nevoit să abandoneze lupta. Va fi al lui.

Brett îşi pregătise căpeţeaua. Apoi va coborî cu el, se vor împrieteni amândoi. Peste o zi îl va înşeua. În fine, izbutise.

Promontoriul se termina la câţiva iarzi de locul unde se aflau. Mustangul nechează dureros cabrându-se, ridicându-se în două picioare.

O altă smucitură disperată şi frânghia plesni – asemeni unei sfori oarecare – din legăturile şeii lui Brett; sunase a blestem.

Faptele se derulară apoi ca într-un coşmar. Mustangul alb era liber. Drumul său spre salvare trecea, însă, numai prin prăpastie. Iar în acel avânt când rupsese lassoul, calul pluti pe deasupra hăului, într-un zbor asemeni unei păsări uriaşe cu aripile albe, imense, larg desfăcute…

Brett era şi el proiectat în aer, atunci când şaua de sub el pârâise din toate cusăturile. El încercase să ţină cu puterile sale omeneşti funia, să contrabalanseze efortul disperat al calului de a se elibera; crezuse în această minune a puterilor sale.

Brett stăpân încă pe el putu să vadă zborul calului sălbatic, înfricoşătorul hău, sfidarea gravitaţiei câteva clipe. Mustangul arăta ca orice alt cal înaripat. Viteza acestui Pegas se anulă într-un punct. De acolo urma inevitabilul, când strigoii canionului vor duhni a criptă…

Şi Brett se afla în faţa unui pericol de moarte. Mulţumită unui reflex dobândit încă din copilărie, când era aruncat de câte un cal sălbatic şi trebuia să aterizeze în picioare şi de data aceasta se răsuci în aer, descriind o elice curioasă, apropiindu-se în acest fel de peretele abrupt al hăului.

Şi dumnezeul indienilor a fost de partea sa, pentru că izbuti să se prindă, cu un efort supraomenesc, de un ieşind, scos acolo de o mână cerească, la un iard şi ceva depărtare

de platforma de pe care a fost aruncat de smucitură mustangului alb, având sub el hăul, ce-l putea înghiţi în fiecare clipă.

Văzuse zborul mustangului, prăbuşirea lui în gol, auzise ecoul bufniturii de tarele pietrei înţelesese că se produsese sfârşitul.

Îşi simţea strivit totul în el, de parcă el, Laramie Brett s-ar fi zdrobit de patul canionului. Ceva se surpase şi în interiorul său, de parcă îşi hăituise propriul suflet şi nu pe un mustang. O parte din el, poate Brett cel de treabă, cel iubitor de animale, chiar protector al multora, murise odată cu mustangul.

Dacă o parte din sufletul său se risipise, acum îi rămăsese să-şi salveze trupul, care se afla în pericol. Brett se găsea într-o situaţie precară. Stânca se învârtea cu el. Se cramponase de ea, fără să ştie cât va putea rămâne acolo.

Îşi aminti de escaladarea peretelui cascadei. Numai că aici era cu totul altceva. N-avea cum să se caţere cei aproape doi iarzi, pentru că reazimele lipseau aproape cu desăvârşire.

Puterile îl părăseau treptat şi se încleşta cu disperare, ajutându-se de amândouă mâinile. Izbuti greu, foarte greu, să se stabilizeze pe peretele drept ca în palmă.

Descoperi sub el o proeminenţă de care se sprijini cu un picior. Deocamdată avea şanse să se păstreze în acel loc câteva minute bune. Acolo, între cer şi pământ, îşi regla respiraţia, pregătindu-se sufleteşte pentru sfârşit.

Creierul său lucra cu înfrigurare. Nu abandonase ideea de a întreprinde ceva, pentru a ieşi din situaţia sa disperată, îşi aminti de roibul său rămas pe stâncă.

Îl fluieră, folosind crâmpeiul de melodie cu care îl chema când se găsea în pericol. Repetă semnalul. Obrazul i se îmbujora ca de febră când auzi zgomote de copite deasupra sa.

Speranţa îi crescu fulgerător în suflet. Repetă fluierătura mai insistent. În fine, calul învingându-şi teama de înălţime, se apropie de pragul prăpastiei. Îi auzi fornăitul, îi văzu

botul albit de spumă.

Era unica lui şansă. Frâul atârna, dar nu era suficient de lung să-l poată apuca. Îi străfulgera creierul un gând. Lassoul purtat la şold. Trebuia să-l ia de acolo şi să-l arunce pe după gâtul roibului. Frânghia era destul de lungă pentru operaţiunea asta.

Hăituirea îl epuizase şi pe el. Şi roibul ajunsese cu siguranţă la capătul puterilor. Izbuti, destul de greu, să desprindă frânghia de pe şold şi să-i lărgească ochiul.

Tot ce făcea se rezuma la mâna dreaptă. Era lac de sudori. Mâna cu care se ţinea transpirase şi se născuse pericolul să lunece în prăpastie.

Mustangul îşi arătă iar botul. De data asta i-a văzut şi ochii. Calul izbutise să-şi mai învingă din teamă. Se priviră amândoi. Dumnezeule! Cât reproş a putut citi în ochii mari şi umezi ai bidiviului.

În acei ochi, ca două oglinzi convexe, în care dacă s-ar fi uitat mai atent ar fi văzut trupul mustangului alb zdrobit pe fundul canionului şi dincolo de acel animal superb, ar fi văzut haosul, sfârşitul implacabil, neiertător şi genunea defileului de unde se ridica un abur de moarte.

Aruncă laţul, dar calul a scuturat capul şi l-a respins. Mai încercă o dată. Şi încă o dată. În fine, izbuti. Poruncindu-i rugător, roibul se dădu îndărăt.

Îl mai îndemnă şi funia începu să se întindă. Dar îi va înţelege calul intenţia?! Dacă frânghia aluneca de pe grumazul lui era pierdut.

„Fie ce-o fi!” rosti şi-şi dădu drumul în gol. Calul fu tras în faţă, surprins de sporirea bruscă a poverii. Funia se întinse şi Brett căzu mai jos decât fusese. Sfătui iar calul să dea îndărăt.

Repetă porunca şi, treptat începu să urce paralel cu peretele drept. Potcoavele calului alunecă şi căzu iar. Se agăţă disperat de perete, înfigându-şi unghiile în roca tare, căutând să se ţină de ceva, să poată uşura animalul.

Roibul se încorda din nou. O ascensiune lentă, dar constantă. Brett se ajută de degete, de unghii, de genunchi, părea o omidă spurcată, o larvă grotească, ce lupta cu

disperare să supravieţuiască…

Mai mult mort decât viu ajunse, în fine, pe platforma de piatră. Căzu în genunchi pe muchia promontoriului. Era în vis ori totul se petrecea aievea, îi venea să plângă, să râdă, dar nu ştia ce se petrecea cu el. O surescitare nemaiîntâlnită până atunci îl stăpânea…

Îmbrăţişa picioarele calului care-i semnase un nou act de naştere. Se ridică şi-i cuprinse grumazul cu braţele, privindu-i cu recunoştinţă ochii umezi şi blânzi.

Şi în aceşti ochi se văzu pe el, dar la început nu s-a recunoscut. Cel ce se reflecta avea părul alb. El era. Dar un Brett îmbătrânit cu aproape douăzeci de ani.

Părul său negru ca pana corbului, bătând în albastru, acum era complet alb, semănând ca ultimele zăpezi ale sfârşitului de iarnă de la poalele Sierrei Nevada…

A doua zi a coborât în canion unde a găsit trupul neînsufleţit al mustangului alb. A rămas lângă el două zile, timp în care l-a acoperit cu pietre, făcându-i un mormânt aşa cum merita cu prisosinţă.

Roibul său i-a apreciat gestul, cărându-i pietrele mai mari, legate cu frânghiile, ce formau pereţii mormântului. Şi în tot acel timp, sufletul calului sălbatic a fost şi el prezent, asemeni unui abur alb ce a plutit deasupra canionului…

CARTEA II-A.

1. CEVA NU MERGE BĂIEŢI.

După tragica întâmplare cu mustangul alb, Brett Laramie s-a hotărât să abandoneze meseria cu prinsul cailor sălbatici în prerie. Fusese prea mult pentru el. Sinuciderea mustangului îl marcase pentru toată viaţa. Fără tăgadă, animalul se jertfise. Murise să nu devină captiv.

Măreţia sălbăticiunii îl obligase să reflecteze la etica profesiei sale. Animalul tânăr, la vreo trei ani, în acele zile când îl hăituise, se întrupase parcă în făptura unui semen de-al său, un om liber, dar pe care el îl prigonea, pentru a-l supune, transformându-l într-o proprietate personală, folosindu-l pentru cărăuşie şi pentru prăsilă.

Îi devenise tot mai pregnantă nedreptatea făcută de el şi de alţii animalelor, răpindu-le acestora libertatea, smulgându-le din mediul lor de viaţă, folosindu-le apoi ca pe nişte oarbe mecanisme docile, având-le de grijă mai ales iarna, atunci când omătul acoperă preria, asigurându-le atunci nutreţul trebuitor cât şi apa pentru adăpat.

Brett reflecta. Oare faptul că el Brett Laramie gândea, ştia să călărească şi să folosească lassoul pentru a-i înşfăca grumazul, îi dădea dreptul să-l captureze, să-l fure naturii.

Pentru ce el şi alţii ca el au împărţit speciile însufleţite ale pământului în bune de mâncat şi fără să fie bune de mâncat, sacrificându-le, ori neluându-le în seamă ca atare, ignorându-le până la repulsie.

Brett se opri aici. Ce rost avea să-şi omoare capul cu aceste lucruri. Totuşi el va ieşi din acest joc al vieţii şi al morţii. Aşa gândise atunci şi se ţinuse de cuvânt.

Părăsise meseria de hingher de cai sălbatici şi se angajase călăuză pe lângă birourile de emigrare din Saint

Louis şi Galvestone. Punea astfel în valoare cunoştinţele sale însuşite de-a lungul anilor, când străbătuse traseele continentului pe urmele bizonilor şi al vânatului. Noua meserie îi pria, era cât de cât bănoasă, dar şi răspunderea era însemnată. Trebuia să-i ducă pe emigranţi la destinaţie, pentru zece dolari de persoană pe care îi împărţea cu cealaltă călăuză...

Un vânticel se născu din senin. Intensitatea acestuia spori treptat, zburlind mărăcinişurile rare, înfiorând animalele, făcându-le să se teamă de imprevizibile primejdii, pe care deşertul le putea naşte.

Pieile roşii încercuiseră tabăra, asta era mai mult ca sigur. Ajungeau până la ei ţipetele unor păsări ciudate, ce nu puteau fi decât semnalele lor de recunoaştere, prin care îşi dădeau de ştire.

Viitorii prospectori şi căutători de aur porniţi spre un mirific El Dorado, străbătură aproape în întregime deşertul arizonian şi urmau să pătrundă curând în valea fluviului Colorado.

Erau tot pe teritoriul statului Arizona şi se apropia o înserare. Locurile aride pe care se aflau, vecinătăţile indienilor nomazi, care îi pândeau, nu aveau darul să dispună prea mult oamenii caravanei.

Călăuza Brett Laramie hotărî să se aprindă focurile pentru noapte şi să numească străji; trebuia să gonească coioţii ce târcoleau tabăra şi care, la un moment dat, puteau deveni primejdioşi, dacă se apropiau prea mult de animalele lăsate să pască în voie.

Brett, sfătuindu-se cu şefii grupelor de care, hotărî că ar fi fost bine să se facă o recunoaştere a împrejurimilor, în direcţia oraşului Gila, aşezat la confluenţa râului cu acelaşi nume şi Colorado.

Pentru asta trebuiau musai să treacă prin aşezările unor indieni, de la care nu se puteau aştepta la vreo amiciţie, nici măcar neutralitate.

Singura lor speranţă era ajutorul promis de Jaketele-albastre ce se găseau prin regiune şi pe care urmau să le întâlnească în vecinătatea fluviului Colorado.

S-a decis să pornească în această misiune Brett Laramie, Clevy Stone, un tânăr venit din Dodge City, Henry Cooper, un fost căpitan ce luptase în armata nordiştilor şi Gringoire Morgan, pe scurt: Gring, un normand la vreo douăzeci şi cinci de ani, masiv, blond şi pistruiat....

Nu era prea mult timp de pierdut şi o apucară spre nord-vest. I-au întovărăşit un timp bunişor soarele ce cobora spre chindie şi o vegetaţie prizărită şi ţepoasă, unde cactuşii de tot felul se aflau în împărăţia lor.

Dinspre Sierra Blanca, pluteau pe cer nori negri subţiri, porniţi să traverseze Arizona, asemeni unor pirogi efemere, vopsiţi pe burţi cu pucioasă, lunecând fantomatici, pe drumuri nepavate.

Vântul se înteţi brusc, parcă la un semn al cerului. Timpul se înrăi, răcindu-se treptat, oamenii plecaţi în recunoaştere puteau crede că s-ar fi găsit într-alt anotimp.

În urma celor duşi călări, ceilalţi rămaşi pe loc îşi aprinseră focurile de tabără, pregătindu-se, fiecare la carul său, pentru cină. Respectând un ritual, pe care reverendul Ronald Cagney ţinuse să-l impună, aduseră cerului vântos mulţumiri, pentru că o nouă zi era pe cale să se stingă, iar o alta urma să se nască; o zi pură, mai de treabă, plină de speranţe, lipsită poate de amărăciunile, pe care Domnul le tot presărase în cale, de la ocean până aici la capătul pustiului.

Îi stânjenea pe toţi vântul devenit tot mai violent, erau mai ales derutaţi de proasta vizibilitate ce cucerea treptat locurile, neputând supraveghea cum ar fi trebuit mişcările indienilor ce-i urmăreau de la ultimul lor popas şi care încercaseră să le mai fure vite răzleţite de convoi.

Dar să urmărim pe cei porniţi în recunoaştere. Aceştia, imperturbabil îşi urmau drumul lor într-o anumită direcţie. Se petrecea ceva bizar. De câtva timp, din înalt, îi însoţea un vultur caracara ce descria cercuri largi, tot mai joase, apropiindu-se de ei, scoţând sunete bizare, croncănituri ascuţite, când mai tari, când mai încete şi luminând, nici ei

nu ştiau cum, praful de nisip cu o dâră albăstruie.

Pasărea de rău-augur, de o mărime impresionantă, trecu asemeni unei năluci pe deasupra lor, spintecând cu uşurinţă vijelia.

Câinele lup Nerro alerga vioi înaintea cailor, fugărind animale mici ale deşertului, care neinspirate îi apăreau în cale, până când izbuteau să se ascundă în vizuinile lor, scăpând de presiunea dulăului şi de colţii săi neiertători.

Brett Laramie, cu simţurile sale dezvoltate, moştenite de la mama sa o indiană comanşă, era îngrijorat de neospitalitatea tot mai accentuată a locurilor străbune.

Pe măsură ce timpul trecea, vântul parcă înnebunise şi mai tare. Au fost obligaţi să-şi ferească obrajii şi ochii de praful agresiv ce-i acoperea cu fiecare clipă, cu un linţoliu, făcându-i să semene cu nişte arătări de vis rău.

Erau obligaţi să se oprească tot mai des, stânjeniţi de vijelie. S-au ferit să-şi spună cu glas tare temerile. Fiecare păstrându-şi-le pentru el.

Exista şi pericolul real ca pieile roşii să-i atace din clipă în clipă. Până la urmă, Stone îşi spuse gândurile cu glas tare.

— Brett, ar trebui să ne întoarcem îşi arătă acesta îngrijorarea. Cine ştie ce surprize blestemate ne rezervă vremea asta nenorocită, se temu tânărul cowboy din Dodge City.

— Şi eu m-am gândit la fel, i se asocie Henry Cooper, fostul ofiţer ce luptase în Georgia în armata nordiştilor şi care avea întotdeauna câte ceva de povestit din aventuroasa lui viaţă. Praful ăsta mi-a intrat şi în cur.

— Atunci ce mai aşteptăm? îl grăbi şi Gringoire pe Brett să se hotărască rapid. Cu cât suntem mai repede la ai noştri, cu atât va fi mai bine.

Întoarseră caii. Din prevedere, Laramie Brett folosi busola. De neînţeles, vântul îşi schimbase din nou direcţia. Avalanşe de nori din praf argilos şi nisip îi izbeau în faţă. Le era imposibil să se poată orienta.

— Ce-ţi arată acul, Brett? se interesă Stone.

— Drace, asta ce-o mai fi? Răspunse acesta printr-o întrebare. Ascultaţi, alt ţipăt de pasăre.

— Suntem, cred, pe drumul cel bun, aruncă o vorbă liniştitoare, Cooper. Curând ajungem la convoi şi sfârşim povestea asta împuţită.

— Brett, acul meu indică sud-estul, se auzi Gring. Exact ce ne trebuie. În fine, lucrurile par a se aranja.

— Pentru ce afurisitul ăsta de câine ne trage într-altă parte? înjură Cooper.

Un sunet ca de coasă ce retează coroanele unei plantaţii tinere, îi făcu pe toţi să-şi plece instinctiv capetele. Nerro lătra cu părul zburlit.

Oricum, nu arăta ca în zilele sale bune. Toată atitudinea sa era proprie unui animal în defensivă în faţa unui adversar de temut.

— Ce naiba să fi fost! înjură Cooper cu voce sufocată.

— Parcă a trecut pe deasupra o pasăre de apocalipsă, suspină Gring. Zău că mi se furnică pielea pe mine.

— A fost un vultur caracara care zboară foarte jos, presupuse Stone. De unde povestea asta cu pasărea de apocalipsă.

— De la dracu să te ia! N-ai văzut că era să ne răstoarne vârtejul de pe cai, când a trecut deasupra noastră?!

Afară se făcuse şi mai frig. Mica dispută s-a curmat brusc şi, stânjeniţi de furtună, înaintară spre locul sigur unde sperau să găsească convoiul.

Mai trebuiau să se strecoare printre pieile-roşii, folosind vreun vicleşug şi, ajutaţi de noroc, cum avuseseră la plecare, să nu dea ochii cu ele.

— Nerro, ce-i cu tine băiatule? îl mângâie amical Stone. Brett, vezi, câinele ăsta ne trage în direcţia opusă, ce l-o fi apucat? Asta nu am mai văzut de când mă ştiu.

— Iar s-a schimbat vântul, observă Cooper.

— Presimt că înnoptăm prin pustietăţile astea, i se asocie Gring.

— Relaxează-te, amigo, îl zeflemisi Cooper. Ce te perpeleşti atât?

— Am apucat un drum anapoda, nu se lăsă normandul de douăzeci de ani, ce arăta ca o stafie pudrată cu făină.

— Ceva nu merge, băieţi, vorbi prudent Brett, să-i

liniştească.

2. LILIECII FOŞNIRĂ SPRE VIJELIA DE AFARA.

Aşa şi era. După o altă bucată de timp, vântul începu să bată de la est, apoi de la vest. La urmă sufla de la nord, după care se mută venind dinspre sud-vest.

Nimeni dintre ei n-ar fi putut spune cum se făcea că, la răstimpuri atât de scurte, vijelia se schimba subit, dezorientându-i, făcându-i să-şi piardă încrederea în simţurile lor cât şi în acele busolelor, care le indicau alandala direcţia.

— Pe toţi dracii! se mânie Cooper. Parcă am fi în Turnul Babel.

— Mai rău, căpitane, îl aprobă Brett. Nu ştiu ce să mai zic.

Păstrară un timp direcţia de mers. Se întunecase binişor, opacitatea îi stânjenea tot mai mult, dar sperau că în fiecare moment să zărească focurile de tabără ale pieilor-roşii, ori pe cele ale oamenilor din convoi, dacă poate, printr-o minune, trecuseră prin rândurile aborigenilor.

— Ce-i de făcut, Brett? Nici o geană de lumină, observă Stone.

— Ne învârtim mai mult ca sigur într-un cerc, se enervă Cooper. Şi câinele ăsta care s-a prostit mai rău decât noi. Dracu mai înţelege ce se petrece pe aici.

— Răbdare, băieţi! Cunosc locurile ca în palmă, îi tempera Brett Laramie. Curând ajungem la ai noştri.

— Dacă ni se arată cerul, atunci ne descurcăm mai uşor, speră Gring. Când văd stele nu mă mai simt stingher ca acum.

— Apare cerul când îţi vei vedea ceafa, îl înfurie Cooper…

Alte două ore de mers şicanaţi de rafale. Erau albi de praf, simţeau că se sufocă, deşi îşi legaseră baticurile la gură, pentru a nu înghiţi praful argilos. Se ţineau după Laramie Brett, ce suspecta neîncrezător acul busolei,

ascultând când şi când acel zgomot bizar, ca torsul subţire al unui motor ce se rotea pe deasupra lor.

Întunericul devenise aproape total; Cerul se ascunsese definitiv în spatele obrocului de nisip.

— Să ne oprim, Brett, îi sugeră prudent Cooper.

— Mai mult ca sigur că am trecut de ai noştri, se temu Gring.

— S-o crezi tu! Nerro ne-ar fi dat de veste, mârâi sub batic Stone. Este un animal de soi, un câine din carne şi oase, nu din pluş.

— O fi fost. Acum şi-a pierdut simţurile! Mai sigur adulmec eu, arăta mâniat Stone.

— Să nu-l luăm în derâdere pe Nerro, îi apără Brett. Se auzea şuierul vântului ce căra avalanşele de nisip.

Şi fără ca cineva să bănuiască ce-ar fi putut să fie, cam la zece iarzi înălţime, în dreptul lor, se insinua brusc o lumină albăstruie ce se deplasa odată cu ei.

Lui Brett i s-a năzărit că era poate luna cufundată în sineala orizontului, un orizont surpat sub greutatea prafului de nisip, al unei planete ridicol de mică.

— Ce-o mai însemna şi asta! se minună Cooper.

— Aşa o arăta de aici soarele sub pătura nisipului, îşi dădu Stone cu părerea. Este atâta nebunie în jurul nostru, că nu mă mai mir de nimic.

— Acum, soarele! izbucni iritat Cooper. Precis este o drăcovenie de-a indienilor, ori o scornire a minţilor noastre înfierbântate.

— N-am vedea toţi la fel, strigă, să se audă Brett.

— Aşa e, se minună Gring. Toţi căscăm gura la prostia asta.

— Şi eu înclin să zic că porcăria asta aduce cu soarele, îşi modifică punctul de vedere de până atunci, Cooper.

— Uite că dispare, se plânse Gring.

Într-adevăr, aşa cum s-a născut din nimic, tot aşa a dispărut acel glob nesigur, albăstrui. Brett era la fel de nedumerit ca ceilalţi.

— Să fi fost „Fata Morgana?” se ului Gringoire.

— Noaptea în pustiul ăsta?! „Apa morţilor” nu se arată pe

întuneric. Era o lumină ciudată şi atâta tot, ripostă intrigat Cooper.

— Gura! ţipă enervat Brett. Să mă bată îngerii din cer dacă nu scârţâie un docar pe undeva. Voi auziţi?

— Aşa e, Brett. Acum se aud copitele calului pe piatră, se detaşă vocea lui Gring.

— Gring, prinzi şi tu cu urechea nechezatul? îl iscodi Stone.

— Nechezat, piatră de pavaj, cal, docar… Aţi căpiat cu toţii, pe legea mea, îşi suflă nasul Cooper în furtuna de afară.

Ceva îi neliniştea din nou. Şi fără să-şi dea seama de unde se întrupa, arătarea de vis rău, acel vultur uriaş caracara, tăie viforniţa, survolându-le spaţiul pe care se găseau.

— Pasărea asta îşi cântă în ghioc, înjură Brett. Aş trage în ea.

— E mare cât o haraba, o evalua Cooper.

— Dacă se lasă pe sol e pierdută! Nu-şi mai poate lua zborul.

Călăreau de-acum într-un catran nisipos, dungat cu albastrul nesigur ce pulsa din aripa vulturului, ce se transformase de la un timp într-o stea diriguitoare. Bizar, pasărea luneca lejer prin furtună, nu era clătinată deloc de vijelie.

— Ne-am rătăcit ca nişte orbeţi, repetă furios Cooper. Habar n-am încotro o apuc. Nici în război n-am avut tărăşenii d-astea.

— Iar vin zgomote de pe undeva, mârâi Stone. Pentru puţin furtuna se înmuie. Şi atunci, ajunse iar la ei scârţâitul agasant al unei osii de docar. Apoi, alte zgomote de uşi şi cercevele lovite de tocuri; toate parcă scormoneau Lumea de Apoi.

Vântul se înăspri şi zgomotele trecură pe un plan doi. Se detaşau tot mai mult izbiturile firelor de nisip – sunând ca nişte minuscule proiectile – de faţadele unor case situate parcă într-o altă dimensiune.

— Ce dracu înseamnă toate astea? se înfurie Brett. Parcă

am intra într-o aşezare din iad. Ce-or însemna scârţâiturile astea?!

— Orăşel în pustiul ăsta? Brett, ţie îţi arde de glumă?

— Gring, dacă ne găsim pe drumul ce duce la Gila?!

— Când năbădăile am făcut atâta cale, Brett? îl contrazise Stone. Noi ne-am învârtit mai mult în cerc, n-am mers mai deloc drept.

Un oblon se încăpăţâna să izbească un perete de scândură. Sigur că nu putea fi iluzie. Îl auzeau cu toţii şi în inimi le încolţiseră speranţe noi pentru ieşirea din impas. Caii fornăiră, de parcă s-ar fi apropiat de o apă curgătoare.

— Să mă ia sfântul Benedict! Suntem pe o stradă! Exclamă Gringoire. Aud paşii iepei mele pe piatră.

— Nerro, potoleşte-te! îl admonesta Cooper. Hai, aici! Nu mai lătra, că ridici orăşelul ăsta păduchios în picioare.

Cooper pornise spre locul de unde veneau scârţâiturile oblonului. Luase un avans de două lungimi de cal. Rafalele de nisip izbeau iar cu putere faţadele caselor ce acum se întrezăreau, coroanele pomilor, acoperişurile.

Printre picioarele cailor fojgăiră nişte animale mici, molcome, nişte guzgani negri, lenevoşi. Stone şi Cooper n-au rezistat şi-şi descărcară Colturile omorând câţiva dintre ei. Au trebuit să renunţe până la urmă, de frică să nu împuşte câinele.

— Am intrat în oraşul părăsit, strigă emoţionat Brett. Dar cum dracu am străbătut douăzeci de mile? Nu ştiu ce să mai cred.

Prin pulberea nisipoasă se conturau vag nişte imobile. Se distingea un saloon, la care uşile batante se zgâlţâiau în balamale.

— De ce au părăsit oamenii oraşul, Brett? se interesă Stone.

— Cine ştie ce mistere ascund ruinele astea, se furnică Gring.

— Nu te frământa, Gring, îl linişti Brett. E o poveste tristă, ce s-a petrecut pe aici. Cu mulţi ani în urmă oraşul era înfloritor. Dar, să ducem mai întâi caii într-un grajd. Parcă ruina asta ar fi potrivită.

— Brett, mai bine îi luăm cu noi în saloon, insistă Stone, ce coborâse între timp din şa. Grajdul ăsta parcă stă să cadă şi ne putrezesc oscioarele pe aici dacă rămânem fără cai.

Nerro îşi intensifică lătratul, hămăind agresiv la acele animale greţoase, fugărindu-le, încercând să captureze una. Fără nici un rezultat însă. Şobolanii parcă treziţi după un somn lung îşi accelerau mişcările, dezvoltând viteze uluitoare.

— Oraşul ăsta e plin de guzgani, scuipă Cooper în noapte.

— Nu se mai poartă, în Far West, să intrăm călare în restaurant, protestă Stone. Şeriful ne amendează şi ne dă afară din oraş.

— N-ai vrea să-i legăm la stănoagă, să-i părăsim în vijelia asta nenorocită, se ofuscă Gringoire. Vouă v-ar conveni să dormiţi cu guzganii pe piatra străzii, ori pe trotuarul ăsta dărăpănat?

— Dar încălcăm legea! se păstră dârz Stone.

— Nu vă mai încontraţi, îi împăciui Brett. Facem cum e mai bine.

Duseră până la urmă caii într-un colţ al fostului restaurant, acum arătând jalnic, barându-le drumul cu mese. Clevy Stone cu privirea sa ageră, pentru care Brett îl gelozea un pic, descoperi o lampă cu gaz.

Odată cu lumina, saloonul li se arătă în dezolanta lui nuditate. Vântul ajungea şi aici, flacăra fitilului se clătina îngrijorător afumând coşul sticlei.

Câinele nu-şi mai găsea astâmpăr; fugărea un şobolan cât toate zilele. Guzganul părăsi până la urmă încăperea cu miros de vizuină, o sală pardosită cu praf şi nisip şi sări înnebunit peste uşile batante, căţărându-se cu, o viteză zăpăcitoare, care îl uluise şi pe Nerro, încât rămăsese înţepenit, fără replică. Rozătoarea trecuse dincolo şi intrase sub trotuarul din dulapi.

Văzură tavanul burduşit şi rupt prin mai multe locuri şi prin el, dincolo, din acoperiş, lipseau ţigle, o sumedenie. Peste tot caria vremii îşi pusese pecetea deprimării.

Prin rosturile duşumelei crescuseră buruieni. Oglinzile barului acoperite cu pânze de păienjeni erau sparte, atârnând în cioburi murdare.

Raftul cu băuturi gol. Mese şi scaune rupte, pline de zoaie. Casele lipicioase ale păianjenilor, cu insecte devorate şi rămase acolo uscate; un insectar insolit.

Pereţii îmbrăcaţi în lambriuri erau şi ei pardosiţi cu muşchi şi licheni. Peste tot mirosea a mucegai şi a putred.

Agăţate de tavan şi de grinzi, cuiburi de păsări răpitoare de noapte. Liliecii şi bufniţele mari cât becaţele porniră în vijelia de afară înspăimântate de lumina lămpii. Ce mai, o imagine ce avea darul să deprime, să-ţi strecoare fiorii spaimei în suflet…

Nerro, după ce făcuse o oarecare ordine, se domolise. Asta nu-l împiedica să patruleze prin saloon cu simţurile încordate şi să mârâie ori de câte ori simţea prin vecinătatea sa vreun guzgan.

— Nici o picătură de tărie ca iarba de leac! Înjură printre dinţi Cooper. Aici te usuci ca iasca. Şi apa lipseşte din câte văd.

Nu le-a fost deloc uşor să descopere chepengul. De mare ajutor s-a arătat tot Nerro. Stone însoţit de Gring şi câinele lup coborâră treptele nesigure, îndepărtând pânzele vâscoase de păianjeni ce li se lipeau de haine şi obraz.

Unul cât o nucă fu gata-gata să-l muşte pe Stone. Gring îl lovi cu lama cuţitului, iar Nerro îl storci cu laba, după ce mai întâi l-a lătrat şi l-a tăvălit prin ţărână. Mirosea a beci neaerisit, a vin trezit, a doagă de butoi mucegăită şi a vizuină de şobolani.

— Cooper, am dibuit o damigeana cu ceva. Vino încoace frăţioare, îl chemă la el Stone.

— Să mă bată sfântul! Are două galoane, o preţui fostul căpitan la nordişti.

— O fi vin în ea? se interesă puţin descumpănit Gringoire.

— Băi, băiatule, într-o pivniţă cu vinuri nici, un cârciumar nu păstrează petrol lampant. Cu ea sus, prietene!

La întoarcere, mare bucurie. Vasul plin, îmbrăcat cu răchită, fu rostuit pe masă, la lumina reverberului. Acolo, în

damigeana, un vin alb, vechi, cu un buchet de Pinot gris, limpede ca un cleştar.

— Ni l-a scos în cale Spiritul-deşertului! oftă Laramie Brett, o ipoteză mistică a providenţei licorii.

— Asta după credinţa indienilor tăi, Brett. După mine aici a fost mâna îngerilor catolici păzitori, îşi suflă nasul pe podele Gring.

— Să lăsăm filosofia asta şi să ne ospeţim, plescăi Stone, umplându-şi bidonaşul purtat totdeauna cu el…

Afară vijelia continua îndrăcită. Uşile batante izbeau clopoţelul la intervale neregulate, creând strania impresie a unui dute-vino în saloonul ocupat de oameni şi cai.

Cooper se ambiţiona să proptească tăbliile cu nişte cioturi de piatră. După un timp, datorită ostenelii sale, geamătul uşilor batante încetă.

În schimb, deveni agasant zgâlţâitul obloanelor şi al cercevelelor ce se izbeau de pervazuri şi tocuri, într-un ritm asincron, iritant, ce le strivea nervii.

— Parcă tot mai bine era cu afurisitul ăla de clopoţel.

— Aşa-i Brett! Mă obişnuisem cu el, i se asocie Stone.

— Hai la culcare, decise într-un târziu, Brett, după ce consumaseră o porţie zdravănă din vin. Limba i se lenevise călăuzii, pintenii cu rotiţele zimţate îi sunau la; fiecare pas. Ies să văd ce mai e pe afară. Nerro, hai şi tu, prietene!

— Eu urc să aflu dacă putem dormi pe undeva. Poate dibuiesc niscaiva saltele. Rahatul ăsta de oraş ar putea face ceva pentru noi, se-ndreptă Cooper înspre scară.

— Când plecăm de aici, îi dau foc saloonului să ardă toată şobolănimea din el, care a împuţit aerul pe aici, înjură Stone.

Tânărul Stone, de nouăsprezece ani, cowboy la un ranch din apropierea lui Roswell, era deziluzionat de călătoria lui de până aici. Totul anost, fără evenimente palpitante. Era obişnuit cu dăngăluitul viţeilor, cu supravegherea vitelor la păşune, cu mânarea ciurdei călare până în California, la obor, ori în portul Galvestone.

Ritmul lent al caravanei îl smulsese din felul său de viaţă agitată şi care nu-i da nici o satisfacţie. Din contră, se

plictisea de moarte mergând la pas călare după caravană, veghind la indienii nomazi, să nu le fure vitele…

Cooper urcase scările ce duceau la catul de sus, dar nu găsi nimic care să le folosească.

Laramie Brett inspectase şi el veranda şi grajdul. Peste tot stăpânea o noapte dezolantă, vârtejuri de praf şi gemetele caselor lăsate de izbelişte: nimic altceva nu era demn de luat în seamă. Canicula obişnuită a deşertului, furtunile, ploile rare şi sărace, toate îşi lăsaseră dureroasele amprente.

— Dormim tot în prăvălie, propuse Brett şi facem de pază pe rând. Tragem la sorţi, să nu-i fie nimănui cu supărare. Fă biletele, Gring.

Lui Stone îi căzu schimbul unu. Ceilalţi se culcară şi frânţi de oboseală adormiră curând. Tânărul Stone ca să-şi alunge somnul, îl luă cu el pe Nerro şi inspectară minuţios încăperea.

Descoperi un tablou cu sticla răhăţită de insecte. Mânat de un sentiment de curiozitate, îndepărtă ce era pe el şi-şi văzu chipul oglindindu-se în apele lui.

Era nebărbierit, părul îi crescuse lung; i se petrecea peste gulerul bluzei din piele de capră, ochii îi avea încercănaţi. Dar era el, Stone Clevy, pornit alături de cei din caravană, spre un alt El Dorado, dus de dorul de a vedea ţinuturi noi, de a cunoaşte.

În dosul geamului, însă chipul unei fete. Mai sigur blonde. Diana Prosciutti, o italiancă, într-un corsaj probabil negru, cu ciorapi cu trandafiri. Diana?! Unde o fi ea acum?! Poate fusese steaua orăşelului părăsit? Ce s-o fi ales de ea. Poza era o dagherotipie. Ea întreagă în faţa saloonului. Pe dosul fotografiei, semnătura ei. Cum de ajunsese până aici. Era din Genoua…

În colţul său, Brett trăia vechiul său coşmar. Se afla în vârful canionului. Era momentul ultimului act al capturării mustangului. Văzu iar calul. Sălbatic înălţându-se deasupra prăpastie! Oprirea lui în acel punct, în care îşi pierdu-se greutatea şi unde ar fi putut prinde aripi să-şi continuie zborul.

Apoi prăbuşirea mustangului în gol. Ecoul bufniturii de tarele pietrei, iar el Laramie Brett spânzurat de stâncă şi sub el golul jilav şi spurcat gata să-l înghită…

De fapt acel mustang era el, Brett. Pe el se hăituise, pe celălalt Eu al său, pe Brett cel de treabă, pe care îl pierduse pe patul canionului şi de care nu voise să se despartă niciodată. Acel Brett murise odată cu mustangul alb, dar el nu se împăca deloc cu acest gând…

3. PRERIA ÎL ÎNTÂMPINĂ CU VERDELE EI NEBUN.

În somnul-nesomn al lui Laramie Brett, aversele de apă cădeau fără contenire, ca şi cum s-ar fi prăbuşit peste carele cu coviltir, încercuite de pieile-roşii, o cascadă de apă.

Multe coşuri din rogojini se scofâlciseră şi asediaţii se mutaseră sub podine. Un rănit, Uwe Muler, împuşcat în burtă, murise de puţin în chinuri groaznice.

Reverendul, care era şi tămăduitorul lor de trupuri, îl asistase neputincios. Infecţia se instalase chiar de la pătrunderea plumbului în măruntaiele pomeranului, adus pe acele meleaguri de mirajul îmbogăţirii…

Când trăsnetele cădeau la intervale tot mai scurte, Brett Laramie îşi luă arma, îşi puse şuba pe umeri, căciula în cap, bău o cană de whisky şi, încălecându-şi pagul, porni la un trap mărunt, escamotat de rafalele ploii. Ochii îi scăpărau la gândul rumegat. Atinse drumul mare.

Cum se făcuse că inamicul n-avea ştire până atunci de el? Plănuise să facă un ocol, care îl va scoate la colinele acoperite cu vegetaţie. Nicăieri nici sământă de comanş…

Îşi continuă drumul sub ploaia torenţială. Apa era înghiţită de solul uscat. Calul său şerpui apoi printre colinele împădurite. Crezuse un moment că indienii – fraţii săi după mamă – plecaseră la ei în sat. Iar îl durea umărul, de la fosta rană făcută de ciracul lui Mac Nall.

Avea sigur febră. Simţea sângele zvâcnindu-i întâmple. De s-ar termina odată porcăria asta… Voia să delibereze cu Ursul-negru, căpetenia asediatorilor.

Calul său îşi alese călcătura la trap. Dar unde se adăpostea căpetenia asediatorilor comanşi? Trebuia să fie pe aproape, dar încă nu dăduse nici un semn…

Ploaia cădea piezişă, la două lungimi de cal în faţa sa. Nu-l atingea deloc; o umbrelă imaginară îl apăra de apa furioasă şi înainta odată cu el.

Pe buze îi flutură un zâmbet, pentru că în acel moment se hotărî pentru altceva. Devreme ce înaltul îl proteja, îşi va

duce gândul la capăt.

Era nevoie de o rezolvare rapidă şi totală, de un act de mare îndrăzneală care să încheie definitiv conflictul între ei şi indieni. Îl va împuşca pur şi simplu pe Ursul-negru. Da, asta va face.

Întâlni o rarişte, apoi copacii se îndesiră. Iar îl durea umărul. Rana de acolo poate se obrintise de frig. Acum apa de ploaie îl murase, era ud leoarcă. Locul beteag zvâcnea, un tremur nesuferit, care îl mai chinuise i se răspândea în corp, îl simţea în braţe, în coaste, în tâmple, în miezul creierului, ca atunci când fusese scos din diligentă.

Duse bidonaşul cu whisky la gură. Parcă totul era acum mai bine. Zgomote. Se adăposti în spatele unui arţar enorm. Prin faţa lui, trecură cu un pas furişat doi indieni; doi sălbatici, după cum arătau, doi bărbaţi între două vârste.

Părăsi şi el luminişul, copacul şi tufărişurile vecine. Reflectă că tot conflictul cu indienii începuse din cauza Ursului-negru.

Căpetenia trimisese războinicii să le fure vite din caravană. Stone şi Cooper îi surprinsese şi în timpul schimbului de focuri un indian fusese omorât. Nu fusese vina nimănui…

Iar ploua; o ploaie ca un acid corosiv. Bătea şi un vânt de răscruce, un vânt tăios, al cărui şuier, paradoxal, îi făcea bine. De unde se găsea, vedea tabăra căpeteniei indiene…

Trebuia să acţioneze. Nu mai era nici o clipă de pierdut. Descălecă şi-şi legă pagul de un copac. Se târî apoi fără să facă cel mai mic zgomot spre coliba conică a căpeteniei comanşe.

Ar fi putut trage prin nuielele peretelui, dar, trebuia să fie sigur că nu va rata focul. Nu văzu nici o uşă, ci numai un gol prin care un fum unsuros cu miros greu de seu ieşea afară.

O femeie pregătea probabil o fiertură. Târându-se pe coate se apropie şi mai mult. Privi înăuntru. Indienii comanşi şedeau la sfat. Căpetenia gesticula, iar vraciul privea absent focul.

Urmă apoi o tăcere apăsătoare. Ursul-negru, ghemuit într-o lumină perfidă, cu aburi de grăsime în ea, căzuse probabil în transă; aştepta să i se arate vreun spirit al străbunilor săi, poate chiar Marele-Spirit, să-i dezvăluie prin semne soarta luptei cu cei din convoi, modalitatea de a le lua scalpurile.

Marele şef indian n-a mai apucat să i se arate revelaţia divină; bubuitura puştii lui Brett sparse în mii de cioburi liniştea de mormânt, instalată în colibă…

Trebuia să profite de deruta apărută brusc.

Devenise un ucigaş-erou. Înfăptuise un lucru la care abia spera să viseze. Şi uite, îl făcuse, iar acum trebuia să iasă din încurcătură.

Nu-şi mai găsi calul acolo unde-l părăsise. Dar ce se petrecuse cu el? Lumina gălbui-asiatică a pădurii persista, era o lumină ce-i tulbura privirile, le făceau să înoate în văpăi scăzute.

Ieşi gâfâind din pădure. Apucase să mai vadă cum indienii se buluceau în jurul colibei Ursului-negru ce zăcea năclăit în sânge. Preria îl întâmpină cu verdele ei nebun – un verde de vis – unduindu-se în acel vânt biblic, nici rece nici cald, umezit de ploaia binefăcătoare ce murea şi învia după toane bizare.

În goană trecu prin iarba înaltă şi udă, simţind clipocindu-i apa în cizme. În spatele său se destrămau brumele tulburi ale pădurii, lăsând în locul lor o sumedenie de indieni călări şi ţipetele lor de păsări.

— Sfinte Benedict! L-am miruit pe Ursul-negru. De-aş ajunge mai repede la ai mei! Fără cal sunt ca şi pierdut.

Ziua creştea tot mai mult şi Brett descoperi în ea drumul ce urca spre caravană. Mult, în spatele său, indienii tropăiau pe urmele lui. Copitele nepotcovite ale cailor răneau obrazul crud al ierbii.

Puşca îl încurca la alergătură şi se descotorosi de ea. Îşi va vinde scump pielea; Laramie Brett nu poate muri decât în picioare. Asemeni unui copac secular el va sfârşi cu fruntea la Marele-Spirit.

Îi era cald; o căldură sufocantă, nefirească. Îşi slăbi

şiretul cămăşii. Ar fi vrut să fie într-un saloon, să bea un brandy, s-o asculte pe cantoră, sau să alinte o fată plină şi blondă ce dansa cu atâta însufleţire cancanul franţuzesc, să se închidă cu ea în odăile de sus, să-şi petreacă acolo restul nopţii, după ce a dezbrăcat-o asemeni unei vijelii şi s-au aruncat amândoi în pat…

Nu, nu aşa. Să cadă mai bine pe scândura dată cu vopsea şi acolo, pe tarele lemnului, să se iubească, aşa cum în coliba lui de indian, a sprijinit totdeauna spatele femeii pe tarele pământului. Trebuia să ajungă cât mai repede la ai săi.

Continuă să se apropie de tabără. Abia îşi mai târa picioarele. Îl muncea un gând care nu-i folosea la nimic. „Pentru ce nu rămăsese şerif în orăşelul acela fierbinte de pe malul lui Rio Pecos. Acolo îl dovedise pe Mac Nall şi unde-i atârnase funia de gât. De ce se lăsase şi de prins mustangi şi se făcuse călăuză? Ce-i trebuia lui aceşti căutători de aur să-i ducă spre băile aurifere?”

Iar acum nu înţelegea pentru ce indienii se roteau călări în jurul lui şi nu-l terminau cu un glonţ. Străbătuse pustiul, nu mai era nici furtună şi în zare se conturau carele cu coviltir.

Cercul din jurul său se îngusta tot mai mult. Simţi arsura unei săgeţi. Apoi o alta. Încă una. Se poticni. Curios, nu-l durea decât rana veche. Rana făcută de ajutorul lui Mac Nall în diligentă. Se găsea la un fel de stâlp al caznelor.

Încercă să folosească Coltul său de 45 mm. Nu izbuti. Altă izbitură. Iar… Pentru ce nu-l omorau?! Două săgeţi pătrunseră în el lipite ca una singură. Căzu. Era la pământ, lipsit de vlagă, pierit.

Ce-şi iroseau aceştia atâta fier cu el?! Se transformase într-o pernă de săgeţi… Era desigur fără cunoştinţă, pentru că indienii îşi recuperau săgeţile ştergându-le de sânge pe hainele lui…

Poate că plătea pentru sufletul mustangului alb, al acestui mustang, în faţa trupului neînsufleţit spuzit de corbi hămesiţi unde se afla. I-a alungat trăgând câteva focuri de revolver. Ecourile împuşcăturilor au colindat un timp

îndelungat coclaurile.

Chiar dacă ele s-au oprit, el le-a auzit până ce corpul neînsufleţit al calului a fost acoperit cu pietre. Când a sfârşit, aburul alb de deasupra sa ce luase forma mustangului, a coborât în canion, învăluind mormântul, jilăvind pietrele.

Apoi a pătruns cu siguranţă la mustang pentru că nu l-a mai zărit. Era cu siguranţă sufletul calului omorât de el…

Acum, după ce l-a terminat pe Ursul-negru devenea o celebritate. Omorâse o căpetenie temută. Imaginea lui mitică va colinda manualele de istorie ale statului acela, îmbâcsind minţile puilor de piei roşii cu fapta sa.

El, Laramie Brett, răpusese pe căpetenia comanşilor, aducând victoria apărătorilor convoiului plecat spre Rio Sacramente. Unul dintre indieni s-a aplecat asupra lui.

Avea un cuţit în mână. Îi voia scalpul. Arsura oţelului a fost atât de vie încât i-a scăpat un ţipăt. Îl măcinase un singur gând. Nu murise în picioare aşa cum voise dintotdeauna. Mustangul alb se răzbunase pe el cu siguranţă…

S-a trezit din vis. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, îşi pipăi capul. Era întreg. Rana de la umăr, nedureroasă, la locul ei. Îşi luă puşca şi se apropie de uşile batante.

Dincolo de ele, noaptea era la cheremul viforniţei. Se reîntoarse şi se culcă sprijinindu-şi capul de şa. Totul fusese un vis al dracului de păcătos.

4. ORAŞUL PĂRĂSIT BÂNTUIT DE FANTOME…

Stone fu schimbat de Laramie Brett, veni apoi rândul lui Cooper. Urmase Gring şi iar Stone îşi luă în primire rolul de paznic.

Să fi trecut puţin de miezul nopţii, când ajunseră în saloon nişte sunete ciudate; aduceau cu zgomotele averselor apei ce cad pe patul canionului.

Apoi crescu treptat un vuiet ce deveni asurzitor. Pământul începu să se clatine. Tabloul Dianei izbi repetat peretele din scândură lambrisată. Încercă să-şi trezească prietenii.

Nerro începu şi el să scheune. Nu acţiona totuşi şi lăsă lucrurile la locul lor. O putere mai presus de toate puterile îi paralizase voinţa. Nu mai era stăpân pe reacţiile sale fireşti, aşa cum ar fi trebuit să fie. Era incapabil să se hotărască pentru ceva. Dar asta n-a ţinut prea mult timp.

— Ce te nelinişteşte, Nerro?! Hai afară, porunci câinelui.

Vijelia îşi făcea mendrele în legile ei. Strada Mare arăta ca pustie. Numai un şobolan răpănos ieşi de sub trotuarul din dulapi. Goni pe stradă fugărit de un Nerro dezlănţuit, gata să sfâşie lighioana. Stone privi în cele două sensuri ale drumului.

— Nicăieri, nici o ţipenie de om, vorbi înciudat câinelui. Şi totuşi, trebuie să fie careva pe aici. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când să intrăm în orăşel. Atunci parcă trecea un docar…

Într-o parte a căii, o lumină albăstruie creştea constant, luând forma unui clopot enorm. Tremurăturile solului parcă se mai domoliseră. Albastrul deschis persista; se părea că o pleoapă a cerului privea chiorâş de sub obrocul nopţii nisipoase. Oscilă între a-l trezi pe Brett, ori a lăsa lucrurile să decurgă aşa…

Stone era deci de pază, conform îndatoririlor sale trebuia să vegheze somnul celorlalţi. A simţit nevoia totuşi să-l trezească pe Brett, ceea ce şi făcu. Îi trecuse un fior de frică prin şira spinării. Ieşiră amândoi în stradă.

Stone privea alături de Laramie Brett, care mai mult dormea decât era treaz. Prezenţa călăuzii îl tonifia, era pentru el un suport moral ce-l păstra în facultăţile sale fireşti de a acţiona, ca în vecinătatea oricărei fiinţe raţionale şi reale.

— Nu ştiu ce să cred, Brett. Acum totul s-a diluat. Adineauri am văzut cum te văd şi mă vezi un clopot uriaş albastru. Ieşea din el o lumină, aşa, cum e câteodată cerul în amurg.

— Duhurile locului nu se arată oricui, vorbi Brett, solemn. Mă duc să mă culc. Mâine am nevoie de noi puteri; noi indienii suntem obişnuiţi cu asemenea lucruri.

Privirea indianului era tulbure, destul de bizară la lumina micşorată a lămpii. Vorbea somnambulic, parcă intrase în transă.

— Şuierul vântului e cântecul de război al luptătorului indian plecat în nefiinţă, trimis acolo de faţa-palidă, atunci când am împiedicat-o să vină spre vest.

Asta mai lipsea. Brett se lăsa dominat de vechea sa obsesie. Se găseau amândoi cu diferite stări sufleteşti pe trotuarul din dulapi. Nehotărât indianul, se întoarse din nou în saloon.

Cerul fu străbătut de un fulger movuliu ce se bifurcă, izbind cu o ramură pământul, în Strada Mare şi cu cealaltă, deşertul, într-o depărtare a sa.

— A fost Pasărea-fulger. Ea a spintecat cerul cu lumină.

Călăuza vorbea precipitat. Părea că delirează. Ochii i se dilataseră, obrazul măsliniu i se înverzise, lumina ca un fosfor. Legătura din piele ce-i încingea fruntea, îi aureola obrazul.

— Eu mă culc, să nu mă trezeşti. Nu trebuie să ştiu ce urmează. Afară se vor aduna toţi cei de un neam cu mine, după mamă. M-ar ucide pentru că vă duc la Rio Sacramento, că m-am întovărăşit cu oamenii albi.

Stone îl trezi pe Gring. În câteva cuvinte îi explică pentru ce doreşte să-i ţină de urât. Îl sfătui să-şi ia şi carabina. Poate că vor avea nevoie de arme. Gringoire era până la urmă bucuros că Stone îl trezise. Şi ei fusese bântuit de un coşmar afurisit. Tot cu nişte piei-roşii avusese de-a face.

În pridvorul saloonului, vântul colinda de la un capăt la celălalt, ducând cu el un miros de criptă.

Se insinua o altă melodie din instrumente şi voci; ritmul se iuţi, intensitatea la fel, totul deveni ritualic, sălbatic, avea ceva macabru în ea, ce dădea fiori şi celor mai curajoşi bărbaţi înarmaţi.

— Cântecul de război al comanşilor, tălmăci Gring. S-au adunat aici să-şi recucerească pământurile străbunilor. Cu ocazia asta ne-au capturat ca pe nişte curcani ologiţi.

— Gring şi tu vorbeşti anapoda asemeni lui Brett. Ce-i cu tine?

— Aici se petrece ceva tare ciudat. Ar fi mai bine să ne pregătim armele. O să avem sigur nevoie de ele.

— Dacă sunt dueluri, ce dracu facem cu câteva biete gloanţe? Ăştia nu se sinchisesc de armele de foc.

— Poate se sperie de zgomot şi o iau la sănătoasa.

— Se sperie de dracu! Ăştia n-au teamă de nimic.

— Ştiu eu ce să mai zic! Iar se arată clopotul ăla blestemat!

— Doamne, păzeşte-ne! De unde o mai fi şi lumina asta? Pare ceva nepământean sadea. N-am mai văzut pe nicăieri pe unde am umblat. Cred că sfârşitul lumii este pe aproape.

Se aplecară amândoi. Greutatea acelei lumini parcă îi strivea. Era un fel de pod luminos, ce acoperise Strada Mare. Încetase să se deplaseze şi în tot acest timp torsul unui motan apocaliptic continua să se audă, făcând faţadele false ale oraşului să se clatine ca bântuite de un seism.

— Gring, să nu vină peste noi puntea asta aiurită.

— Tu nu simţi că parcă furtuna s-a domolit?

— Înseamnă că duhurile au îmblânzit-o.

— De cade, terci ne face.

— Aş trage cu arma în ea să văd ce se întâmplă.

— Nu face prostia asta. Ne-am găsi beleaua cu duhurile astea. Cine ştie ce le mai trece prin tărtăcuţă. Priveşte colo! …

De la capătul Străzii Mari, de acolo pe unde veniseră ei în orăşelul părăsit, o melopee creştea în intensitate. Un cântec sălbatic le furnică pielea. Prietenii lor dormeau duşi, ca sub puterea unui narcotic.

Singur Nerro, la picioarele lor, mârâia la un inamic invizibil, pe care îl simţea pretutindeni şi nicăieri, pe care n-avea cum să-l înşface. Părul i se zburlise. Era atins de un tremur dureros, hrănit probabil de o frică atavică, instinctuală, încercată prima oară în faţa oaselor căţelei care îl fătase, oase adulmecate de el într-o viroagă, acolo unde fusese împuşcată de un om oarecare, când fusese atinsă de turbare, după o încăierare cu un lup de prerie…

— Gring, pe nimbul sfântului Sebastian, aici se petrece ceva! Lumina de deasupra parcă mă striveşte. Atenţie, sunt sigur acolo fiinţe omeneşti. Tropăie de parcă şi-ar scutura galenţii de noroi.

— Figura rozalie a lui Stone se pătase cu alb. Îşi dăduse Stetsonul pe ceafă. Buzele lui subţiri deveniseră o linie. Maxilarul i se încleştase, iar privirea îi era albă, irişii i se decoloraseră, părea un alt Stone faţă de cel de toate zilele; un Stone zgâlţâit de un tremur nervos, pe care nu şi-l putea explica, dar care îi monopolizase voinţa, îl stăpânea păstrându-l captiv într-o carapace greu de spart.

— Cei care tropăie deasupra au galenţi în picioare. Ce fel de oameni or mai fi şi de pe unde ori fi luat năravul?

În spatele lor, uşile batante se hâţânau enervant în balamale. Peste drum, acolo unde întunericul încetase să mai guverneze, apărură ca din pământ tot felul de siluete. Firma frizeriei atârna şuie şi se lovea aritmie de perete.

— De unde dracu au apărut indienii? se minună Gring.

— Aici şi-au vârât coada duhurile pieilor-roşii.

— Nu ştiu ce să zic. Dacă n-aş vedea cu ochii mei, aş zice că baţi câmpii. Pentru mine, care am fost băiat de vaci, iar de pe acum mă consider un viitor căutător de aur, mai treacă-meargă, dar tu, care ai şcoală multă, tu mai crezi în

parascovenii d-astea cu duhuri şi stafii?

— Nu mai răcni, Stone. Mai bine, ascute-ţi privirea şi auzul. Nerro, domoleşte-te, că te jordăi! Stai, dracu' pe loc. Nu-i de tine prostia asta. Tot n-o pricepe mintea ta de câine.

Trecu ca o vijelie o herghelie de mustangi, toţi în culori închise, sub şefia unui mustang alb. Brett Laramie îşi pierduse glasul. Voise să strige ceva a extaz, dar constatase că nu poate. Calul alb îşi întorsese o clipă capul spre el.

În uitătura sălbăticiunii n-a putut citi nimic bun, dar nici nimic rău. În urma hergheliei, călăreau indieni pe cai mici, fără şa, scoţând ţipete subţiri, metalice. Ca nişte junghiere…

Apoi bizara melopee creştea şi scădea după neînţelese toane. Lumina nepământeană cernea raze albăstrui ca printr-o sită cu ochiurile fine, învăluind locul într-un amurg pe cale să se instituie, un amurg hrănit de steaua de zi, o stea azurie, poate o planetă la începuturile ei, un amurg albăstrit de apa ce acoperea pământul acela, aşa cum arăta desigur Terra în timpul Potopului Biblic.

— Gring, tu vezi ce văd eu? Nerro, astâmpără-te că o iei pe spinare! Ce naiba te-a cuprins bâţâiala asta? Daca ţi-e teamă, cautăţi o covată şi ascunde-te sub ea!

— Stone, asta e prea de tot. Pe legea mea! Ce dracu o mai fi! Ţine câinele! Să nu facă vreun pocinog!

Cu adevărat, ce se petrecea ar fi părut oricărui om raţional ceva incredibil. Şi totuşi, totul era real, verosimil, de netăgăduit. Prin praful fin de nisip ce colinda Strada Mare de la un capăt la celălalt, apăru un cortegiu din piei-roşii purtând torţe în mâini.

Flăcările se lungeau şi se scurtau după toanele vântului. Procesiunea porni într-o defilare mută, demnă, ameninţătoare. Un şef indian de trib, ar fi recunoscut în ei: siuşi, şeieni, menomini, flancteaţi, yakimas, apaşi, comanşi, wyoming. Toţi aveau pe figuri măşti tradiţionale, erau vopsiţi în culori ritualice, ca pentru o sărbătoare populară.

Aleşii pieilor-roşii se porniră să danseze. Totul devenise

fascinant. Stone şi Gring rămăseseră perplecşi. Ceilalţi plecaseră. Era prima oară în viaţa lor când vedeau aşa ceva. Majoritatea dansatorilor aveau înfipte, ori legate de suliţe, scalpurile duşmanilor doborâţi în lupte.

În restaurant, ceilalţi dormeau. Brett nu putea să aţipească. Din nou acel mustang alb îi apăruse în faţa ochilor. Dar poate că n-avea nici o legătură cu mustangul de la canion. Era un mustang alb şi atât.

Îşi aminti că după câţiva ani trecuse pe la mormântul făcut de el calului sălbatic. Mare i-a fost uimirea când a constatat că mormântul fusese întors pe dos. Nici urmă de mustang, nici un os ori o rămăşiţă din el, pentru a trage vreo concluzie că fusese dezgropat de fiarele sălbatice şi devorat. Parcă o putere uriaşă înlăturase brutal pietrele de pe mormânt absorbind hoitul mustangului alb.

Atunci, începuse să-i fie subit frică. Se petrecuse cu siguranţă ceva ieşit din comun. Şi tot atunci apăru deasupra mormântul acel abur lăptos cu silueta unui mustang ridicat în două picioare.

Afară, prin faţa saloonului, unde se aflau Gring şi Stone, un grup de apaşi călăreau catâri împodobiţi cu panglici. Primul dintre ei, anunţa în limba tribului său, că urma defilarea spiritelor triburilor prezente în orăşel. Sunete circumscrise într-un diapazon orchestral plăcut la auz, deveniseră un fundal odihnitor.

Totul părea de domeniul închipuirii, fără o justificare plauzibilă pentru sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Prietenii n-aveau curajul să se mai privească. Începuseră a crede că se găsesc în puterea unei vrăji şi că n-aveau voinţă s-o destrame. Totul trebuia lăsat să curgă în matca lui, pe făgaşul imaginaţiilor delirante, hrănite sigur de vinul scos din beci.

Dacă totuşi, totul era real, de necontestat, atunci vraja nu trebuia ruptă, pentru a nu dezlănţui mânia spiritelor.

Între timp, vântul se mai domolise, dar era totuşi destul de puternic şi stânjenea procesiunea. Dansatorii piei-roşii susţinuţi de muzică, îşi executau repertoriul. Totul crescu în intensitate, deveni din ce în ce mai palpitant…

O umbră poposi în faţa saloonului. Era o mască înfiorătoare: un fel de mamifer târâtor. Purta un şorţ şi o centură de care atârnau scalpuri. Gring se gândea să nu fie scalpurile oamenilor din convoiul pe lângă care trecuseră indienii. Iar aceştia să nu fie cei care veniseră să le fure vite şi care le declaraseră război, după ce le împuşcaseră doi dintre ei.

Spiritul se ridică: în mână avea un tomahawk. Un moment dramatic. Cei doi uitară că sunt înarmaţi, atât de fulgerător se petrecuse totul. Nerro, viteazul de el, scâncea ca în faţa unei forţe nepământene. Şi dinţii îi clănţăneau în gură.

Spiritul lansa securea, iar fierul se înfundă în parmalâc. Edificiul fu cuprins de un mic seism şi indianul-spirit se retrase bolborosind ceva care aducea cu un descântec.

Alte duhuri urmară acestuia: Spiritul ploii, al Caniculei, al porumbului verde, al Elanului, al Lupului, Cucuvelei, Cocoşului… Sconcsului, Uliului, Cerbului…

Melodia venită ca dintr-o lume eterică se transformă într-o incitare de război. Se arătă un Sagamore, un mare şef indian. Orice murmur încremeni. În surdină, cântul devorator, şuierul vântului – ce scapă când şi când din încremeneala acelei lumini albăstrui – mârâitul greu de definit al lui Nerro.

Şeful indian mimă iscusit un repertoriu mitic: invocă cerul, pământul, vântul, lumina, apa, sufletele străbunilor glorioşi ajunşi pe plaiurile lor de vânătoare…

Născută din azuriul nisipos al nopţii, îşi făcu apariţia o orătanie cu pene arămii ce acoperi întreg orizontul noptatic al Străzii Mari.

Zbură greoi, la început, stânjenită de vijelie, lopătând cu aripi cam rigide, de o anvergură impresionantă. O luă spre râul Gila.

Totul devenise fascinant, ireal, aducea, deşi nu era, cu o înaripată ancestrală, o fiinţă de mult dispărută, prezentă acum printr-o pasăre confecţionată din lemn, piei, carton şi căptuşită cu fulgii unor păsări exotice, milioane din asemenea fulgi puşi fiecare la locul său…

Cerul parcă se mai spălase de praf şi în acel senin-nesenin al nopţii, un trăsnet subit zigzagă deasupra caselor.

— Să mă ia naiba! Ce să fi fost prostia asta? silabisi şters Gring, ştergându-şi fruntea de sudoare.

— Numai ţipa atât! Din câte ştiu eu, de la Brett, ar putea fi duhul Păsării-Trăsnet, un alt spirit indian.

Mai păstrau în urechi bubuitura, când dintr-o margine a străzii, în partea opusă celeia pe unde intraseră ei în orăşelul părăsit, se iscă un incendiu. Flăcările încolăciseră cu tentaculele roşii catul de sus al unei case şi coborau rapid la parter. Din acoperiş începuseră să cadă grinzi tăciunite ce ardeau cu pălălaie scăzută…

Apăru o nouă mască, un om travestit într-un ştiulete de porumb. Spiritul dansă vijelios, piruietând asemeni unui sfredel acţionat de motorul unui gater cu apă.

Avea pe corp frunze lanceolate şi sub ele boabe de aur în forma celor de porumb. Ieşi din scenă, sub urmărirea unui şuvoi de lumină albă-tomnatică, până se mistui la capătul străzii mari, unde se termina şi puntea de lumină.

Veniră pe rând spiritele deşertului, al dragonului, al cataractelor. Apoi se insinua spiritul-păianjen. Acesta era din cale afară de hidos. Indianul ducea pe spate o carcasă greţoasă şi din ea curgea un lichid pe piatra străzii, confecţionând un fir imaterial. Imita perfect o arahnidă cu picioarele încârligate.

Sunete neînţelese, cu simbol magic, funest chiar, furnicau trupurile asistenţei. Picioarele, asemeni unor tentacule respingătoare de caracatiţă, se răşchiraseră agresiv spre privitori. Păreau că umplu strada, oraşul, deşertul…

Lumina sporise. De pe puntea alb-lăptoasă, ajungea la ei un zgomot semănând cu torsul unui motor perfect uns, de proporţii fabuloase, fabricat de temerile nopţii cu furtună în ea…

Firele de nisip iradiau în lumina punţii albăstrui. O infinitate de comete migrau spre Gila şi Colorado. În drumul lor, izbeau faţadele false, parmalâcurile, coşurile dărăpănate ale caselor…

Se născu un joc derutant din albastru, alb şi negru. Clişee negative şi pozitive, într-o tricromie zăpăcitoare, se succedau neostoite. Misterul halucinant al măştilor, al indienilor ce asistau, întreaga imagine uluitoare a stranietăţii spectacolului era înfricoşătoare.

Un incident pe care nimeni nu l-ar fi putut prevedea. Nerro, adulmecând numai el ştia ce, se zburli subit şi părăsindu-şi neutralitatea, atacă furios câţiva dintre dansatorii ce evoluau.

Stone strigă la câine să vină îndărăt, dar Nerro parcă ieşit din minţi, nu-l ascultă. Frica îi trecuse şi voia să probeze stăpânilor, chipurile, că se puteau baza pe el, privitor la protecţia corporală.

Orb de furie muşcă un indian de burtă. Hămăind se repezi la tot ce era însufleţit în jurul lui. Deodată, un alt animal, un câine ciudat, de un soi necunoscut, parcă conceput de noaptea cu atâtea fantasme în ea, apăru printr-un cilindru luminos pe caldarâmul străzii.

Se aruncă asupra lui Nerro şi se iscă o luptă crâncenă. Dulăii se ridicară pe labele din spate căutându-şi gâturile. În intenţia să şi le sfâşie.

Izbuti primul Nerro. Din câinele agresor curse un lichid vâscos care la lumina punţii lăptoase, fluorescente, căpătase culoare violacee. Nerro se cadorisise cu răni urâte la cap ce sângerau abundent…

Apoi totul deveni un coşmar. Câinele agresor cu mişcări mecanice, parcă programate, apărut ca din furtuna deşertului, coborî pe patru labe. Un clinchet metalic şi din ochii cu irişii sparţi porniră două şuvoaie de raze ce-l străpunseră pe Nerro.

Stone şi Gring văzură cum animalul lor credincios se înmuie la pământ fiind scuturat de spasme. Stone, revenindu-şi primul din uluială, trase două focuri de revolver în câinele ciudat.

Apucă să-l vadă întinzându-se pe piatra străzii, ca mai apoi să ardă într-o pară albă de foc, estompându-se, drapat de aceeaşi pânză albă, cilindrică, de lumina care îl adusese acolo.

Mărturia luptei dintre câini rămăsese corpul inert al lui Nerro. Celălalt dispăruse de parcă n-ar fi existat niciodată.

Defilarea continua. Stone şi Gring, marcaţi de întâmplare până în străfundurile sufletelor, nu îndrăzneau să iasă în stradă.

Tomahawkul înfipt în parmalâc şi hoitul lui Nerro erau dovezile palpabile că totul se petrecuse ca aievea. Un scalp atârnat de mânerul securii avea părul roşcovan, semăna cu cel al unuia dintre irlandezii din caravană…

Trecură piei-roşii cu măşti de şarpe, apoi veni chiar Quetzalcoatl, Şarpele cu pene, marele zeu al aztecilor, adus la întrunirea duhurilor, pentru a uni desigur triburile învrăşmăşite, să le mărească puterea să poată împiedica asaltul Far-West-ului, să oprească împingerea autohtonilor înspre celălalt ocean.

Torţele amplificau cromatica veşmintelor duhurilor, mărimile dansatorilor, spectatorilor; un paradis ireal al culorilor, tulburat când şi când de lumina albăstruie, difuză a podului luminos.

Casa lovită de trăsnet ardea cu furie. Parcă cineva o stropise cu benzină. Rugul ei adăuga lumina roşie peste cea a locului, dând o rezultantă violacee a flăcărilor asemeni unor şerpi de mare. Incendiul pentru mulţi dintre pieile-roşii, poate semnifica zăbovirea Pasării la sărbătoare.

O altă surpriză. Un trib de indieni Yakimas alerga cu o platformă pe care se găsea o altă înaripată hidoasă, gata de zbor. Câteva zbateri din aripi şi arătarea de coşmar se desprinse, înălţându-se deasupra străzii, apoi se înălţă în văzduhul oraşului părăsit. De pe corpul ei începu să fulguiască de-a-binelea zăpadă adevărată.

Ninsoarea acoperi solul, aşternându-se pe case, pe dansatori, pe stradă; noaptea deveni brusc geroasă. Omătul înveli şi trupul lui Nerro rămas atât de străin în ipoteza singulară a morţii. Spectatorii înşiruiţi în lungul trotuarului din dulapi, arătau dezamăgiţi şi apatici. Pasărea Zăpezii prorocise o iarnă grea.

Defilară apoi animale din toate soiurile, cu capete de şoimi, de puma, coioţi, într-o paletă coloristică violentă.

Spiritele bune şi rele ale pieilor-roşii trecură toate după ele, o hoardă de copii travestiţi în păsări, fluturi şi albine, o alegorie plastic figurată – alergă într-un: şuvoi sonor inconfundabil, plăcut la auz, pe care Stone şi Gring n-aveau să-l uite toată viaţa…

Totul se sfârşise. Stone şi Gringoire erau năuciţi. Tomahawkul înfipt în stâlpul de susţinere al saloonului, dar mai ales Nerro bietul de el, rămas în strada, acoperit de puful de zăpadă, pe cale să se topească, erau dovezi palpabile că totul fusese adevărat. Rugul casei lumina şi el încă, cu o lumină tot mai scăzută.

— Ce părere ai Stone, vorbi vizibil impresionat Gring.

— Naiba să mă ia! Aproape că nu-mi vine să cred. Nerro, bietul de el. E sigur mort.

— Dar unde au şters-o pieile-roşii astea nebune?

— Ducă-se la toţi dracii! Au să mi-o plătească ei pentru câine. Dar acoperişul ăsta de deasupra parcă a început să se mişte…

Cu adevărat, acel pod de lumină se ridică, apoi se deplasă înspre Gila, coborând într-o margine a deşertului. Un zgomot asurzitor fu urmat de un seism ce se prelungea.

Cuvintele i se înecară în gâtlej. Orăşelul părăsit prinse a se clătina pradă unui cutremur cu epicentrul la câteva sute de iarzi.

— Priveşte, Stone! Iar clopotul ăsta nesuferit! Obiectul straniu, albăstrui, se ridică fulgerător, urmat de o lumină ce incendie noaptea de la un capăt la altul al ei. Şerpii flăcărilor, asemenea anghilelor, se mai văzură un timp, se scurtară tot mai mult, pentru a se pierde în văzduh pe o traiectorie ce se sfârşea undeva într-un crater al Selenei…

— Ce dracu se petrece pe aici, Stone, vorbi gâtuit Gringoire.

— Orăşelul ăsta e plin de fantome. Brett are să ne spună mâine la lumina zilei ce s-a petrecut pe aici. Eu n-am nici o părere. Poate că visăm amândoi acelaşi lucru.

— Dar unde s-au risipit pieile-roşii, spectatorii indieni de peste drum? Ce dracu s-a petrecut cu toată lumea din stradă?

— Ne-a orbit lumina şi îndărătul ei nu s-a văzut nimic. Poate au plecat cu clopotul acela uriaş. Cine ştie ce drăcovenie o mai fi fost şi asta.

— Le spunem alor noştri ce-am văzut astă noapte?

— Să ne mai gândim. Să nu râdă de noi…

— Dar Nerro este mort. Ce le zicem? A murit aşa, din senin?

5. HOMBRE, RIDICĂ-TE ŞI BATE-TE CU MINE!

Cooper, în visele sale din acea noapte încărcată de mistere, se găsea într-un saloon din San Francisco. Acelaşi saloon ca în realitate unde se petrecuseră faptele ca aievea, i se insinua puţind a sudoare şi a alcool.

Acolo lucra Juanita, fosta lui iubită. Nu i-a fost deloc greu să afle unde cântă şi dansează. Nu putuse rezista, după ce ea îl părăsise într-un bazin aurifer de pe râul San Joaquin, din California, fugind cu un pianist, să vină aici, s-o vadă.

Totul arăta în saloonul elegant altfel decât în celelalte pulquerii din Mexic, ori din San Francisco ţinute de mexicani. Un anume lustru fad în locul populat de o groază de seminţii: albi, negri, asiatici, orientali din Levant, piei roşii, metişi, mulatri, împărţiţi în negustori, muncitori forestieri, căutători de aur, rancheri, plantatori, pistolari, destui desperados rătăciţi printre oameni cinstiţi, fuseseră duşi acolo de destin...

Când a dat cu ochii de Juanita s-a simţit tulburat. Femeia era neschimbată; părea că timpul se anulase şi se găsea din nou în Mexic, în urmă cu un timp destul de mare, împreună, iar Juanita cânta şi dansa pentru el.

Era într-una dintre serile minunate, atunci când ea i se dăruise. În noaptea aceea, hotărâseră să fugă amândoi, să treacă Rio Grande del Norte, în America.

Cea din seara când Cooper intrase în locantă, era o copie identică a celei de pe frontonul saloonului, ce ademenea oamenii să intre. Într-adevăr era fermecătoare, de la acul de argint cu o perlă uriaşă dar ieftină, înfipt în cocul ei montant, până la blacheul subţire din nichel al cizmuliţei bej cu care bătea tactul în podea, în ritmul cântului. Juanita înflorise pe drept cuvânt, i se revelă în toată splendoarea, aşa cum n-o văzuse niciodată până atunci.

A fost suficient s-o vadă şi întreg trecutul să redevină

prezent, amintirile legate de ea să anuleze timpul, să i se pară că de fapt numai câteva clipe au trăit despărţiţi, iar acum aveau prilejul să ia totul de la capăt.

Din nou, îndelung cerută de cheflii din saloon, Juanita reluă ultimul cântec. Un val de emoţie l-a străbătut pe Cooper. Acum abia realiză că versurile melodiei erau dintr-o poezie a lui dedicată ei.

Vorbele cântecului l-au electrizat, o emoţie puternică l-a luat prin surprindere. Un sâmbure de speranţă a început să-i crească în suflet. Nu era totul pierdut.. De vreme ce ea îi cânta versurile, însemna că se statornicise în inima ei, nu-l dăduse complet uitării.

Dar dacă totul nu era altceva decât un fapt rutinier; Juanitei îi convenea poezia lui, versurile sale făceau bine melodiei şi de fapt, nu învestea nici un fel de afectivitate.

Ascultă mai departe concentrat. Un oarecare bărbat, adică el Henry Cooper, iubea o femeie şi-i promitea marea cu sarea, în schimbul fidelităţii sale. A naibii fidelitate.

Ceva care se naşte mort, la mai toate femeile, o meserie aproape imposibil de practicat de femei, meserie ce conduce la o plictiseală de moarte, celor care şi-au ales totuşi această profesiune.

Juanita nu făcea nici ea excepţie. Sticla golită pe jumătate îl ajuta să pătrundă în profunzime tâlcul propriilor sale cuvinte.

Era totuşi halucinantă, radia prin toate fibrele sale feminitate şi neascunsa disponibilitate de a se oferi bărbaţilor. Şi această femeie îl părăsise pentru un pianist. El voise să-i clădească un castel, după ce va termina mineritul aurului adunat în vadul unui torent, unde-i clănţăneau dinţii de frig, iar ea preferase să vieţuiască într-un mediu obscur, rău famat...

Fetele coborâră în sală, iar Juanita, la cererea muşteriilor, cântă o rumbă lentă, apoi iuţi un dans care îl ameţi pe Cooper. Fumul, *tegrita* băută, melodia, coapsele Juanitei văzute la răstimpuri îl îmbătaseră. Ar fi trebuit să iasă la aer curat.

Îi urmărea modulaţiile trupului, zvâcniturile lui, un trup

tânăr însetat de dragoste şi dans. Notele pianului urmăreau perfect vocea şi ritmul dansului, toate formau o armonie plăcută de necontestat. Când şi când privirile ei se încrucişau cu ale pianistului.

Ce mai căuta el, Henry Cooper aici? După Secesiune părăsise armata de dragul aventurii. O cunoscuse pe Juanita întâmplător într-o *pulqueria*, o cârciumă din Durango, în Mexic. S-a îndrăgostit de ea. A stat o noapte întreagă s-o asculte.

A cântat atunci mai mult pentru el, pentru hârtiile foşnitoare în pesos pe care i le-a vârât între sâni. A dansat şi pe gardinele sombrero-ului său.

Cu toată împotrivirea ei a condus-o acasă. Soţul ei nu venise. Rămăsese poate la prima lui nevastă, *la grande*. O simţiseră sigur vecinii pe Juanita…

Acum Cooper vru să plece. O văzuse şi-i ajungea. Juanita nu împlinise douăzeci şi cinci de ani. Obrazu-i creol, diafan, ochii ei albaştri de înger căruia îi căzuse de mult aripile, ochi vag alungiţi, se odihneau în ochii săi pătrunzători. Juanita era de fapt prezentă şi în saloonul din orăşelul părăsit, prinsese viaţă, totul părea real.

Îi privi degetele lungi cu ovalurile zmeurii, coapsa armonioasă, reliefată prin rochia lipită de corp, despicată într-o parte până la şold. Toate respirau nevoia de dragoste, nevoia de a o stăpâni o eternitate. Inima lui Cooper îi galopa în coşul pieptului.

Surpriza revederii o marcase desigur şi pe Juanita. Cântul, atunci când i-a întâlnit privirea i se frânse la o notă joasă. Stinghere, răsunau în continuare acordurile pianului. Privirile li se amestecau cu o intensitate dramatică şi, în ale ei, Cooper descifră neputinţa în a schimba prezentul.

Întreg universul din jur păli pentru o clipă, iar liniştea locului adânci, dincolo de realitate, dramatismul momentului. Răzbătea supărător respiraţia astmatică a cuiva şi ţârâitul agasant al apei într-o măsură de bere clătită de barman, un asiatic din Singapore.

— Henry, te-am rugat să nu mă cauţi!

— Am luat rugămintea ta un pretext de a te iubi mai

mult.

— Nu falsifica realitatea.

— Atunci am venit să te mai văd o dată.

— Nu trebuia! Prezenţa ta nu-mi dă entuziasm.

— Hai acasă! Totul va fi altfel. Am pierdut tot aurul la cărţi.

— Pentru asta ai venit la mine pentru că eşti falit.

— Am să adun alt aur, Juanita.

— Nu-ţi mai merge, Henry Cooper! Nu-mi trezeşti nici un interes.

— Am înţeles unde am greşit. N-are să se mai întâmple. Totul va fi altfel. Mai încearcă o dată.

— Acel „totul va fi altfel” l-am descoperit lângă Gomez, noul meu bărbat cu acte. Acel „totul” al tău nu mi se mai potriveşte.

— Îmi lipseşti, Juanita.

— Palavre! Sunt sătulă de palavre.

— Îţi jur că nu spun vorbe goale.

— Mă doreşti din orgoliul tău de fost ofiţer şi că te-am părăsit pentru un bărbat pe care îl socoteşti aşezat pe o treaptă socială inferioară. Numai pentru a-ţi hrăni acest moft mă vrei acum.

— Dragostea mea pentru tine m-a adus la San Francisco.

Cuvintele lor erau auzite şi de alţii. Destule urechi erau larg deschise. Singurul care nu asculta tot ce se discuta era Gomez, pe care câţiva amici văzându-l cu arma în mână îl împiedicau să vină la ei.

— Cum de ai ajuns la mine?

— Ţi s-a dus vestea până în Middle East unde m-am aşezat.

— Iar îndrugi baliverne! M-a văzut vreun amic de-al tău cântând aici şi te prefaci că ţi s-au aprins călcâiele.

— Te iubesc ca-n prima zi, Juanita.

— Te-am aruncat într-o ladă cu troace nefolositoare, Henry!

— Ai rămas soarele meu.

— Palavre fără acoperire. Nu-mi mai suceşti capul cu minciuni.

— Am rămas un romantic demodat.
— Pentru ce umbli atunci înarmat?
— Să pot supravieţui. Să te pot lua acasă în Middle East.
Pianul amuţise de mult. Liniştea se consolidase, devenise apăsătoare. Ţârâitul apei în pahare încetase. Pedro Gomez scăpase din braţele prietenilor săi şi venea tulburat spre el.
Era înalt, uscăţiv, mâinile le avea apropiate de prăselele pistoalelor. Privirea o avea injectată de băutură, din brandy-ul păstrat totdeauna pe pian. I se auzea pantoful drept scârţâind în mers. Un sunet devenise agasant, apoi o pauză…
Paşii săi sonori şi muţi prevesteau ceva rău. Juanita întorsese uitătura spre ei. Îl privi cu nelinişte pe Cooper. Pianistul era acum bărbatul Juanitei cu acte în regulă, era cel cu care fugise din localitatea mineră.
Îl părăsise deci pe Henry Cooper şi trecuseră Rio Grande del Norte, în Arizona, apoi se stabiliseră aici în California. Pedro Gomez avea pistolul – un Colt de 45 mm, un pistol greu, pregătit pentru tras.
— Pedro, n-are nici un rost. Henry pleacă chiar acum din oraş.
— De ce or sta lucrurile aşa?
— Juanita are dreptate. Sunt în localitate numai în treacăt.
— Ridică-te, gringo! mârâi metisul.
— De ce te-aş asculta?
— Are să-ţi treacă cheful s-o mai momeşti pe Juanita.
— Potoliţi-vă! se auzi moale femeia. Pedro. N-am să te las. Ţi-am jurat când am plecat de la Henry să rămân toată viaţa cu tine.
— Ar fi prea simplu. Omul a căutat-o cu lumânarea aprinsă.
— Sunt aici s-o felicit că te-a ales pe tine. Credeam că m-a părăsit pentru un careva. I-am adus un trandafir, îl ridică de pe masă să-l vadă pianistul.
— Bancul e răsuflat, gringo! Ai venit, să-mi ademeneşti nevasta. Te ţii iar după fusta ei.
Henry Cooper era în picioare, în jurul lor se formase un

gol. Cheflii aşteptau avizi de plăcere încăierarea. Trăncăneala prelungită le repugnau. Unul îl îndemna pe pianist s-o sfârşească cu veneticul de Henry, pentru a le băga minţile în cap celor veniţi peste spanioli.

— Gringo, ţi-am spus că bancul este răsuflat. M-ai necinstit apărând aici să-i suceşti capul neveste-mii. Degetele lui Pedro Gomez se apropiau de prăselele Coltului. Tensiunea creştea cu fiecare clipă.

— Dacă tot ţii să ne batem, hai afară! Aici e înghesuială. Se poate rătăci vreun glonţ.

— În saloon vreau să-ţi îngrop faima de fustangiu!

Rivalii se măsurară cu privirile. Cooper fusese militar. Crescuse în Georgia. Era copilul unei georgiene şi al unui irlandez. Colindase toată America şi prin fiecare coclaur al ei învăţase câte ceva.

Făcuse şcoală, îi plăcea literatura, scria poezii. Ştia să se bată, să se apere, să ucidă, dacă era nevoie. Amândoi o iubeau pe Juanita.

Totul se petrecu apoi fulgerător.. Nimeni n-ar fi putut modifica deznodământul. Primul glonţ porni din Coltul pianistului, dar care, n-a mai ajuns la Cooper.

Fostul căpitan a tras al doilea. Glonţul său îl lovi mortal pe Gomez. Juanita aruncându-se între ei primise în piept plumbul soţului.

Femeia muri ca un pui de prigorie, în braţele unui Henry Cooper rămas cu sufletul gol. De fapt Juanita murise pentru a-l salva pe el.

— Şterge-o, gringo! îl avertiză careva cu vocea încinsă.

— Acum soseşte şeriful, îl povăţui un al doilea.

S-a creat îmbulzeală. Fostul ofiţer nordist ieşi afară, depărtându-se călare pe drumul ce cobora la plajă. Între timp se trezise. Cântărea faptele la gravitatea lor. Nu l-a urmărit însă nimeni.

Ţărmul arăta ca pustiu. Numai răsuflarea mării îl înştiinţa că viaţa nu se oprise pe loc, că printr-o minune a supravieţuit, iar ceilalţi doi erau morţi şi ce era mai rău, murise şi Juanita.

A descălecat şi a intrat îmbrăcat în mare, aşa cum se

găsea. Numai cizmele şi bluza le-a lepădat la picioarele calului său. A înotat până unde marea se unea cu cerul.

S-a odihnit acolo, apoi s-a întors epuizat la mal. Voise să se cufunde, să se înece, dar marea nu l-a primit.

Fusese prea laş să înghită apă respirând la câţiva metri adâncime. A rămas pe pământ, să sufere, evocând ca şi acum, sfârşitul Juanitei, fiindu-i silă de egoismul său de a-i supravieţui, mai ales că nu se considera, în sinea lui, cu nimic mai bun decât nefericiţii ce trecuseră în nefiinţă în timpul războiului, prieteni cu el...

6. VIJELIA INTRASE ÎN FIRESCUL EI DIN AJUN.

Nu se luminase bine de ziuă şi cei din saloon se treziseră. Caii lipsiţi de nutreţ şi de apă fornăiau răzuind podina cu copita. Vijelia slăbise, dar timpul era încă urât; praful de nisip vopsea cerul într-o culoare deşertică.

Stone mai coborâse de câteva ori în beci, unde descoperise două fâşii de slănină râncezită şi o altă damigeană cu vin. Erau într-al şaptelea cer.

Stone povesti întâmplările din noaptea trecută. Gring i se asociase şi el istorisind fiecare amănunt. Cooper redase coşmarul trăit, faptul că avusese credinţa, ca niciodată de altfel, că faptele petrecute acolo, în *pulqueria* din San Francisco, se mutaseră aici în orăşelul părăsit şi că totul se petrecea aievea.

Dar ce era interesant, Cooper nu credea întâmplările istorisite de Gring şi Stone, dându-le toate pe seama fanteziei acestora, a faptului că se înţeleseseră amândoi, ori imaginaţia acestora o luase razna.

— De ce nu m-aţi sculat să văd şi eu minunăţiile acelea. Aş fi scăpat de coşmarul afurisit pe care l-am luat iar de la capăt.

— Şi ai fi venit?

— Se-nţelege! Ce m-ar fi oprit?

— Păi dacă visai?

— Trăgeaţi de mine şi mă puneam iute pe picioare.

— Cooper, am fost prea uluiţi de toată parascovenia.

— De ce nu l-aţi trezit măcar pe Brett?

— Să vă încredinţaţi că totul a fost aşa, hai afară să vă arătăm securea înfiptă în parmalâc. Un tomahawk de Indian neaoş.

Stone, urmat de Cooper, Brett şi Gring ieşiră pe veranda saloonului. Mare le-a fost uimirea celor care trăseseră atâtea spaime în noaptea trecută, când văzură că securea

nu mai era la locul ei.

— Aici trebuia să fi fost, se perplexă Gring. Ce părere ai Stone? Ai luat-o tu?

— Poate a furat-o Cooper, se strâmbă Stone.

— Ce naiba să fac cu toporişca voastră?

— Aşa s-o ai ca amintire.

— Mi-ar fi frică s-o recunosc? O fi şterpelit-o fantoma, ai, rânji Cooper cu subînţeles.

— Henry, iei prea în uşor lucrurile, îl dojeni Brett.

— Brett, când am intrat cu Stone în saloon, tomahawkul era încă aici, înfipt zdravăn.

— V-aţi cărat cu damigeana afară şi aţi tras câteva gâturi. Asta ar fi explicaţia că mintea v-a luat-o razna, îi zeflemisi Cooper.

— Drept cine ne iei? se-nfurie Gringoire. Ţi-am spus tot ce s-a petrecut. Dacă vrei să crezi, bine, dacă nu, să fii sănătos!

— Hai la casa trăsnită, dacă e pe-aşa. Acolo o să te convingi, Henry, că tot ce-am spus e şi adevărat.

Urmându-i pe cei doi, Cooper şi Brett se îndreptară la imobilul lovit de Pasărea-trăsnet. Lucrurile se complicau şi mai rău.

— Ei, unde e ruina? întrebă agresiv Cooper. Vă arde de şotii? Să ştiţi că nu mă îmbrobodiţi cu poveştile voastre pentru ţânci. V-am spus eu? Ei, unde-i ruina? repetă Cooper. Ne luaţi peste picior, deci.

Stone şi Gring se priveau desconcentraţi. Prea era evidentă farsa.

— Cum se prezintă casa asta, n-a fost atinsă de foc.

— Stai puţin să-mi revin, ceru Gring o păsuire.

— Ce dracu s-a petrecut pe aici, i se lungise obrazul lui Stone.

— Aveţi de gând odată să ne-o arătaţi, îi somă nervos Cooper. Cred că nu doriţi să ne prostiţi ca pe nişte copii neduşi la şcoală?

— Ba, să nu ne grăbim Stone. Să-i lăsăm pe ei să ne zică, le luă apărarea într-un fel Laramie Brett.

— Era cam pe aici, se arătă Stone derutat. Ce părere ai,

Gring?

— Nu ştiu ce să zic. Asta ar fi trebuit să fie casa. Nu ştiu cum de s-a evaporat incendiul.

— Să fi fost pe locul acela viran? mai speră Stone.

— Ar fi trebuit să găsim tăciuni pe undeva, cenuşă, nu?!

— Aşa e, Cooper. În schimb, terenul e înţesat de gunoaie.

— Nu mă-mpac cu gândul, Stone, insistă Gring. Casa care ardea nu putea fi decât asta, staţiona normandul în faţa unui imobil.

Cu adevărat, era vorba de o locuinţă cu faţada falsă şi înaltă. Pe ea, lesne accesibilă vederilor, firma şuie a unei tipografii. Geamurile sparte. Furtuna de nisip ce mai dăinuia afară cărase şi ea o groază de praf în atelierul de la stradă.

Intrară. Pe un postament adăsta o presă de tipar manuală. Un regal cu literă de accidentă, cu pământ depozitat pe el şi iarbă încolţită. O maşină de tăiat cu un cuţit era năpădită de o vegetaţie rapace. Pe două mese, gherghefuri pentru cusut cărţi, prese, vingalacuri: toate dovezi că tipografia fusese abandonată, iar inventarul lăsat de izbelişte.

Pătrunseră într-o altă încăpere. Stone şi Gring se retraseră pământiii în obraz. Într-un baldachin prăfuit şi răhăţit de păsări, ros de şobolani, cadavrele, mai bine zis, scheletele cu îmbrăcămintea zdrenţuită a unui bărbat şi al unei femei. Pe jos, osemintele a doi copii. Imaginea n-avea darul să entuziasmeze pe nimeni. Într-altă odaie, oasele, probabil a bunicilor copiilor, surprinşi de moarte în poziţii diferite. Mai pe toate ciolanele urmele colţilor fiarelor ori ale şobolanilor. Erau dovezile că animalele sălbatice au pătruns în oraşul bântuit de ciumă şi se ospătaseră din plin. Poate că pe mulţi dintre agonici îi mâncaseră de vii. Carnea acestora fusese ştrecuită de pe oase.

— Duhoarea asta îmi ia respiraţia, se plânse Gring.

— N-ai vrea să ai aici boarea unei sere cu portocali, îl persifla Cooper.

— Parcă mă găsesc într-o criptă îngropat de viu. Mi se întorc maţele pe dos.

— S-o ştergem repede de aici, îşi ţinu Cooper nasul cu mina; Scuipă în silă pe jos. Aici s-au petrecut lucruri groaznice.

— În oraş a fost ciumă, băieţi! recunoscu până la urmă Brett. Ştiam asta dinainte, dar n-am vrut să vă sperii. Trebuia să înnoptăm în saloon.

— Ce ghinionul dracului! Se pare că vom mai sta aici o noapte, făcu doi paşi îndărăt Stone.

Erau afară, unde discuţia se reînnodă. Subiectul: casa mistuită de foc şi enigmatica ei revenire la forma iniţială.

— Pun prinsoare că n-a existat nici un trăsnet, izbucni Cooper.

— Ce afacere facem noi dacă susţinem că a fost trăsnită?

— Stone, poate că a fost, dar uite că n-a ars.

— Trăsnetul nu e o adiere de primăvară. El pârjoleşte, lasă urme adânci. Vezi tu vreun semn, vreo arsură, ceva carbonizat, ori ceva de soiul acesta?

— Nu se vede nimic, pe nicăieri, spuse cu ciudă Gring.

— Ar trebui să ne suim în pod să cercetăm, se crampona Stone.

— S-o lăsăm în plata ei, căută să încheie discuţia Brett.

— După ce pieile-roşii au şters putina cu acel „Clopot” casa mai ardea, nu se lăsă prea uşor convins Stone.

— De ce „Clopot” tot vorbeşti acolo, Stone? Cowboy-ul de la ranch-ul de lângă Dodge City şi-a dat seama că făcuse o gafă. Dacă lungea discuţia despre ceea ce văzuse, ori despre ceea ce crezuse că vede, i-ar fi dat iar posibilitatea lui Cooper să râdă de el.

Preferă, înţelegându-se din priviri cu Gring, să nu mai întindă conversaţia, să se limiteze la lucrurile pipăibile. Nu izbutise să-l oprească pe Gring să mai zică ceva.

— Explică-mi atunci, Cooper, care sunt cauzele morţii lui Nerro? Tu care ştii atâtea şi eşti mai umblat în lame, zi-mi cine l-a ucis!

— Hai nu vă încingeţi, îi împăciui Laramie Brett. Eu cred foarte multe din ce spun Stone şi Gring, îi ului călăuza pe cei doi.

— Brett, chiar crezi că sunt prost? Eu mă îndoiesc de ce

s-a zis că fantomele pieilor-roşii ar popula oraşul.

— Cooper, rosti împătimit Brett. Duhurile pieilor-roşii au fost prezente la sărbătorirea Echinocţiului de toamnă. E noaptea când spiritele vin şi prevestesc cum vor fi anotimpurile.

— Şi de ce tocmai aici, în acest orăşel păduchios?

— Ai răspuns singur la întrebare. Pe fraţii mei, după mamă, nu-i tulbură nimeni aici. Spiritele nu se arată oriunde, acolo unde omul alb le poate strica sărbătoarea.

— Şi cine erau oamenii care căscau gura?

— Sunt rudele străbunilor glorioşi şi chiar aceştia. Sunt singurii care pot lua parte la tălmăcirile jocului spiritelor.

— Atunci pentru ce ne-au lăsat să le vedem şi noi?!

— N-o mai ştiu, se scarpină Brett în părul său alb lăsat să crească lung. Să mă omori dacă pricep. Aşa, dintr-o toană a Marelui-Spirit, ori, poate, unde le-am fost noi simpatici... Sau poate, unde eraţi, cu mine...

Erau în faţa saloonului. Cooper nu fusese convins de Brett. Se dusese la parmalâc, îl chemase acolo şi pe Stone şi pe Gring.

— Te-ai mai gândit cum de-a dispărut de aici tomahawkul?

— Uite, urma fierului! Aici a fost înfipt.

— A venit vreun spirit şi vi l-a şterpelit pe când dormeaţi.

— Baţi aproape de adevăr, Cooper, afirmă serios Brett.

— Chiar mă credeţi tâmpit? se înfurie Cooper.

— Nu eşti, Henry, îl asigură Brett. Nu eşti deloc tâmpit.

— Atunci pentru ce-mi tocaţi baliverne?

— Sunt lucruri care nu trebuie cercetate prea adânc.

— Arată-mi o urmă, ceva pipăibil şi sunt omul vostru.

— Nu-ţi ajunge Nerro?

Cooper întoarse câinele pe partea ce şezuse pe sol să vadă pe unde a intrat şi a ieşit glonţul. Făcu o mutră aiurită. Stone a trebuit să povestească de-a fir-a păr cum decursese lupta dintre dulăi.

— Stone, tu crezi că am dat în mintea copiilor, să cred că un câine îl împuşcă pe celălalt, apoi se preface în scântei şi dispare?

— Aşa s-au petrecut lucrurile, Cooper.

— Dacă mă iei peste picior, ne batem în duel, Stone.

— Uşurel, uşurel, Cooper! îl tempera Brett.

— Uite ce e, spune-mi atunci frăţioare, de ce a murit Nerro?

Cooper se scarpină în cap descumpănit.

— Iar întrebarea asta prostească? De unde să ştiu. Voi aţi fost de faţă. Oricum n-a fost împuşcat de potaia cu care s-a încăierat. Un anume ceva l-a străbătut dintr-o parte în cealaltă şi l-a lichidat.

— Semăna cu o rază de foc, Henry, se lansă Gring. Aşa mi s-a părut. Poate Stone să ştie mai bine ce-a fost în stradă.

— Era sigur un câine ciudat. După ce l-a lovit pe Nerro, s-a prefăcut într-un foc şi a luminat ca ziua.

— Crezi tu în aşa ceva? râse zeflemitor Cooper.

— Nu ştiu dacă i-am zis bine, dar nu pot astfel să-l descriu.

Caii scoşi din saloon păşteau smocuri de iarbă, pe care le înghiţeau greu din lipsa salivei. I-au lăsat liberi, dar după ce i-au împiedicat mai întâi. Iarba le mai completa apa din corp. În acest fel erau siguri că se mai întremau.

— Stone, ar trebui îngropat câinele. Şi aşa au rupt şobolanii astă noapte din el.

— La asta mă gândeam şi eu, Brett. Are să mă ajute şi Gring.

— Dacă a fost ciumă în oraş, hai să ne luăm tălpăşiţa de aici.

— Cooper, ciuma a fost, dar în urmă cu mai mulţi ani.

— Dar şobolanii ăştia o duc o veşnicie. E destul să te muşte unul şi te-a luat dracul în cârcă, vorbi cobitor Cooper.

— Hai să facem mai întâi o recunoaştere, apoi mai vedem ce mai e. Poate se mai înmoaie furtuna şi plecăm la ai noştri.

Îl ascultară pe Brett. Apărându-şi cum putură figurile cu baticurile, porniră prin orăşel. Ajunseră. Curând la capătul Străzii Mari. Nisipul şfichiuia orăşelul cu alice mărunte. Stone căuta să descopere o urmă, o dovadă a tot ce se

petrecuse cu o noapte înainte.

Prin case, o sumedenie de schelete. Multe uşi şi ferestre bătute în cuie. Oamenii îngroziţi de spectrul ciumei fugiseră din orăşel. Nisipul, praful, vegetaţia asediatoare completaseră imaginea de acum. Felurite păsări de pradă, reptile, insecte şi şobolani stăpâneau urbea lăsată de izbelişte.

Un imobil din lemn pe cale să fie devorat de furnicile roşii. Un altul, agoniza fără putinţă să-şi amâne sfârşitul.

Gring crăpă învelişul unui muşuroi. Alarmă! Furnicile se porniră să repare avaria cu o viteză uluitoare. Mai înainte, insectele-războinici făcuseră o sumară inspecţie a stricăciunilor, cât şi a pericolului unei invazii din afară. Muşchii, lichenii, bureţii cucereau pe rând şi toţi odată orăşelul părăsit…

Se întoarseră la local. Vântul se înăsprise, uşile şi cercevelele se zgâlţâiau iar în balamale; vijelia intrase în firescul ei din ajun…

7. A MURIT UŞOR, PRIETENE…

După-amiaza trecu repede. Nu putuseră pleca. Vizibilitatea fiind ca inexistentă, puteau să se rătăcească. Aici erau la adăpost. Oricum, oraşul le oferea o minimă protecţie.

S-au culcat tot în restaurant, pentru a fi toţi la un loc, să-şi poată sări, dacă ar fi fost nevoie, de aşa ceva, într-ajutor, la nevoie. Laramie Brett îi asigurase că asemenea furtuni nu ţineau mai mult de două-trei zile. Când cerul se va limpezi, astrul zilei va lumina întinderea din jurul lor şi se vor întoarce la convoi.

Erau siguri că nici indienii nu putuseră lupta pe un asemenea timp şi nici Jaketele-albastre, de la fort, nu se încumetaseră să pornească în deşert. Lucrul cel mai bun ce îl avuseseră de făcut fusese să-şi înfrâneze dorinţa de a se aventura spre ai lor pe un asemenea timp neprielnic…

Oricât ar fi căutat Stone să se gândească la altceva, tot la soarta oamenilor părăsiţi în convoi îi era. Avea destule rude în carele cu coviltir, seduse, asemeni lui, de mirajul cunoaşterii de locuri noi, cât şi de dorinţa căutării de aur. El îşi propusese după ce va avea mult aur să se întoarcă în Texas, să-şi construiască o casă cu douăsprezece camere, să se însoare cu Maggie, fata lui John Farow…

Numai că se făcea că se găseşte în convoiul părăsit în deşert, cu ceilalţi şi lumina se îngâna cu bezna, estompând siluetele vegetaţiei şi detaliile reliefului. Şi din acel întuneric, la începutul său, porni un glonţ ca venit de nici unde şi lovi iapa sură a lui Bertram.

Animalul se prăbuşise, plumbul străbătându-i trupul. Moartea animalului era sigură, numai că se chinuia afurisit de rău.

Un geamăt ajuns la ei, din afara careului de care, se repetă.

— Nu mai moare şi iapa asta, vorbi tare Gring.

— Aşa sfârşesc caii în prerie, îl asigură Brett.

Cerul era senin şi lumina gălbejită a astrului nopţii presăra praf ele chihlimbar peste locuri, peste care, focuri, feţele oamenilor peste tot. Urletul câte unui lup de prerie, zbârlea pielea de pe mâinile oamenilor ce vegheau cu arma odihna celor de aici.

— De-ar muri odată iapa asta, devenise nervos Stone. Mă duc să-i vâr un glonţ în cap. N-o mai pot răbda.

— Să tragi în pagul tău! se indignă sincer Bertram. Ce-ai cu ea?

Horcăitul animalului în agonie se repetă tânguitor.

— Îmi este milă de ea, se auzi moale vocea lui Bertram.

Din iapa acestuia rămăsese o pată în iarba sârmoasă, o umbră cenuşie a unei vieţuitoare, care, în acele ore, era cea mai năpăstuită de pe toată emisfera pământului. Chemarea ei disperată se repetă rar, dar tot mai insistent, deşi capătul suferinţei era încă departe.

— Bertram, lasă-mă pe mine să-i curm suferinţa, se oferi Stone.

— Să stai la locul tău! E iapa mea. Eu îi iau sufletul.

— Tu eşti milos şi iapa se chinuie, îi vorbi blând grecul Karpos. Şi eu sufăr pentru ea. Mâine poate vom fi asemeni, ei, dacă pieile-roşii ne dovedesc în luptă.

— Ai isprăvit treburile la tine în car de te ocupi de mine?

— Bertram, du-te tu, scap-o de chinuri!

— Nu pot, Karpos! îşi ascunse Bertram obrazul în mâini.

— Eu sunt mai tare ca tine, Bertram.

— Şi tu, Karpos? Şi tu!

— Dacă tu nu poţi! Ştii că ţineam mult la Marry. Ţi-am potcovit-o. Ţi-am dat clopoţel pentru ea. Am iubit-o, Bertram.

Ţăranul francez din Lorena tăcea. Părea incapabil să ia vreo hotărâre. Vorbi tot Karpos.

— N-o să dureze mult, Bertram. Am să sfârşesc repede treaba.

Nici un semn că francezul îi dă încuviinţarea.

— Plec, Bertram! Se ridică grecul în picioare. Nici o tresărire pe obrazul acestuia.

— Gata, m-am dus, Bert. Are să ţină puţin. Ţi-o promit.

Bertram părea dus de pe lume. Parcă nici nu mai respira. Când Karpos escalada oiştea carului, francezul se ridică greoi de jos.

— Ia asta! Şi-i aruncă cuţitul său enorm, ascuţit ca un brici. Are să sufere mai puţin, Marry.

Acoperit de armele celor de faţă, grecul Karpos, îndoit de mijloc, se furişă spre iapa lui Bertram. Negricios cum era, abia se zărea în peisajul nocturn.

Flăcările focului apropiat luminau vag zona străbătută. Era lângă Marry. I-a ridicat capul. Ochii iepei priveau ceţoşi. Lama cuţitului străfulgera, înecându-se în gâtul iepei, ieşi dincolo, retezându-i beregata şi vena jugulară. Un horcăit, atât, înecat de sângele ce năvălise prin rană.

— Cum a fost, Karpos? îndrăzni slab Bertram.

— A murit ca un pui, prietene! …

8. PĂMÂNTUL ŞI CASELE ZORNĂIAU…

După-amiaza trecu repede. Nu putuseră pleca din orăşel; vizibilitatea fiind la fel de proastă, riscau să se rătăcească. Cel puţin aici aveau un adăpost, saloonul le oferea o protecţie pe care nu voiau s-o refuze.

Despre cele petrecute şi povestite de Stone şi de Gring n-au mai deschis discuţia. Totul se dăduse uitării, îndepărtându-l ca şi pe Potopul Străvechi.

Afară, furtuna devenise la fel de virulentă ca şi în ajun. Până ce nu se va limpezi cerul pentru a vedea poziţia soarelui nu vor putea să se mişte de acolo. Lucrul cel mai bun ar fi fost să se întoarcă la convoi, la cei asaltaţi de comanşi, ori să aştepte apariţia escadronului, dacă va mai apare vreodată. Era la fel de probabil să nu mai găsească nimic din cei lăsaţi în convoi…

Toiul nopţii. Cooper era de serviciu şi patrula prin încăpere să zgornească şobolanii ce-i târcoleau. Lipsa lui Nerro se resimţea şi n-aveau cum să-l înlocuiască. Avea şi arsuri la stomac. Vinul fusese tare cu mult acid. Îi făcea sete şi n-avea apă să-şi stingă arsurile. Mai rău sufereau caii, cu toate că păscuseră tot ce însemnase fir de iarbă prin orăşelul părăsit.

Fumă să-şi mai astâmpere din foame, folosind ca hârtie, în care răsuci tutunul, un fragment dintr-un afiş prins în piuneze pe un stâlp lambrisat. Cooper ridică lumina lămpii, proiectând-o pe hârtie şi-o mai privi o dată. Nu ştia nici el pentru ce, dar acel afiş îl incita.

„1 000 dolari recompensă pentru prinderea viu ori mort, al lui Stan Fermon, ce poartă porecla «Pumn de oţel». Vârsta 30 ani, înălţimea, 1,83 m. Greutatea 75 kg. Părul închis la culoare. Ochii negri, o cicatrice pe frunte. Este şeful unei bande de desperados. Harry Thomson – marshall”.

Citise anunţul care promitea cei 1 000 dolari. Nu ştia ce

se petrecuse cu acel tâlhar, fusese ori nu fusese capturat de autorităţi. Mai bău o gură de vin şi dădu să-l scoale pe Brett, când nişte zgomote ciudate ajunseră până la el. Se răzgândi, totuşi şi-l trezi pe Stone. N-a fost simplu. Scuturându-l zdravăn, îl aşeză curând pe picioare.

— Hai afară, Stone!

— De ce te-aş asculta? Lasă-mă să dorm.

— Tu n-auzi talanga unui surugiu?

— Aşa se pare. Dar poate că te înşeli.

— Nu strică să înghiţim puţin aer curat.

Intrigaţi, smulseră pistoalele din tocuri. Erau pe trotuar. O diligentă trasă de şase cai opri aproape de uşile batante ale hanului. Era noapte bine, dar curios fanfarele şi luminile prăvăliilor asigurau o lumină suficientă. Nu trecuse prea mult de orele şase seara, era o zi de început de decembrie când pe meridianul locului întunericul se înstăpânea puţin după orele cinci după amiaza.

— Stone, dacă n-ai fi tu aici aş zice că visez.

Din cupeul poştalionului coborau oameni, printre care, după cum avea înfăţişarea şi un individ certat cu siguranţă cu autorităţile. Bizar, dar oraşul părăsit era acum plin cu foştii lui locuitori. Tipografia era luminată, iar meşterul scotea de sub teasc foaia de seară a oraşului.

— Ce să însemne toate astea, Cooper?

— Numai Dumnezeu poate spune. Oricum, Stone, ceva nu e în regulă. Nu vezi şi saloonul s-a însufleţit. Ce-i bizar, indivizii ăştia nici nu ne iau în seamă.

— Poate că nici nu ne văd. Noi poate nu facem parte din lumea lor. Ce vedem noi se petrece într-un alt timp, cum am citit undeva.

— Ce tot vorbeşti acolo, Stone?

— Spun poate nişte prostii. Uită-te la insul ăla deocheat!

Cel care atrăgea atenţia era înalt, subţire, cu pălărie neagră cu borurile largi. Purta plete, mustaţă, cizme, o jiletcă la două rânduri. Era exact cel din afiş. O clipă Cooper se gândi să-l dezarmeze, apoi să se ducă la sherif să încaseze recompensa.

Stan Fermon intră într-un Store unde zăbovi un timp. Ieşi

ţinând în mână o pungă cu tutun de pipă şi o cutie cu cartuşe de 45 .

Caii diligentei erau schimbaţi cu alţii proaspeţi. Un negustor ambulant vindea chiftele calde de cartofi copiilor, păstrate în tăvi, sub care pulsau cărbuni aprinşi.

Cooper era de-a dreptul uluit. Stone de asemeni. Unde şezuseră pitiţi aceşti oameni. Ori ei au fost orbi şi surzi şi nu i-au văzut până atunci.

— De unde naiba au mai răsărit şi ăştia, privi Cooper în jur.

— Am crezut că visez şi m-am ciupit. Sunt însă treaz nemâncat.

— Şi eu la fel, Stone. Este aici o enigmă afurisită.

— Cooper se petrec pe aici lucruri stranii. Să-i sculăm pe ceilalţi. Poate dezlegăm împreună dedesubtul acestei afaceri.

Stan Fermon se opri şi completa cu gloanţe cartuşiera. Tocmai se pregătea apoi să intre în saloon, când se înfăţişă în spatele său un ins înalt, slab, cu mersul legănat, având palmele apropiate de arme. Pe bluza de poliţai îi străluceau steaua de şerif.

— Fermon, lasă-mi în pace saloonul. Avem de schimbat amândoi câteva vorbuliţe cu plumbi.

— Nu eşti în parohia ta, să-mi cauţi pricină?

— Avem amândoi o răfuială mai veche, Fermon…

— De ce te-aş crede, şerife?!

— Eşti omul meu, Fermon. Te, ştiu foarte bine.

Dispărură mai toţi cei care se vânturau prin faţa localului. Rămase negustorul ce-şi vindea piftelele cu cartofi. Câteva femei priveau curioase şi speriate din spatele perdelelor.

— Bine, dacă o vrei tu! Numai spune-mi de ce ne batem?

Stan Fermon şi sherif-ul se găseau la douăzeci de paşi unul de celălalt. Tensiunea creştea. Cei doi se priveau cu ură. Fermon, cu destui ani în urmă îi ucisese lui Thomson doi fraţi într-un oraş din Texas. Fermon uitase însă complet de isprava sa din trecut.

A fost mai iute şeriful cu o fracţiune de secundă. Celălalt se prăbuşi în ţărână. Strada amuţise. Poliţaiul nu-i dăduse

nici o şansă.

Pe obrazul lui Fermon se instala o imensă nedumerire. Se ridică într-un genunchi, iar pistolul îi atârna în mâna fără vlagă.

Stone şi Cooper râmaseră de-a dreptul uluiţi. Strada Mare se lumină aproape ca ziua, iar deasupra lor se insinua acel pod luminos. Nişte fuioare de lumină venite de pe puntea de deasupra lor prinseră în cercul lor pe şeriful Thomson şi pe Fermon.

— Îmi pare rău, Fermon! Astăzi n-ai fost în formă.

— De ce ai făcut asta, Thomson?! Ce rău ţi-am pricinuit?

— Este povestea aia veche, Fermon.

— Poate că ţi-ai greşit omul. N-am auzit de numele tău.

— Mi-ai ucis doi fraţi la Abilene. Îţi aminteşti? Vindeau pepeni în stradă iar tu erai beat. Le-ai împuşcat măgăruşul şi când ţi-au cerut bani pentru el, le-ai tras încărcătura Colt-ului în cap.

Fermon şi-a amintit. A revăzut piaţa, pe cei doi tineri, el călare, înconjurat de desperados. Sângele ţâşnind din băieţii împuşcaţi, panica instalată în piaţă, fuga lui de la locul crimei. Toate uitate…

— Îmi pare rău pentru ei, şerifule! N-am cum să-i mai învii.

A venit un doctor care i-a închis ochii lui Fermon. Trupul acestuia rămase întins în stradă. Apăru şi cioclul oraşului cu căruţa mortuară. Îi scotoci buzunarele banditului şi-şi luă de acolo onorariul.

Apoi totul se întunecă treptat, se auziră tot felul de zgomote, voci în graiuri necunoscute. Fermon, spre stupefacţia lui Cooper şi Stone, se ridică şi porni spre diligenţă.

Din nou deveni dominantă lumina viorie emanată de podul luminos. Pe la un capăt al său, nu prea departe de tipografia cu morţii ştrecuiţi de carne, umbrele unor oameni şi ale, diligenţei suiau rampele luminoase care se traseră deasupra străzii. Printre acestea: Fermon, Thomson, cioclul, insul care vindea piftele de cartofi…

Lumina începu să scadă, lăsând în locul ei întunericul să

guverneze vijelia, ce creştea treptat în intensitate şi pe cei doi, rătăciţi în orăşelul părăsit, muţi de uimire.

Apoi, instantaneu, într-o parte a străzii se aprinse lumina albăstruie a unui obiect uriaş, un clopot ce umplea orăşelul. Acel tors de motan apocaliptic crescu în tărie treptat, pământul şi casele începură, să zornăie, asemeni unor farfurii pe o masă care tremură.

Obiectul misterios, ce avea de fapt forma unui obuz gigantic, se înălţă vertical, urmat de flăcările care creşteau treptat, pe măsură ce corpul straniu se desprindea de pământ…

Stone şi Cooper erau muţi de uimire. La câteva secunde nu mai rămăsese nimic acolo din tot ce văzuseră, îşi făcură semnul crucii şi reveniră în saloon. Se înţeleseră şi-i sculară pe Brett şi Gring.

— Ce s-a petrecut, băieţi? se punea greu pe picioare Brett.

— S-au duelat doi în Strada Mare. Un şerif şi un pistolar. Individul cu premiul pe cap este cel din afişul ăsta.

— Şi pentru ce eşti atât de agitat? se miră Brett.

— Pentru că totul a apărut de nici unde şi la sfârşit a dispărut nicăieri. Eu şi Cooper am văzut totul pe viu, dar n-are să ne creadă nimeni, pentru că afară nu mai este nimic.

— Este afişul de faţă, o dovadă revelatoare, izbucni Cooper.

— Afişul era şi când am venit noi, numai că voi pretindeaţi că Fermon ăsta a fost împuşcat de şeriful Thomson. Asta trebuie dovedit.

— Şi de ce să nu credeţi dacă şi eu şi Stone am fost martori?

— Pentru că n-aveţi nici o probă. Nici tu n-ai crezut când ţi-am povestit de defilarea spiritelor pieilor-roşii!…

9. JAKETELE ALBASTRE GALOPAU ÎNVĂLUITE DE PRAF.

În dimineaţa următoare, natura s-a schimbat radical. Ziua avea un început promiţător. Soarele se ridica odihnit după lunga sa absenţă. Timpul frumos îi invită pe prietenii noştri la drumeţie.

Peste puţin timp erau pe cai, bucuroşi că localitatea plină de taine le va rămâne în urmă. Şi totuşi destule semne de întrebare îi chinuiau pe cei porniţi cu două zile în urmă într-o recunoaştere…

— Două zile la rând orăşelul ăsta a renăscut la viaţă, Brett.

— Dă-l încolo, Cooper. Erau fantomele indienilor.

— Nu, Brett. De data asta era oameni-oameni.

— Vrei să zici, Cooper, că tu n-ai văzut duhuri?

— Erau oameni ca mine, ca tine, ca oricare dintre noi. S-au împuşcat, a curs sânge, a venit doctorul legist, a apărut cioclul…

— Bine-bine. Aşa este. La voi au fost oameni, de data asta. Dar cu o seară înainte au fost sigur duhuri. Este aşa?

— Nu mai sunt sigur. Au fost şi atunci tot oameni, Brett!

— OK, OK, să nu te enervezi! Aşa a fost cum zici tu!

— Nu râde, Brett. Am văzut o sumedenie de piei roşii şi oameni albi, unii semănau cu mine, cu tine, alţii nu. Dar totul arăta ca pe o scenă de teatru, cum am văzut eu în Detroit. Aşa era…

— Băieţi, acum vă pot spune adevărul. Oraşul acesta este cunoscut ca un cal breaz. Toţi se feresc pentru asta de el. Se ştie că este bântuit de fantome.

— Am citit aşa ceva într-o foaie, i se asocie Stone.

— Nu înţeleg cum dracu l-au născocit pe câinele care l-a ucis pe Nerro. Parcă era un dulău mecanic, făcut de vreun inventator…

— Era tot o fantomă, Brett. Hai să nu mai despicăm firul

în patru. Nu e bine să zgândărim fantomele, îşi spuse Brett părerea.

— Cel mai bine este să dispărem cât mai curând. Fantomelor nu le plac să discuţi despre ele, să le conteşti existenţa, râse Cooper.

— Atunci să apucăm direcţia care ne scoate la convoi, hotărî Brett, strunind calul pe drumul ce ducea în afara orăşelului…

N-au trecut mai mult de două ore de mers la trap, când zarea se umplu de un nor de praf. Erau Jaketele-albastre de la fortul Yuma pornite în ajutorul celor din convoi asediaţi de pieile roşii.

Ecourile detunăturilor de arme ajunseră la cei patru călăreţi. Faptul îi bucura. Erau speranţe să-i mai găsească în viaţă pe cei părăsiţi pentru două zile…

CARTEA III-A.

1. MISSISSIPPI, PĂRINTELE TUTUROR FLUVIILOR.

Fără capăt, cât cuprindeai cu privirea spre sud, ori spre nord, unde fumegau casele din Saint Louis, la fel şi spre vest, în direcţia în care înainta „Eagle-boat”, tăind unda mâloasă în care se topiseră zăpezile acelei ierni, exista maiestuos, fără nevoia de a fi acceptat de careva, fluviul Mississippi.

Pe cerul pătat de eşarfele fumurii de nori, raţele sălbatice apăreau şi dispăreau; fantome flămânde din fulgi şi pene cenuşii. Asemeni acestora, în diurna lor peregrinare, neobosiţi, de când trandafiriul norilor îmbujora obrazul albastru al fluviului, cormoranii pândeau resturile menajere aruncate în apă de marinari.

O pasăre neagră, greoaie, plonjă imprevizibil în unda lichidă de unde ţâşni la suprafaţă, decolă greu, ducând cu ea un peşte argintiu pe jumătate mort, luă apoi înălţime, spre a poposi într-un copac singuratic.

Dincolo de ape, se întindea verde, vălurindu-se în fuiorul vântului amiezii, o altă mare fără extremităţi, preria, ce ascundea la tot pasul capcane neştiute.

Se însera. De pe un loc înalt al unui car, legănat de ambarcaţiune, bărbatul în toată firea priveşte linia tulbure unde albăstriul zării se întrepătrundea cu masa verde, clorotică, a câmpiei, ce se reînsufleţeşte după iarna rămasă în nordul continentului, a ţării, în partea ei subpolară, ce se învecina cu Uniunea Statelor Americane.

Întinderea înfricoşătoare a apei îi tăia respiraţia lui Brett Laramie. Tractate de acest ferry-boat voinic, pe numele întreg „Vulturul-roşu”, câteva şlepuri, ticsite cu carele celor

veniţi în Lumea Nouă şi din statele din est, tăiau mulţimea puhoaielor apelor din nord, lăsând în urma lor siaje nesigure.

Pe două bacuri, animalele de povară, îngrămădite în ţarcuri, mugeau la clătinăturile plutei, speriate de răsuflarea pulsatorie a pânzelor lichide. Stăpânii le adresau cuvinte liniştitoare. Laolaltă bivoli, vaci, catâri, asini...

Palele zbaturilor năşteau plescăiturile aritmice, ca urmare a poticnirilor inimii maşinăriei suprasolicitate ce transborda, tenace, neconturbată, oameni şi animale.

Mississippi era mânios în ziua aceea. Apele-i învolburate se rostogoleau ameninţătoare. Călătorii erau şi ei cuprinşi de nervozitate.

Se auzise despre accidentele de pe fluviu şi teama de neprevăzut stăpânea prin multe locuri. Fluviul întins cât o mare răsufla greu zbătându-se între maluri, purtând pe undele lui ambarcaţiunile înţesate cu oameni. Soarele, la locul său pe cer, ardea ca un pojar, încălzind apa cu petele de lumină, înfrigurând-o atunci când norii îl ştergeau de pe cer.

Ceva se petrecea în aer. Dintr-o dată se porni să sufle un vânt ca venit de nicăieri. Un nor într-o culoare lăptoasă, aproape se lipise de apă, persistând de la un timp. Deasupra lui, torsul unui motor încreţea pânzele lichide ale fluviului.

Laramie Brett nu-şi putea da seama ce se petrece, dar cu adevărat se întâmpla ceva ieşit din comun. Vasul pe care era se clătina îngrijorător. I s-a părut că aude voci într-o limbă necunoscută.

Ceea ce vedea şi auzea el, împărtăşeau şi alţi pasageri din caravană. Bizar, nu mai putea acţiona, ar fi vrut să strige comandantului constatările sale, dar nu mai era stăpân pe reacţiile sale fireşti.

A încercat să se ridice din locul său. Dar o paralizie cu origini necunoscute îl păstra captiv. Parcă auzise la un moment dat un plescăit la câţiva iarzi de locul unde se găsea...

Probabil că un om trecuse peste bord şi avea nevoie de

ajutor. N-a putut însă întreprinde nimic. S-au consumat astfel câteva minute bune, norul a început să se ridice şi din nou s-a simţit stăpân peste toate facultăţile sale.

Pe malul de vest al Mississippi-ului se aprinseră destul de timpuriu luminile în oraşul Saint Louis. Parcă municipalitatea de aici voise să scape de o grijă.

Danele portului erau marcate şi un far îşi rotea lumina avertizând timonierii asupra locului unde erau amenajate debarcaderele portuare…

Brett Laramie se pregătea pentru transbordare. Avea un car împreună cu cealaltă călăuză, Ulff Bergman, un suedez masiv şi blond, ce acum trăgea un pui de somn să-şi învingă răul de fluviu.

Drumul spre Far West avea să fie greu şi lung, orice stricăciune la vreun car ar fi întârziat întreg convoiul. Ducea cu sine listele cu toţi din caravană, pe care urma să-i predea la destinaţie, autorităţilor. Nu-i fusese deloc simplu să păstreze ritmul de mers al convoiului. Să nu piardă vreun atelaj pe drum, până aici, la Mississippi, apoi să îmbarce pe bacuri întreaga suflare de oameni…

„Vulturul-roşu”, trăgând după el ambarcaţiunile, înainta spre mal. Drumul dura de un timp bunişor, convoiul era numeros şi greu.

Căpitanul flotilei supraevaluase puterea remorcherului. Cei transbordaţi fuseseră preveniţi de marinari asupra pericolelor ce le puteau întâlni dincolo de Părintele-fluviilor, din partea indienilor riverani traseului, care atacaseră destule caravane.

Pentru orice eventualitate, o sumedenie de bărbaţi aveau arme de foc. În oglinda fluviului nu se zărea deocamdată nici un arc încordat şi nici o armă ostilă.

Când debarcarea convoiului ajunse la jumătate şi cheiul fremăta de oameni surprinşi în plin efort, din vecinătăţile împădurite răsunară focuri de arme; apărură apoi o sumedenie de kiowaşi călări.

Ţipetele lor de război le răsunară în auzuri. Apoi cavalcada urmă direcţia locului de acostare. Armele

începură să detuneze; în acel amurg săgeţile aprinse se împlântară în pereţii de lemn ai magaziilor.

Cei de pe chei înţeleseseră primejdia. Fură puse grabnic la adăpost femeile şi copii. Bărbaţii îşi improvizară la iuţeală baricade, din dosul cărora deschiseră focul. Printre ei, destui nou-sosiţi. Respingerea atacului indienilor kiowaşi nu era o treabă uşoară.

Atacatorii, conform planului de luptă, se apropiară de dane, urmărind, cu siguranţă, înspăimântarea şi alungarea albilor.

Galopând în şir indian, având-l în frunte pe fiul căpeteniei, Condorul-şiret, şarjară impetuos. Gloanţele şi săgeţile tăiau aerul cu bâzâit de bondar.

Destule vergele se înfipseră în pereţii de lemn ai antrepozitelor. Câteva străpunseră pânzele şi lemnăria vaselor din port, stârnind incendii. Se iscă îngrijorare şi marinarii ajutaţi de oamenii convoiului se apucară să le stingă.

Din locurile unde debarcaseră cei aduşi de „Vulturul-roşu” armele începură să trosnească. Condorul-şiret fu încolţit între două focuri.

O seamă din supuşii săi muşcară ţărâna. Căpetenia prinse din zbor primejdia în care se aflau războinicii săi, un semn scurt; şi atacatorii îşi struniră caii, frângându-le galopul şi întorcându-i pe loc.

Se auziră ţipete, imitând pe cele ale cocorilor şi pieile roşii apucară calea îndărăt, spre preria salvatoare şi de acolo, spre satele din care se adunaseră.

Se depărtară în galop, cărând după ei o trenă de colb, care îi urmă până hăt-departe. Fură apoi înghiţiţi de vălurile orizontului.

Între timp, apăru poliţia portului şi paza obştească. Cineva înarmat cu un Colt-Frontier, sună atacul dintr-o goarnă; era un veteran al unui fost fort militar din West al armatei americane, ce slujise acolo toată viaţa.

Trompeta era a regimentului şi o primise în dar, de la colonel la eliberare, cât şi un Stetson, cu gardinele largi.

Dick Harrison scăpase cu viaţă dintr-o ambuscadă,

datorită calului său; acolo pieriseră jumătate dintre purtătorii Jachetelor-albastre, Blue-jackets. De la acel şoc rămăsese cu un tic: suna cu goarna atacul împotriva pieilor roşii şi când nu trebuia.

Dintre voluntarii oraşului, peste două duzini de bărbaţi se aruncară în şei şi porniră pe urmele indienilor. De pe chei, Dick Harrison, veteranul ţicnit din Saint Louis, îi conducea cu melodia şarjei de cavalerie.

Kiowaşii se mistuiră în amurgul tot mai des, ca vijelia de toamnă. Tăiară un colţ de prerie, pentru a scurta distanţa, zgornind vulpile şi lupii de câmpie, cum făceau totdeauna când se întorceau la casele lor.

În port, viaţa îşi reluă cursul firesc, ca şi cum nimic, nu s-ar fi petrecut. Recenta incursiune a kiowaşilor avea să fie condamnată însă. Faptele urmau să fie detaliate, aşa cum se petrecuseră, abia a doua zi în toate ziarele din Saint Louis.

Guvernatorul, municipalitatea, fortul vecin, toate vor fi interpelate şi aspru criticate. Se va cere primarului şi unei părţi din consiliul oraşului să demisioneze. Anchilozarea mărimilor locale va fi iar persiflată de opoziţie.

Nu va fi trecut cu vederea nici comandantul fortului vecin, a cărui menire era să supravegheze zi şi noapte şoseaua ce traversa Missouri, pe unde veniseră kiowaşii. Nici cei de la bariera urbei, ce ar fi trebuit să tragă semnalul de alarmă, nu vor fi ocoliţi.

Din rândurile atacatorilor rămaseră în ţărână mai mulţi războinici. Unul singur dintre ei mai era în viaţă, un gradat şi un indian kiowaş, luat sub arme şi care făcea pe tălmaciul, încercară să lege cu rănitul câteva cuvinte.

Lângă ei era cineva din partea presei. Războinicul doborât refuza cu încăpăţânare să vorbească, privindu-l cu dispreţ mai ales pe conaţionalul său trecut la duşman. Pierdea mult sânge. Un sanitar se-ncăpăţână să-i aplice câteva garouri. Doi militari americani veniră, la ordin, să-l aşeze pe o brancardă.

Alături aştepta furgonul sanitar şi cel mortuar. Fără ca nimeni să-l poată împiedica, indianul îşi reteză artera

femurală, făcându-şi o incizie adâncă în coapsă. Un şuvoi de sânge roşu ţâşni în ritmul inimii…

Urmă un moment emoţionant. Trompetul Dick Harrison avu o tresărire. Când kiowaşul începu să delireze, intrat în comă, impresionat de măreţia indianului, fostul sergent cântă solemn „Stingerea”, în faţa unui viitor leş încă moale…

Sergentul american şi subordonaţii săi luară poziţie de drepţi şi păstrară un moment de reculegere. Un fior rece trecu prin trupurile celor adunaţi. Mulţi vedeau pentru prima oară aşa ceva.

Laramie Brett asistase la tot ce se petrecuse, dar nu folosise arma împotriva atacatorilor. Cunoştea că indianul era duşmanul de moarte al coloniştilor. Mai ştia că armata americană şi forturile divizate în unităţi modeste – faţă de întinderea uriaşă a teritoriului – intrate în administraţia de la Washington, nu puteau asigura protecţia caravanelor. Ca atare, cei din convoaie trebuiau să se apere singuri, pentru a ajunge teferi la capătul călătoriei. O altă cale nu exista.

— Drumul spre El Dorado, David Bunny – îi spuse Brett, unui tânăr de douăzeci şi doi de ani, pe care îl îndrăgise, încătărămându-şi pistolul – este pândit de pieile-roşii, fraţii mei după mamă.

Carele poposiseră într-un loc larg de lângă Saint Louis, unde caravana se organiză pentru a străbate partea rămasă din America. Trebuiau să ajungă la Marele Lac Sărat unde rămâneau o mare parte din colonişti, majoritatea dintre ei mormoni. Apoi restul fie că urcau spre Oregon, fie coborau spre California…

David Bunny era de pază iar Brett nu se culcase încă. Toată ziua făcuse scriptologie, înregistrând pe toţi noii veniţi în caravana lui. Mâncase, perpelindu-şi nişte carne la foc, trăsese o gură de whisky, iar acum fuma din pipă, întins într-o rână pe o pătură…

Urletul unui coiot înjunghie liniştea aparentă a taberei, abstrăgându-l pe David de la meditaţia făcută asupra atacului indienilor şi a faptului că Brett îi încuviinţase lui

Dick Harrison să meargă alături de ei până la capătul călătoriei, angajându-l ca trompetist, pentru a comunica oamenilor din partea lui Brett diferite instrucţiuni necesare călătoriei caravanei.

Vaietul coiotului se repetă. Era stingher, cu siguranţă îşi chema vreun semen să-i ţină de urât. Mai era şi flămând, pentru că începea ţipătul într-un fel jeluitor şi-l termina cu un înec. Dar partea rea a acelui ţipăt era că animalele începură a se nelinişti.

Mai multe femei se treziră din somn şi-şi adunară copii mici la sân, trimiţându-şi bărbaţii afară, în noapte. Câinii prinseră a lătra şi nu se mai potoleau. Coiotul nu putea fi prea departe de tabără. Să fi fost la vreo două-trei sute de iarzi.

Lui Brett îi veni o idee. Dezlegă pe Attila, câinele lup de sub carul său, poruncindu-i un: „Şo, coiotul!”, lăsându-l apoi pe el să se descurce.

— Bună idee, Brett, îl aprobă David.

Câinele o porni glonţ spre o pată ce contrasta cu ierburile cu tulpinile înalte şi cu floarea albăstruie. Apoi, acolo, într-un loc se dădu o luptă, fără să se poată cunoaşte învingătorul.

După câteva minute câinele s-a întors, biruitor, dar rănit. Urletul coiotului nu s-a mai auzit mult timp. Abia spre zori mai ajunseră la ei câteva vaiete, dar lumina îndepărtă jivinele de viţeii legaţi în jurul taberei, jivine ce mai ales noaptea deveneau agresive.

Convoiul plecase de mult din Saint Louis. De două zile mergeau pe un drum de stepă. Cât vedeau cu ochii, prerie, o iarbă înaltă ce se unduia în depărtările ei, atinsă de pala vântului, copaci rari, tufărişuri.

Până atunci nu întâlniseră decât două ranch-uri de crescători de vite. Brett, văzând în stânga sa noua fermă, slobozi în aer un foc de armă. Nu se stinse încă ecoul, când Se şi auzi o împuşcătură de răspuns. Era un fel de salut între călăuză şi rancherul crescător de cai…

Se lăsa înserarea. Caravana urca drumul marcat de

şleaurile altor convoaie, toate câte trecuseră pe acolo şi, fără să se fi aşteptat, se încrucişară cu patru inşi călări ce scurtau drumul spre fermă.

Doi dintre ei erau feciorii rancherului, al treilea era un militar de la un fort, iar al patrulea nu era altul decât Ed Young. Toţi aveau atârnate de şei potârnichi, iepuri, oposumi. Şi-au dat bineţe. Brett a început primul discuţia.

— Bună, Young.

— Bună, Brett. Tot cu suflete d-astea de viitori milionari? Încotro?

— Spre Marele Lac Sărat, mai întâi. Tu?

— Mi s-a făcut dor de ciozvârtă de sălbăticiune.

— De n-aveam oamenii ăştia pe cap mă întorceam cu tine să rupem gâtul unei sticle de whisky.

— Îmi pare rău, Brett.

— Pe unde aţi vânat, Young? se interesă Laramie.

— Venim de pe teritoriile de vânătoare ale indienilor Ohay.

— De ce-aţi bătut drumurile până acolo? se miră Brett.

— Sunt în termeni buni cu căpetenia. I-am dus în dar un butoiaş de zece galoane cu rachiu. E ceva, Brett!

— Te pui bine cu pieile roşii, Young.

— Când te întorci, Brett?

— Mai întâi să ajung în Utah şi Oregon. Apoi să văd ce am pentru întoarcere. Dacă te găsesc acasă fac un popas la tine.

— Brett, tot cu gândul la rachiul meu eşti?

— Păi la ce să mă întorc? Să-mi pui deoparte cinci galoane, dar să fie trecut de două ori prin alambic.

— Deci în vara viitoare.

— Cam atunci, Young, dacă nu-mi rămân oasele pe undeva.

— Unul ca tine trăieşte mult.

— Mă ţin de cuvânt şi te calc, Young.

Tăiară o pădure ştiută de Brett, alegând locuri umbroase, unde răcoarea făcea bine oamenilor şi vitelor de povară. Întinderea de copaci, îi întâmpină ospitalieră, cu bolţi de frunze stăpânite de păsările locurilor. Călăuza socoti că

ajunsese la punctul de înnoptat, unde aveau vreascuri din belşug şi apa unui izvor.

Carele fură dispuse într-un cerc aproximativ, străbătut pe la mijlocul lui de un pârâu. Conform înţelegerii, focurile de pază hrănite cu găteje începură să lumineze locul. Şerpii flăcărilor se ridicau dogoritoare spre inimile devotate ale femeilor ce pregăteau, pentru ai lor, de-ale gurii…

Au lăsat în urmă un orăşel din care şi-au cumpărat ce aveau nevoie. Coborâseră din care şi se răspândiseră pe străzi. Spre mulţumirea călătorilor, dughenele aveau de toate.

Oraşul în preajma căruia poposiseră sărbătorise vârsta de cinci ani. Străzile erau pavate cu pământ şi prundiş. Numai pe lungimea a două sute de iarzi, strada Mare avea piatră de râu. Trotuarele din dulapi groşi din lemn fereau încălţările oamenilor de glod, dar pe ele n-aveau voie să meargă călare. Mai toate casele aveau faţade false, în intenţia de a li se conferi un aspect estetic ce epata pe nelocalnici.

Cei care cotrobăiau prăvălie cu prăvălie zăboviră într-un Store-for-all-things, de unde cumpărară ce le făcea trebuinţă. Vizitară şi un saloon nu prea arătos.

Carele cu coviltir, după un marş întins se pregătiră iar de un popas de amiază, într-un loc cu apă şi nutreţ verde. Mai aveau puţin până acolo.

Înaintea caravanei se găseau Brett Laramie, David Bunny şi Dick Harisson, gornistul din Saint Louis, ce ţinuse morţiş să meargă cu ei până la capătul călătoriei, angajat de Brett, dăduse şi el la fel ca toţi ceilalţi, cei zece dolari, taxa unui colonist de a fi trecut în car peste Continentul american.

Cealaltă călăuză, Ulff Bergman, se odihnea pentru partea a doua a zilei, când avea să fie înaintea carelor, primul deschizător al drumului, de fapt o pistă a bizonilor, un drum străbătut mii de ani de marile rumegătoare…

Urma un teren nisipos, pe malul stâng al râului Platte de Sud. Între timp vegetaţia devenise tot mai săracă. O salvie pitică stăpânea câmpia. Iarba pipernicită contrasta flagrant

cu salvia fragedă părăsită în urmă cu câteva zeci de mile.

În convoi se petrecuse de două zile un lucru ce dădea multora de gândit. Brett auzea, de acolo de unde se găsea geamătul lui Georg Welle. Se părea că se îmbolnăvise destul de grav. N-a putut spune nimeni ce anume avea, dar nu era bine ce era cu el. Geamătul se repetă. Călărea în dreapta carului unde zăcea băiatul lui Welle.

La ultimul popas o descususe pe Elsa, fata cea mare a fermierului. Aflase că Georg mâncase nişte verzituri dintr-o rarişte şi îndura dureri mari de burtă, vizitând tot mai des putina… Cuprins de pântecăraie slăbise, nu se mai putea ţine pe picioare. Cu o zi înainte Brett şi Ulff avuseseră o discuţie cu Welle.

— Bună, Welle, se apropiase şi Ulff de car.

— Bună, Ulff, bună Brett.

— Cum îi mai este lui Georg?

— Mi-e frică să nu-l pierd, băieţi, se plânse acesta.

— Alungă-ţi prăpăstiile din cap. Georg o să treacă greul.

— A băut apă din River Platte, de lângă un hoit.

— Brett a spus la toată lumea ce avem şi nu avem voie să facem. Georg a încălcat sfaturile şi a ieşit supărarea asta.

— Acum să pornim de la ce este. Cum îl ajutăm pe Georg?

Se găseau la căpătâiul tânărului. Supt în obraz, palid, avea în jurul gurii o culoare albăstrie. Era scuturat de un frison rău.

— Mai se pune cu sânge? se interesă Brett, blajin.

— E tot mai rău. Sărmanul e sfârşit. Mi se stinge băiatul, se porni pe plâns Kathy Welle. Salvează-mi copilul, Brett.

Ieşiră repede de acolo, să nu-i audă vorbind Georg. Brett înţelesese că Georg avea puţine şanse să supravieţuiască. Una-două la sută. Trebuia să încerce ceva, în credinţa că se va produce o minune.

— Muiaţi un cearşaf cu tărie şi-l înfăşaţi strâns peste burtă cu el. Fierbeţi apă şi daţi-i să bea cu linguriţa. Frecaţi-l cu oţet aromatic, să-i mai luaţi din fierbinţeală. Mâine venim să-l vedem.

— Altceva, Brett?

— Rugaţi-vă Domnului, Kathy Welle!

Porniră într-un trap uşor spre capul caravanei, unde-i aşteptau Dick Harrison şi Bunny. Figura gornistului era serioasă, gravă.

— Dacă se răspândeşte molima nu este bine pentru noi, Brett.

— Nu-ţi băga în cap prăpăstii, Dick! îl linişti călăuza. Şi chiar dacă e holeră, se va stinge în carul lui Welle.

— Ai tu vreo reţetă cum s-o gâtuim?

— Întâi, scoatem carul lor din rând, explică Brett şi-l postăm la urmă. Îl spoim cu var, să se vadă. Îl izolăm şi-l lăsăm acolo până trece molima. Le interzicem să aibă de-a face cu cei sănătoşi.

— E bine aşa, îl aprobă şi Ulff. Nu-i de joacă. Dacă e holeră şi se întinde oprim caravana într-un loc şi facem carantină până trece primejdia.

— Aşa ar trebui. Cei din Saint Louis m-au avertizat de asta. Aşa e regula. O am scrisă în regulamentul convoiului. Ar trebui să oprim şi să anunţăm comandantul celui mai apropiat fort militar.

— Care este la trei sute şi ceva de mile de aici, Brett!

2. UN COLONIST MAI PUŢIN OBIŞNUIT.

În lada de sub podina Kawadarkilor, Taal descoperise un culcuş comod, unde se odihnea, urmărind cum se rostogoleau fără contenire pe drum roţile şinuite şi cum defilau în dreapta şi în stânga vecinătăţile verzi şi cenuşii.

Trecură printr-o strungă. Drumul denivelat nu-i făcea deloc plăcere. Printr-o parte a trecătorii curgea o apă repede, apoi iar un teren drept ca în palmă, un drum monoton şi în acest timp îl încercă o stare de bine. Laptele cald îi mai ostoise foamea, stomacul său răzvrătit se mai îmblânzise. I se făcuse iar cald şi îşi stăpâni cu greu un căscat, scăpându-i un şuierat tărişor.

Fusese considerat în menajerie, de profesorul Mondego un reprezentant al speciei cu o vitalitate nemaiîntâlnită, dar asta nu-l încălzea cu nimic, pentru că, din contră, îi adusese numai necazuri.

Gândul obsesiv de a pătrunde în carul de deasupra îl luă iar în stăpânire. Acolo era destulă mâncare. Ai lui Kawadarka erau îndestulaţi pentru lunga călătorie, numai că el, Taal, trebuia s-o obţină pe căi necinstite, care puteau oricând să-i aducă necazuri, dar altceva deocamdată n-avea de făcut.

Atunci când îşi încorda auzul, putea auzi şi respiraţia animalelor şi păsărilor, toate ale lui Gonţe Kawadarka. Avea macedoneanul acolo o capră, găini ouătoare şi iepuri. La acest gând din nou salivă de poftă. Cine ar fi putut înfrânge o asemenea ispită?...

Mai în fiecare noapte părăsea ascunzătoarea şi făcea drumul spre un tăpşan unde, spre norocul său, găsea o vacă pe placul său. Nu-i rămânea destul timp, totuşi, cotrobăia prin cuiburile joase de păsări de pădure, ori captura mamifere. Nu o dată se mulţumise şi cu insecte mari, răcănei, şopârle, toate socotite adevărate delicatese din lipsă de altceva...

Carul era acum în marş. Ceasul când trebuia să se apuce de treabă, să facă o gaură în podină, se apropia tulburător de repede. Nu mai ezită şi părăsi lada luându-şi măsuri de prevedere, pentru a nu aluneca sub roţi.

Manevra îi reuşi. O mai făcuse de zeci de ori. Îşi studiase fiecare mişcare şi-o cronometrase, într-un fel fie zis, astfel ca totul să se termine cu bine.

Evadase de pe nava profesorului Mondego. Folosise un prilej rarisim, când Astralia coborâse într-un amurg fluviului Mississippi şi se aprovizionase cu apă.

Atunci Taal a plonjat în pânzele mâloase ale fluviului în apropierea remorcherului care îl ducea pe Laramie Brett. Izbutise să se încolăcească pe lanţul ancorei şi în acest fel trecuse şi el Mississippi.

Noaptea, când toţi coloniştii dormeau, s-a refugiat într-un car cu merinde, apoi a găsit o ladă încăpătoare sub carul Kawadarkilor unde s-a aciuat.

Până în ziua de faţă se descurcase cu mâncarea. Avea nevoie totuşi de o situaţie mai solidă, de a-şi asigura hrana zilnică, până va ajunge într-o regiune unde va rămâne să trăiască în libertate.

Izbuti cu destulă caznă să-şi păstreze corpul în echilibru. Realiză că-i va fi extrem de greu să străpungă podina. Nu ezită şi începu să roadă lemnul cu dinţii, umezind scândura cu salivă. La început înainta greu, apoi tot mai mari se desprindeau aşchiile scândurii de brad. După nenumărate ore de muncă, presărate cu pauze mari, să-şi ostoiască durerea de dinţi, să-şi mai calmeze gingiile ce-i sângerau, izbuti să înainteze destul de puţin.

După câteva zile, începu să se prefigureze o spărtură în pardoseală, care lărgită, atât cât trebuia, îl va ajuta să ajungă sus, în carul lui Gonţe…

Alte zile de muncă extenuantă. Taal, cu o voinţă rar întâlnită, izbuti să lărgească tot mai mult deschizătura. Gura îl durea, îi sângera, făcuse puroi, îşi simţea mirosul respingător al gurii, începuse să-i fie silă de el.

Vedea însă prin deschizătură tot mai multe obiecte şi

fiinţe din car, unde era o încăpere cu de toate; inventarul era optimist, îi dădea mari speranţe pentru călătoria lui de mai departe, până când se va decide să coboare…

Trecu dincolo mai întâi cu partea de sus a trupului. Privirile dădură peste două şube aruncate pe jos, imediat lângă locul pe unde intrase el.

Taal îşi trase tot corpul în car. Fusese însă simţit de Attila, câinele lui Brett, care începuse să suspecteze carul, pornindu-se să latre furios, să scâncească, căutând să pătrundă în car.

A sosit Brett care l-a suduit blajin, răstindu-se la el atunci când Attila încăpăţânat a insistat să rămână pe loc, lătrând furios.

Strădania lui Taal să pătrundă în carul lui Gonţe nu fusese zadarnică. Avea acolo cam tot ce-i poftea inima, într-o cuşcă coabitau o duzină de găini ouătoare şi un cocoş ţâfnos, nesuferit, căruia i-a pus din capul locului gând rău.

Într-altă cuşcă, erau adăpostiţi iepuri de casă, albi, cu urechile lungi, crescuţi pentru carne. Puii acestora nu puteau fi decât delicioşi şi urma ca nu foarte târziu să le simtă dulceaţa, atunci când va fi înghesuit, neavând altă mâncare.

Într-un colţ, în faţa ieslei, capra Sarra. Ugerul ei mic şi rozaliu doldora de lapte. Animalele se înfoiară, simţiră pericolul în care se aflau. Un străin intrase cu gândurile rele acolo.

Ştia de acum în ce mod era folosit carul de Kawadarki. În prima despărţitură dormeau Gonţe Kawadarka şi Ţvetana, jumătatea acestuia. Într-a doua, Boiko şi Smeda, copiii lor.

În locul unde se afla el, mai erau făină, legume uscate. Găinile începuseră să intre în panică. Iepurii încremeniseră vârându-se unii într-alţii.

Căldura vie a animalelor îi frigea obrazul lui Taal. Deschise uşiţa de la găini împietrindu-le cu privirea. La început se auzise un zgomot surd de cârâituri, dar numai pentru câteva secunde.

Înghiţi hulpav ouăle unul după altul. Ronţăi şi coaja pentru calciul din ea. Le simţi calde, curgându-i onctuoase

pe gâtul său cât un hău. Aşa ceva îi dădea să mănânce Mondego în timpul convalescenţelor sale după ce-i extrăgea ceva din mijlocul corpului ducându-le apoi la incubatorul din laborator.

Uimirea Ţvetanei fu fără margini când Smeda şi Baiko o chemară la cuibar. În dimineaţa aceea cotcodăciseră cinci găini şi s-ar fi cuvenit să ducă în poala şorţului cinci ouă. În cuibar bătea însă vântul; ou nici de leac.

Femeia privea consternată găinile; felurite gânduri privitoare la această întâmplare, ce se repeta des în ultima vreme, îi colindau prin cap. Ouăle ridicate din cuibar scădeau în fiecare zi.

— Copii, să se fi spurcat găinile la ouă? vorbi Ţvetana cu jumătate de glas.

— Dar asta nu s-a mai petrecut, mamă, ripostă Smeda.

— De unde năravul asta la orătăniile mele?

— Să le pândim, poate că n-o să le mai mănânce.

— Ori s-a pripăşit vreun dihor în car?

— Unde să stea dihorul la noi? se sperie de-a binelea Smeda.

— Poate să fie şi mână de om. Ar trebui Gonţe să pândească mai multe nopţi la rând. În felul ăsta l-ar putea dovedi pe hoţ.

Smeda şi Boiko urmăreau cum Ţvetana căuta găinile de ou. După ce palpa locul, dădea dezamăgită din cap. Era greu să priceapă ceva.

— Au ouat drăcoaicele! Se ouă, apoi, cred că le mănâncă. Altfel ce s-ar putea întâmpla. Că nu se evaporă doar… Afurisitele! Le tai de e pe-aşa.

— Mai lasă-le mamă! Poate că nu sunt ele de vină.

— Nu cumva vă împinge Aghiuţă să beţi voi ouăle?!

— Nu, mamă. Nici eu şi nici Boiko nu facem asta. Le-am băut numai când ne-ai dat tu.

Ai lui Gonţe Kawadarka părăsiră locul. Taal mai ascultă cum boscorodea Ţvetana, furioasă că nu poate dovedi cine-i fură ouăle.

Era o noapte anume, când două astraluri se găseau într-o conjuncţie nefericită pentru cei născuţi sub semnul şarpelui, cărora le prevestea numai nenorociri.

Aici într-o văiugă, carele coloniştilor rotite în cerc, se abandonau în braţele somnului. Focurile de tabără mureau unul câte unul. Vacile şi animalele de povară păşteau iarba fragedă a locului.

Un adevărat tur de forţă pentru Taal să ajungă la vite, apoi s-o găsească pe Cleo, ce-l aştepta. Era ostenit. Drumul lung îl obosise. De la car până aici străbătuse locuri afurisit de periculoase, când în orice moment putea fi recunoscut de oamenii din convoi.

Printre vite, paznicii canini mârâiau în somn, ori adulmecau vizuinile de cârtiţe scheunând la animalul ascuns în tunel. Taal stabilise pentru început direcţia vântului, pentru a-şi alege drumurile, ferindu-se să fie adulmecat de câini…

Era sub ugerul lui Cleo, o rumegătoare docilă, nutritoare. Îi privea lacom mamelonul ce lucea sub abundenţa lichidului alb, binefăcător. Se ridică, atât cât era nevoie şi captură unul din ele.

Laptele cald şi dulce îi şiroia pe gât asemeni unui fluid vital. Cleo îl privea mămoasă, parcă căzută în transă. Ochii lui Taal îi strecurau în corp fiori de bine şi de moarte. Întâlnirea cu el se repeta, era tot mai plăcută, mai istovitoare. Aceeaşi stranie moleşeală îi stăpânea corpul. Uşurarea ugerului său de lapte se consuma ca într-un veritabil ritual.

Cina lui era pe sfârşite. Şi pe el îl atinsese o pală de bine; saţierea cu lapte şi dulcele iz matern al ugerului descătuşat de lichid. S-ar fi tolănit în salvie unde ar fi zăbovit până ce soarele zilei i-ar fi încins carnea şi o dată cu ea sângele rece şi lenevos…

După destule peripeţii, Taal revenise în car. Kawadarka îşi cumpărase dintr-un orăşel un câine mops, pe Killer, o namilă de dulău care s-ar fi întrecut în bătaie şi cu ursul cenuşiu.

Pe Taal l-a luat din nou în stăpânire febra. Realiza ce se

petrece cu el. Nu şezu mult pe gânduri şi se mută în car. Îşi frecase corpul cu ierburi usturoiate care derutau supersimţirile lui Killer, ferindu-l astfel de o nedorită surpriză. În cuibar, câteva ouă proaspete.

Păsările şi iepurii intraseră iar în panică. Înghiţi tot ce găsi acolo. Oul martor era vechi şi-i veni pe gât un iz cu miros de vitriol.

Căldura trupurilor fiinţelor din car îl incita la crimă; voia să-şi răcorească fruntea încinsă de razele calorice excitate de pulsaţiile sângelui cald de acolo.

Vru să ucidă o găină, dar se răzgândi. Păstrând animalele şi păsările sub puterea sa hipnotică se retrase fără zgomot, la fel cum pătrunsese acolo.

Îi mai văzu pe Boiko şi pe Smeda intrând. Erau în cămaşă de noapte. Mai mult ca sigur, că Gonţe şi Ţvetana nu ştiau de copii. Bănui că aceştia dădeau de mâncare iepurilor şi, că de fiecare dată se jucau cu puii.

Trăsese peste deschizătură, pe unde intrase, şubele din blană de berbec, în care încuibaseră moliile. Nu voia să fie văzut deocamdată de nimeni. Avea nevoie de linişte, trebuia să treacă neobservat, mai ales că de la un timp Killer îl adulmeca tot mai des…

A doua zi, la terminarea popasului de amiază, Brett Laramie şi cu Ulff Bergman s-au dus la ai lui Klaus Welle. Au urcat înăuntru şi l-au văzut pe tânăr.

Febra îi mai scăzuse, Kathy îi dăduse să bea apă cu linguriţa, numai că uitase s-o mai fiarbă. Avea obrazul tras de neodihnă. Şezuse toată noaptea să-l vegheze. Oricum, se părea că boala nu mai progresase.

Au coborât, în afară de Kathy care stropea cearşaful cu oţet aromat. Pe chipul lui Welle mijea o rază de speranţă, deşi, spre dimineaţă, Georg începuse din nou să iasă cu sânge. Reverendul, venit şi el în ultimul moment, s-a hotărât să aibă o discuţie deschisă cu Klaus.

— Georg, după cât mă taie pe mine capul, are sigur holeră.

Obrazul lui Klaus deveni alb ca de mort. Else se

apropiase bănuitoare. Ceva i se păruse şi ei suspect în discuţia bărbaţilor.

— Holeră! se coloră brusc la faţă Welle. Tu ce zici, Brett?

— Klaus, ce e mai rău, holera se întinde repede şi culcă la pământ tot ce întâlneşte, fără să aleagă.

— Care va fi voia lui Dumnezeu, o s-o cunoaştem cu toţii, Brett. Cerule, apără-le pe Else şi pe Kathy! Mai completase Klaus.

Welle, rămâi acolo unde eşti şi să îndeplineşti tot ce ţi-a spus doctorul Anthony. Să nu ieşi din povaţa lui, Welle.

— Dacă asta îl ajută pe Georg, o fac, Brett.

— Ştiam că ne putem bizui pe tine. Cu toţii dorim ca lucrurile să iasă bine. Când Georg se va strânge la burtă, aduci carul în faţă. Aşa ne-a fost înţelegerea.

— O să-mi scape băiatul, părinte? vorbi Klaus pierdut.

— Dacă are zile de la Dumnezeu, va supravieţui, Klaus.

În ziua aceea, din nou Taal îşi unsese întreg corpul cu o buruiană care făcea ochii câinilor să lăcrimeze. Tot mai greu îi era să treacă neobservat de vigilentul Killer.

Până atunci văduvise pe ai lui Kawadarka de două găini şi un iepure. Cel mai mult însă îi pria laptele cald al lui Cleo, ori al caprei Sarra. Lichidul nutritor îi descătuşa energiile, încrederea în şansa de a supravieţui, de a coloniza un teren din West cu progeniturile sale.

Şi de data aceasta Cleo îl aştepta aproape de locul de popas al carelor. Era încercată de fiorul mereu repetat, de a se găsi cu el. În timp ce o uşura de greul laptelui, îşi încolăcise coada de după trupul lui: un gest tandru, afectuos. Şi el îi simţea prezenţa de la distanţă, afecţiunea ei discretă, acel muget rugător care-l îmbia, îl călăuzea, asemeni semnului ceresc, care-l conducea implacabil la ea.

Normandul Francois, stăpânul lui Cleo, intrase la bănuieli şi începuse să pândească înarmat, jurat să-l prindă pe cel care-i uşura ugerul de lapte.

Pentru Taal, câinele mops al lui Gonţe devenea cu fiecare zi tot mai incomod. Cu toate buruienele cu care îşi freca solzii, Killer începuse să-l adulmece, mai ales acum când luna intra într-al patrulea pătrar. Simţurile dulăului sporeau;

primejdie mare pentru el.

Carul, era în mers. Sosise ziua sorocită pentru răfuiala cu Killer. Ieşi din ladă şi, asigurându-şi un reazim solid ajunse la câteva palme distanţă de mops. Killer înţelesese primejdia. Latră, prevenindu-şi stăpânul, dar nu-l luă nimeni în seamă.

Încercă să-şi rupă funia cu care era legat sub car, clar nu izbuti. Capul i se congestionase de efort, ochii îi ieşiseră aproape din orbite şi o spumă albă i se prelingea din pură.

Killer evaluase pericolul care îl păştea. Trase iar de funie, aproape ştrangulându-se. În disperarea sa pândi ura anume prilej să-l muşte pe Taal, dar n-avea şansă.

Cu o zvâcnire fulgerătoare, Taal îl muşcă de gât, desprinzându-i o halcă de carne şi lăsându-i în loc o rană urâtă şi adâncă cu marginile răsfrânte.

Văzu sângele mopsului curgându-i pe bicepşii puternici şi fiorul morţii ce-l străbătuse pe Killer când acesta se împletici şi rămase atârnat în sfoară.

Din câteva muşcături, despărţi capul mopsului de trunchi, care se rostogoli în praf, fiind apoi strivit de roata primului car. Trunchiul fu ocolit de boul din Cea, pe când încă se mai zbătea. Rămăşiţele lui Killer rămaseră în urma caravanei pradă coioţilor.

Iar fu străbătut de un fior. Nu mai era timp de zăbovit, trebuia să se stabilească pentru un timp într-un car. Fiorul se preschimbă în frison; corpul îi fu zgâlţâit ca la friguri.

Se strecură sub o şubă, unde se făcu colac. Acel bine dorit al facerii îi cuprinse curând şi aşteptatele dureri începură să se prelungească. Fu cuprins de toropeală, apoi căzu într-un fel de leşin. Delirul său de început îi construiră imaginea unei Lumi-în-sine, cu încăperi uriaşe, cu seră, livezile de pomi fructiferi, grădina de legume, rezervoarele pentru producerea algelor, cosmodromul, sala motoarelor, laboratoarele pentru experienţe genetice, crematoriul, plaja, golful de mare, muntele nins pe vârf de zăpadă, şoselele, personalul robotizat, armamentul ucigător al aşezării, meteoritul purtat în călătoriile spaţiale, sursa de energie a aşezării…

Chipul lui Mondego însoţea aceste imagini fabricate de delirul său, pe care nu le putea localiza şi nici materializa, fără legătură între ele.

Se trezi pentru puţin, apoi îl încercă o dulce visare. O explicabilă euforie îl revitaliză la gândul că nu peste mult i se va împlini visul nutrit de când se ştia, de când devenise conştient că exista...

Prima geană de lumină se strecurase pe lângă codârlă, spălând coviltirul cu o pulbere trandafirie. O dată cu lumina se alese pe el o pată dreptunghiulară, aşa, cel puţin i s-a părut şi pe ea o mutră impozantă, cea a profesorului Mondego.

— Taal, te-am găsit şi aici, după cum vezi. Ţi-am mai spus, îţi repet, n-ai nici o şansă să fugi de mine. A fost o neghiobie să plonjezi de pe nava mea în Mississippi! Fii băiat cu scaun la cap. Eu îţi zic băiat, pentru că te-am botezat cu nume de băiat. Hai, nu mai sta. Te recuperăm curând. Coboară pe câmp deschis. Venim la tine.

Chipul profesorului se şterse alungat de zorii ce creşteau în carul lui Kawadarka. Totul fusese aievea. Nici un dubiu; geniul rău ce stăpânea nava Australia îl va urmări mai departe. Trebuia să găsească un prilej să scape de profesor, de menajeria lui plutitoare...

Caravana îşi continua drumul său spre Marele Lac Sărat. Kawadarka n-a priceput cum de a evadat Killer din funie: Se gândi să facă rost de un alt câine, ori un coiot îmblânzit, să aibă un animal de pază la car, pentru că iar îi dispăruse un iepure şi o găină.

Se dădea de ceasul morţii şi nu înţelegea cum intra hoţul în carul său. Bănuia să fie dihor. Dar cum putea dihorul să deschidă şi să închidă uşa la coteneţe.

Ţvetana avea pe godin o fiertură şi cu toate hurducăirile carului nu pierdea zeama din tuci. În car nu era fum, pentru că acesta ieşea pe burlanul ce suia drept prin coviltir, unde era un olan.

Acum când din burlan ieşea fumul, carul coloniştilor aducea cu o corabie pe mare, în pântecul căreia fierbea

cazanul cu abur.

Smeda părăsise carul, lăsându-i acolo pe Boiko şi Gonţe. Fratelui său îi plăcea să mâie boii. Vocea sa cocoşească, în formare, o mai urmări şi când trecu într-a doua încăpere a chervanului.

— Hăis, Bastia! Hăis, boală! Cea, Gaspar. Cea, mânca-te-ar lupii!

Smeda se apropie de codârla carului. Sarra behăi mişcându-şi veselă coada în sus. Se obişnui curând cu semiîntunericul de aici. Capra mesteca salvia adunată de ea şi de Boiko.

Le mai rămăseseră cinci iepuri. Trei fuseseră tăiaţi de Gonţe. Ceilalţi, însă, dispăruseră misterios. O găină tocmai oua.

Smeda privi duios pieile iepurilor sacrificaţi puse la argăsit; nu miroseau prea frumos, dar vor fi folositoare. Ea nu se putuse atinge de carnea lor. Prea îi cunoştea pe fiecare, prea o lega de fiecare câte o amintire.

Ridică blăniţa de ied, aşezată peste panerul din nuiele şi frunze împletite. Era un loc pe care numai ea şi Boiko îl cunoşteau, dar se juraseră să nu-l trădeze nimănui, nici chiar Ţvetanei. Acele râme tărcate, acoperite cu solzi moi, coloraţi, cu desene în arabescuri, deschideau gurile, clătinându-şi limbile bifurcate.

Scoase din traistă caşul ascuns de Ţvetana, împărţindu-l în bobite şi începu să-i hrănească. Smeda avea revelaţia că în acel paner se găseau puii unui animal ce aveau nevoie de ajutorul său. Semănau cu şerpii. Pe fundul panerului mai stăruiau câteva găoace de ou.

Puii fuseseră aduşi sigur aici de cineva. Poate prin deschizătura din podină, de care nu spusese nimic nici lui Boiko, câteva zile, de frică să nu-i trădeze secretul. Se legase de aceste făpturi ciudate.

De când îşi dorise să aibă jucării vii. Gonţe îi povestise despre şerpi. Veninul multora era mortal. Nu trebuia să-i calci, că se întorc şi te muşcă. Dacă îi vezi perpelindu-se la soare, să-i ocoleşti, ori să-i loveşti cu un ciomag.

Da, aceştia erau şerpi, şerpi. Şi erau atât de neajutoraţi.

Erau flămânzi şi însetaţi, cum să le mai ardă să te muşte, sărmanii de ei…

Puii începuseră să se coloreze; arabescurile lor se desenau tot mai pregnant; aduceau cu cele de pe ştergarul Ţvetanei. Romburi maroniu-deschis într-o aşezare geometrică, fără cusur, de la cap la coadă.

Smeda ar fi putut număra şi inelele galbene de pe burtă, dacă puii s-ar fi culcat pe spate. Vietăţile astea o priveau cu nişte ochi bulbucaţi, dispuşi lateral. Se unduiau asemeni firului de secară, bătut de vântul de seară, hârjonindu-se în acelaşi timp, fiecare voia să apuce hrană cât mai multă. Le dădea caş din laptele Sarrei.

Venea aici poate şi dintr-un sentiment matern, ce-şi făcea loc în sufletul ei de fată; simţea nevoia să înlesnească dezvoltarea unei noi vieţi, pe care cu siguranţă un om mare ar fi suprimat-o.

După ce isprăvi mâncarea adusă, îi acoperi. Şi în acea clipă, se simţi privită, de undeva, de doi ochi din care scăpărau două fulgere reci, o flacără de fapt amestecată cu gheaţă; şi din ea se răspândea o jilăveală putregăioasă.

Un frig nefiresc o pătrunse, făcând-o să dârdâie. În momentul următor, încremeni de frică. Inima păru că încetează să mai bată. Era ameninţată de un şarpe uriaş, capul şi gâtul acestuia formau un „S” cu restul corpului…

Vru să ţipe după ajutorul lui Gonţe, dar nu izbuti să scoată vreun sunet. Glasul, gândurile i se sugrumaseră, în car totul încremenise, nici un zgomot de nicăieri, parcă întâmplările se petreceau pe o planetă fără aer. Se rugă unui sfânt oarecare. Încercă să-şi facă cruce cu limba.

Nu izbuti. Gura îi era înţepenită. Şarpele era cu siguranţă mama puilor…

Taal, indecis, îşi legăna ameninţător capul. Avea de-a face cu un copil. Ridică blăniţa de ied şi-şi privi odraslele. Îi văzuse pe toţi.

Erau acolo; în ordinea ieşirii din nou: Şeba, Hazo, Efron, Het, Şuah, Tebah. Taal constatase din capul locului că puii nu-i semănau întru totul.

Pentru asta se privise de câteva ori în oglinda câtorva

bălţi. Erau însă puii săi. Erau plămădiţi în matricea sa, sânge din sângele său.

Lui Hazo şi Şeba le ardea de joacă. Erau sătui şi încercau să se caţere pe el, să-i plimbe ca în alte daţi prin încăpere. Ura sa atavică asupra omului i se dilua.

Era ura împotriva animalului raţional, pentru că Mondego era tot om. Dar Smeda îi era folositoare.

Bizar, dar aşa era. Nu toţi oamenii ucideau şerpii fără milă. Mai erau destui care îi ocroteau. Smeda era un specimen de umanoid altruist, ce n-avea deocamdată prefigurată nevoia de a urî…

Poposi, deasupra panerului. Era ziua de plimbare a puilor şi încărcându-i pe spinare alunecă aşa cu ei spre deschizătură. Smeda abia acum realiză că de fapt puii aveau un stăpân.

Ochii ei înotară în lacrimi. Jucăriile ei vii nu erau ale ei. Şarpe şi copil se înfruntară în priviri.

Smeda promise lui Tall, deşi acesta nu i-a cerut, că n-avea să-l trădeze, să nu-i spună nimic lui Gonţe… Pentru asta trebuia să aibă mare grijă de Boiko, să nu scape ceva…

3. ÎN IMPERIUL OSTIL AL ZĂPEZII.

Ningea! Vântul îngrămădea noianele de zăpadă înalte cât roţile carelor cu coviltir, suflând duşmănos, plimbând vălul alb, rece, afânat. De două zile cădea zăpada în neştire, iar cerul înnegrit de nori părea şi el surprins de toanele timpului nemaiîntâlnit pentru acel început de septembrie.

După o săptămână de ploi torenţiale, în Munţii Stâncoşi se instalase iarna; o iarnă timpurie, grea, cum se întâlnea extrem de rar prin aceste ţinuturi.

Animalele începuseră să sufere de foame. Rara vegetaţie de pe sol era dezgropată de copite şi înghiţită o dată cu zăpada ce ţinea loc de apă.

În noaptea primei zile dădu îngheţul. Un ger afurisit cuprinsese subit ţinutul, instalându-se durabil, solidificând apele lacurilor de munte şi cele curgătoare, pleoştind vegetaţia, retrăgând seva din crengi şi din tulpinile arborilor cu frunze căzătoare.

A treia zi, spre seară, situaţia deveni gravă. Zăpada învelise ca un linţoliu alb drumul ce urca spre Marele Lac Sărat, unde ar fi trebuit să ajungă la începutul lui octombrie.

Gerul avea şi părţile lui bune. Molima ce atinsese o parte din viitorii colonişti, acum, pe acest timp geros, părea să dea îndărăt. Georg, băiatul lui Welle, murise cu câteva zile în urmă. Acum se îmbolnăvise Else, fata emigrantului.

Holera totuşi era în regres, poate unde virusul bolii se sufoca în propriile lui toxine, fabricate şi răspândite în corpurile oamenilor.

Deşi punctul culminant trecuse, acum, la sfârşitul caravanei, erau vreo doisprezece care cu bolnavi. Oricum, rezultatul era dezastruos. Aproape treizeci de oameni muriseră şi tot pe atâţia erau contaminaţi…

Laramie Brett şi Ulff Bergman făcuseră o cercetare a drumului şi se întoarseră deprimaţi. Ca urmare a ploilor

căzute în ultimul timp, malul drept al şleaului, ce mergea pe sub coasta muntelui, se surpase şi astupase calea de dincolo de râu.

Apoi, undeva în aval, în râul zăgăzuit cu buşteni aduşi din amonte, apa crescuse în matcă, apoi îngheţase tun. După cum stăteau lucrurile, deveniseră prizonierii ţinutului. Un adevărat blestem se lăsase pe capetele celor din caravană.

Veni o dimineaţă şi mai geroasă decât cele precedente. S-a hotărât să se exploreze mai temeinic vecinătăţile râului şi ale drumului blocat, în speranţa că se va găsi un loc de trecere pentru care. Apărură la chemarea lui Brett şi a lui Ulff toţii stăpânii de atelaje.

Avu loc un schimb aprins de păreri între oamenii intraţi la griji. Trebuia întreprins ceva neîntârziat. Timpul prost îi presa.

— S-a petrecut un lucru afurisit, zise Brett. Vremea ne-a împotmolit în văgăuna asta nenorocită. Să ieşim iute de aici.

— Să facem întâi o inspecţie a împrejurimilor, propuse Ulff.

— Afluentul lui Laramie River a venit mare, matca lui s-a umplut ochi şi podul peste care treceam nu se mai vede.

— Să căutăm un alt vad, propuse David. Eu am fost la o milă în aval şi n-am găsit nimic. Să încercăm mai departe.

— Să explorăm râul mult mai în aval. Trebuie să descoperim ceva, insistă Paul Steinberg, un german din Hanoyra. Numai să ţină gheaţa.

— Să nu stăm cu braţele încrucişate, se aprinse Bertram.

— V-am chemat să găsim o soluţie. Să facem mai întâi o recunoaştere temeinică a locurilor. Să descoperim un vad.

— Şi dacă se rupe gheaţa?

— Nu ne rămâne decât să ne întoarcem la Saint Louis şi să pornim la primăvară, enunţă Ulff partea dramatică a situaţiei lor.

— Ulff, dar asta ar însemna un dezastru, se împotrivi David. Tu ai destule parale să faci iarna acolo. Dar noi, cu ce ţinem animalele?

— Vă dau banii îndărăt.

— Asta tot nu m-ar ajuta.

— Atunci ce propui, David?

— Să trecem musai dincolo, să nu ne împotmolim aici. Să urcăm mai întâi la râu. Apoi coborâm, aruncăm în aer dopul care a barat apa şi înlăturăm malul surpat peste calea veche.

— E muncă acolo, de o lună de zile, David, ca să refacem drumul. În timpul ăsta, ne prinde iarna în Nevada ori la Marele Lac Sărat.

— Staţi voi aici. Eu şi cu Ulff recunoaştem terenul şi aflăm sigur un drum de ieşit din fundătura asta nenorocită.

— Nu-i bine să vă duceţi voi doi, sări ca ars Hans Reiner. Dacă vi se întâmplă ceva?

— Rămânem de izbelişte şi p-aci ne putrezesc oasele!

— Bine, abdică Ulff. Să plece numai unul dintre noi.

— Pentru treaba asta, propuse grecul Karpos, sunt foarte buni Brett Laramie, Hans Reiner şi David Bunny. Dar să luaţi şi câinele lup cu voi. Pe Karloff, câinele lui Hans Reiner. Este un câine voinic.

Au pornit când afară abia mijea de ziuă; o zi geroasă, şfichiuită de viforniţă. Şi-au luat provizii, carne uscată de bivol, bidonaşe cu apă şi tărie.

Urmau să inspecteze râul spre vărsare, să afle o ieşire din vad, care să-i scoată la drumul ce ducea la Marele Lac Sărat. Cădea mereu de sus zăpadă, cerul părând de un alb mătăsos. Suişul era pieptiş, iar troienele făceau drumul tot mai dificil.

— Ar fi trebuit să luăm caii cu noi, gâfâi Brett. La urcare dacă nu dublăm boii, aici înţepenim.

— Râul e bocnă cu siguranţă. Nu se va dezgheţa lesne.

— Asta aşa e. Afară e ger de crapă ouăle sub corb, Reiner, îi dădu David dreptate.

Câinele lup alerga sărind prin zăpadă înaltă de cincizeci de centimetri, ce-i ajungea la piept. Lătra necontenit. David fusese inspirat că îl luaseră cu ei. Făcea o larmă plăcută, o adevărată binefacere pentru toţi; umplea locurile de viaţă.

— Îndărăt, Karloff! Rămâi pe loc! Te pun în lesă, Karloff!

Răsunau ameninţările lui Reiner. Te trimit îndărăt, câine neascultător.

Laramie Brett atrăsese atenţia celor doi că era posibil să se întâlnească cu siuşii din North Dakota, veniţi până aici după prădăciuni, pândind, cum le era năravul, caravanele în drumurile lor spre Vest.

Ajunseră la capătul urcuşului o dată cu Karloff. Rămaseră pironiţi lângă un pin vătuit cu hermina omătului. Reiner scăpă o exclamaţie.

— Albia e plină ochi şi îngheţată tun, fraţilor!

— Numai să ţină carele. Să nu ne ducem naibii, la fund.

Erau deci toţi sus, pe malul stâng al apei. Lucrurile nu erau deloc roze. Fostul pod nu se vedea. Cu siguranţă fusese luat de viitură, ori zăcea sub gheaţă, la o adâncime de mai mulţi, iarzi. Coborâră pe fosta pantă accesibilă carelor. Aşa era, nici urmă de pod.

— Partea proastă e, observă Brett, că n-avem cum să trecem pe drumul vechi. Văd de aici surpătura malului, pe câteva zeci de iarzi.

— Trecem râul pe gheaţă să vedem dacă e rost să înlăturăm malul prăbuşit, spuse Laramie avântându-se primul, dincolo.

Ajunşi pe malul drept, constatară că era un volum de muncă titanică să poată căra pământul şi piatra de pe drumul stricat ce era mărginit de o apă neînsemnată. Era o muncă de Sisif. Dezolaţi, furioşi pe neputinţa lor, înţeleseră că fostul drum era deocamdată nerecuperabil.

Se întoarseră pe faţa îngheţată a râului, mergând ca pe un pod nesigur. Şi de data asta, Karloff păşea primul, înotând în zăpada devenită aici, peste apă, o haină învăluitoare.

— N-am auzit gheaţa pârâind, spuse Reiner scuturându-se de omăt când ajunse pe teren solid. Ar trebui să facem o copcă.

Brett Laramie se conformă. Ajunseră la apa ce mustea prin copcă. Era groasă de peste un sfert de iard. Asta le dădu curaj.

— Când se rupe gheaţa şi cazi în apă curgătoare,

niciodată nu mai ieşi într-acelaşi loc. Eşti pierdut pentru totdeauna, se temu David.

— Ce zici, Brett, drumul ăsta de gheaţă are să ţină carele?

— După mine, da, Hans.

Aflaseră destule despre imposibilitatea folosirii fostului traseu. Nu le rămânea decât să pornească în aval, să caute un loc de traversare a apei, apoi să descopere o altă cale de mers spre Fortul cel mai apropiat.

— Pornim în josul râului, hotărî Brett. Sunt sigur că vom da peste un drum, să ieşim din văgăuna asta blestemată.

Câinele n-avea astâmpăr. Alerga pe râu, se întorcea, lătra încontinuu, se gudura, ori zburda prin hermina rece, pufoasă.

Începuse din nou să bată vântul, spulberând zăpada şi înrăutăţind într-atât vizibilitatea, încât cercetaşii abia se mai zăreau între ei. Numai Karloff era în largul lui: alerga de la unul la celălalt trăgându-i de pulpana hainelor, grăbindu-i şi – de ce nu, înveselindu-i.

Căciula de miel îi prindea bine lui David. Şi cea vânătorească a lui Brett, dintr-o piele de biber, îi ţinea de cald. Numai Hans, cu o fostă capelă militară din armata Habsburgilor, nu se putea lăuda. Îşi trecuse însă un fular peste creştetul capului, apoi îndesase peste el capela. Oricum, găsise o soluţie să-i fie cald.

Continuară să meargă câteva mile în josul râului. Şi în tot acest timp, din cerul cenuşiu cădea o măzăriche aiurită ce făcea gheaţa să alunece, pe porţiunile lipsite de zăpadă. În acest fel s-a consumat trei-patru ore. Nici o ieşire pentru atelaje din vadul râului, nici un loc cu o rampă pe care ar fi putut urca vitele de povară.

Făcură un popas şi mâncară din merindele luate la drum.

— Ne întoarcem pe lumină în tabără? se interesă Hans.

— Aşa mă gândeam şi eu, opina Brett. Dar fără o ştire bună nu părăsim fundătura asta.

Erau de un timp pe malul drept al afluentului. Cercetară în continuare orice posibilitate de a ieşi la un liman salvator. Deseori se căţărau până sus, depărtându-se de

firul apei, iscodind de acolo terenul cu ocheanul.

— Nu facem nimic aşa, îl auziră într-un târziu pe Brett. Să ne distanţăm mai mult de râu, să vedem ce se găseşte dincolo.

— Dacă în acest fel ne rătăcim? auzi vocea lui David. Câinele lup începu să latre; un fel de aprobare a spuselor acestuia.

— Avem ca reper albia râului. Oriunde ne-am afla, ne întoarcem la apă. O găsim oricum. Terenul coboară peste tot la afluent. Ne întâlnim la locul unde era înainte vechiul pod, propuse Brett.

— Să ne facem atunci un plan de inspectare a malului propuse germanul Hans.

— La asta mă gândeam şi eu, îi luă vorba Brett. Uite, cum zic să procedăm, rezumă acesta. Mai întâi, începând cu locul unde ne aflăm. David cercetează malul drept, în jos, pe o distanţă de patru mile. Caută vadurile pe unde să iasă carele din albie, apoi drumul care să se unească cu cel adevărat. Tu, Hans, îl urmezi şi faci acelaşi lucru pe alte patru mile. Tot aşa procedez şi eu.

— Eu zic, Brett, îşi spuse David un gând cu voce tare, dacă unul dintre noi găseşte o ieşire, nu este obligat să mai străbată cele patru mile şi porneşte pe pistă, să vadă unde duce.

— Karloff merge cu mine şi cu Hans. Hai să ne întâlnim la întoarcere aici, la locul de despărţire, sugeră David.

— Să punem pentru asta un semn care să se vadă şi noaptea. Aici va fi lumină, propuse Brett.

— Uite, creanga! O recunoaştem cale de o poştă, înfipse Hans reperul în pământ.

— Mai bine ar fi să revenim la podul luat de apă, râse David. Dar, hai să pornim odată!

— Deci aşa să procedăm, David, îl dădăci Brett. Ai grijă însă că văgăunile pe aici mişună de lupi. Poţi da chiar şi de siuşi. Evităm conflictele cu ei, mai ales că suntem puţini. David, noroc!

— La fel şi vouă. N-avea grijă, că nu-mi las pielea pe aici. Ajung la Marele Lac Sărat şi mai departe…

Călăuza Brett Laramie se depărtase cu încă o milă faţă de locul unde se sfârşea porţiunea inspectată de Reiner. I s-a părut curios că nu l-a întâlnit nici pe David Buney. „Asta înseamnă şi-o spuse Brett, că amândoi au găsit piste de ieşit din albia afluentului. Dar cum se face că eu n-am observat nici un semn pe care să pornească ai noştri! Spre nord-vest?”

Trecuse de la plecarea sa mai bine de trei ore. De la un timp pe zăpadă se desenau amprente de fiare sălbatice. Pentru prevedere şi-a dat jos puşca de pe spate. Afurisită treabă cu acest îngheţ nesuferit, părea că-şi zice. Ce s-ar putea întâmpla cu atâtea suflete din caravană luate de el şi Ulff să le ducă în California, atingând mai întâi Marele Lac Sărat.

Oricum, nu se vor împotmoli aici. Vor găsi ei o posibilitate să iasă din impas. Simţea gerul prin mocasini. Zăpada scrâşnea prin multe locuri, spărgându-se ca o glazură de gheaţă. Umezeala îi pătrunsese la piele, căputele se udaseră, dar n-avea ce face, trebuia să-şi continuie drumul.

Gândurile îi zburară acasă. Erau mai mulţi ani în urmă. După pierderea Mendorei şi lui Dick s-a hotărât să-şi refacă viaţa. S-a gândit să se căsătorească, aşa se cădea, cu o femeie din ţinut.

Apăruse o ocazie, o femeie albă venită să locuiască în Sacramento. Avea o mică fermă în afara oraşului. Mildret venise în ţinut din Middle East cu doi copil: cu Jeane şi Tom, să-şi facă un nou rost în viaţă căsătorindu-se cu un rancher. Fata era la cincisprezece ani, iar Tom abia împlinise unsprezece.

Numai că Mildret avusese un mare ghinion. Chris Heart, s-a prăpădit la trei săptămâni de la cununia lor, lovit de un cal. Abia l-au îngropat în ţintirimul oraşului, când rudele defunctului s-au repezit asupra lui Mildret s-o scoată afară din fermă.

Au deschis un proces şi au atacat dreptul de moştenire al ei şi al copiilor ei. Mildret îl cunoscuse pe Heart, în oraşul Topeka din Kansas unde se căsătoriseră.

Venise apoi de acolo într-un car cu căţel cu purcel şi trăsese în ocolul bărbatului său, la ferma din Sacramente» pentru a începe o nouă viaţă.

Judecătorul îi dăduse, prin sentinţă şi lui Mildret o parte din ce agonisise Heart: puţină păşune, câteva vite, o parte din casă.

Brett şi alţi câţiva cetăţeni inimoşi din Sacramento i-au luat apărarea lui Mildret, când rudele lui Heart au vrut s-o dea afară din ranch. Pacea nu s-a putut face în acel colţ al Californiei prea curând.

Brett fiind mereu pe drum, a apelat la văduva lui Heart să-şi mai arunce câte un ochi la ferma sa şi să-i strunească pe cei doi argaţi angajaţii săi în a avea grijă de mersurile gospodăriei…

La una din întoarcerile sale, după eşecul său cu mustangul alb, într-o seară de taină, Mildret a zăbovit la Brett şi puseră la foc nişte cicoare. Turnară în pahare şi puţină tărie.

Discuţia dintre ei deveni la un moment dat destul de concisă privitoare la o viitoare unire a puţinului avut de fiecare. Brett nu se putuse hotărî prea uşor.

S-a angajat călăuză şi abia după cel de-al doilea drum, a luat conversaţia de la capăt cu Mildret. Fantomele Medorei şi a lui Dick se loveau de el la tot pasul. Afară de asta nu se putea decide să dea casa de tot pe mâna unei alte femei venite din Kansas, care s-o înlăture definitiv pe Medora. Lui ca bun catolic ce era, i se părea un sacrilegiu.

A simţit nevoia să se confeseze padrelui Job Turner. Ieşind din confesional, părintele l-a încurajat, explicându-i cu răbdare, că fusese şi voia Domnului ca Mildret să rămână stingheră, să se întâlnească amândoi, pentru a-şi uni destinele…

Timpul aici, pe valea afluentului, se stricase, mergea tot mai greu. Din cauza vântului care îl purta aproape pe sus. Veni un teren împădurit şi hachiţele anotimpului intempestiv se mai domoliră…

Iar gânduri despre gospodăria lui. Îl ascultase pe predicator şi se împreunase cu acte şi în faţa lui Dumnezeu

cu Mildret. N-avea de ce să-i pară rău.

Mildret era o femeie cumsecade, harnică, muncea de dimineaţă până seara în casă, în ogradă şi grădină, ajutată de copiii aduşi cu ea din Kansas. Şi astfel, treptat, Medora începu să părăsească dormitorul unde se culcau amândoi, locul unde mâncau, poposind într-o debara cu troace vechi şi cu dagherotipii cumpărate la un târg de cai.

Brett Laramie nu găsise nici un drum ca lumea să iasă din valea afluentului, deşi parcursese mai bine de trei mile. Timpul se răcise şi mai rău, atunci când soarele coborâse mult spre linia orizontului.

S-a hotărât să părăsească albia râului, suind o rampă dulce, pe care ar fi putut urca atelajele înţepenite dincolo de apă, în Munţii Stâncoşi. Se opri la locul cel mai înalt al malului. În dreapta, cât putea cuprinde cu ochii, câmp deschis şi copaci singuratici. L-a atras un scâncet. Parcă era un plâns jalnic de copil lăsat să flămânzească.

Oscila în a se îndrepta spre nord, căutând un drum prielnic pentru care, ori să cerceteze puţin locurile spre sud-est, de unde ajungea la el acel bocet. Se hotărî repede, aşa cum îi era firea. Întâi va vedea despre ce era vorba cu acea fiinţă neajutorată.

A trebuit să treacă gheaţa unui lac, mai bine zis, a unei văiugi plină ochi cu puhoaiele afluentului Laramie. Gheaţa era destul de solidă şi a străbătut-o cu prudenţă de frică să nu se rupă sub el.

Era dincolo. Se înserase bine, dar albul zăpezii mai păstra oarecare lumină afară. Urma o vale surpată, prin vreo alunecare de teren, înţesată cu tufărişuri, venea o stihia piezişă din copaci mărunţei.

Acel jeluit se auzea tot mai distinct, parcă străbătea la el de la câţiva paşi. Vârî un glonţ pe ţeava, temându-se să nu fie vreo cursă pusă de indienii siuşi, pentru a-l captura şi jefui.

Coborî cu prudenţă, rupând crusta zăpezii ce pârâia cu sunet de sticlă. Acel urlet agasant se repetă tot mai persistent apoi se opri. Brusc se transformă într-un mârâit de fiară tânără.

Nu mai ştia ce să creadă. Ţinea puşca strâns în mână şi-şi continuă drumul cu prudenţă. Mârâitul deveni tot mai desluşit, parcă tot mai primejdios…

Iar câţiva paşi şi Brett se edifică. În faţa sa se găsea un pui de câine lup, ori chiar un lup îmblânzit, legat cu o sfoară de un pin.

„Cine naiba a făcut neghiobia asta? a fost prima sa reacţie. Poate stăpânul său, vreun vânător este dus să viziteze capcane şi l-a priponit aici să nu-i sperie, prada. Ori pur şi simplu l-a găsit aici şi l-a legat uitându-l în acest coclaur” …

David Bunny, tânărul din Illinois, se pomeni deodată singur, înconjurat de peisajul alb, de un alb deprimant. Glasurile celorlalţi se depărtară treptat, topindu-se în imensitatea unui tărâm poate necălcat până atunci de picior de om.

Răzbătea la răstimpuri lătratul tot mai încet al câinelui lup şi suduielile amicale ale lui Brett ce încerca să-l tempereze.

După aproape două ore, cât dura parcurgerea perimetrului său, urma porţiunea de râu ce trebuia cercetată de Hans. Apoi venea la rând domeniul lui Brett.

Mai întâi David şi-a inspectat arma cu şapte focuri, vârându-i un cartuş pe ţeava pentru orice eventualitate. Apoi şi-a pipăit cuţitul de vânătoare, ca să fie sigur că se găsea la locul lui. Pistoalele Samuel Colt erau încărcate şi în tocuri.

Cerul ţinea cât lăţimea râului, unde lumina zilei era în deplinătatea ei. Raze firave veneau printre trunchiurile şi coroanele arborilor ce populau malurile râului.

Peisajul alb din jur era oricum de preferat altuia în culorile vegetaţiei. Pe acel alb, orice fiinţă care ar fi apărut ar fi fost imediat reperată. Părăsind albia de gheaţă, se urcă pe malul drept, dar trebuia să coboare ori de câte ori întâlnea vadul vreunui afluent…

Urletele lupilor făcură să i se zbârlească pielea de pe mâini. Luă arma de pe spate, gata s-o folosească. Dar nu s-

a petrecut nimic.

A găsit un drum ce i s-a părut lesnicios să fie urcat de care cu ajutorul animalelor suplimentare de povară.

A suit malul înzăpezit al afluentului, destul de pieptiş, totuşi accesibil. Continuă să meargă printre arborii înfipţi durabil în mal, un suiş plin de toane, asediat de o vegetaţie perenă.

De întors nu s-a mai întors la apă, ci a mers orientându-se după busolă, tot timpul în direcţia nord-nord-vest, astfel să nu se depărteze mult de matca râului.

Curând, după un timp bunişor, parcurgând un teren deluros, presărat cu oaze întinse de ierburi, acum învelite de nea, începu să se prefigureze coasta unui munte ce astupa o parte de zare: acolo, în depărtare, părea că se curbează.

Dintr-un impuls firesc, o porni încrezător spre acel reper, unde muntele se îndoia şi care pe înălţimi era albit de ninsoare. Părţile abrupte ale piscurilor se dezgoleau treptat, curând o piatră calcaroasă i se oferi privirilor. Ici-colo, stânci golaşe tronau pe înălţimi, asemeni unor tumori pe un trup sănătos.

După poziţia luminii pe cer şi felul ei de a se surpa spre orizont, ceasurile puteau fi cinci după amiaza. Ştia că întunericul devenea deplin abia spre şapte, şapte jumătate seara.

Aprecie că, mergând în acelaşi ritm, ar fi ajuns la locul unde muntele cotea, cam pe la ora asfinţitului. După ce întunericul devenea deplin, cercetarea trebuia amânată pentru a doua zi. Nu era bine nici să se întoarcă noaptea la râu. Dar trebuia să continue investigaţia, să ajungă la drumul ce-i scotea spre Utah.

Gerul se lăsa treptat, aerul rece, tăios îi biciuia obrazul, îngreunându-i mersul. Mai era destul până acolo, unde muntele ştergea zarea de pe cer. Noroc că zăpada era mică, abia îi trecea de gleznă, altfel ar fi fost un chin mersul pe o asemenea vreme.

Numai că se înşelase. Cu cât se apropia de munte, acesta se depărta. Se găsea, după el, la cel puţin zece mile.

Lucrurile se complicau. Urma să ajungă acolo pe întuneric. Ce era mai rău, terenul era descoperit şi nu avea să-i fie deloc uşor să-şi petreacă noaptea în câmp deschis.

În timp ce înainta decis spre punctul său de capăt, norii se sparseră, descoperind un cer de gheaţă, pe care luminătorii nopţii se aprindeau fiecare la rândul lui.

Drumul anevoios continua. Amurgul se lăţea treptat. Luna cioplită în aramă, apatică, pătată de dalac, urca creasta muntelui, parcă îi rânjea, cu semnul morţii pe tâmplă.

Brusc îşi pierdu curajul. Posibil să fi ales o pistă care îl va duce nicăieri. Ce altceva putea face? Frigul începuse să-l taie la os. Oricum, terenul urca şi faptul i se părea îmbucurător. N-ar fi putut spune la câte picioare înălţime se găsea deasupra nivelului oceanului.

I se făcuse foame. Trase o gură de tărie şi frigul i se păru suportabil. Dacă ar fi fumat, poate ar mai fi îmblânzit aerul, dar avea mâinile rebegite şi n-avea cum să-şi aprindă tutunul de pipă. Ce greşeală făcuse însă? Atât el, Hans Reiner cât şi Brett nu plecaseră prea gros îmbrăcaţi…

Din nou urlete de lupi! Se opri. Zgomotele zăpezii sub încălţări sucombară şi ele. Îşi ţinu răsuflarea. Adevărat. Erau lupi. Lucrurile se complicau. Dacă era o haită…

Instinctiv se apropie de peretele muntelui. Copacii erau mai deşi şi-şi urmă drumul printre ei. Pe alocuri zăpada făcuse crustă. Cercetă direcţia din care bătea vântul Şuiera pieziş spre meleagurile de unde se auzeau fiarele.

Se întuneca repede. Avea să se orienteze un timp după acul busolei pe care Brett i-o lăsase lui, ca fiind cel mai tânăr şi, zice-se, mai puţin experimentat.

Trebuia, nu după mult, să-şi caute un adăpost pentru noapte. Nu era indicat să doarmă sub cerul liber. Ar fi fost nebunie curată.

Nu-şi mai simţea picioarele, cu toate obielele puse în cizme. Urechile, deşi erau apărate de blăniţa de miel, îl înţepau. Faţa îi era rece, gura îi îngheţase, mâinile îi frigeau de frig.

Încercă să vorbească, dar sunetele nu se articulau între

ele. Muşchii obrazului îi înţepeniseră. S-a decis să meargă înainte.

„Dacă aş avea posibilitatea să fac un foc, să mă încălzesc, nu mi-ar strica. Dar aici, pe teren deschis, aş fi imediat văzut de fiare. Când aş termina crengile, ori aş adormi, m-ar ataca. Trebuie să-mi caut un loc de odihnă. Acesta este primul lucru înţelept ce-l am de făcut. Aşa m-ar povăţui şi Brett. Ce se petrece cu Reiner şi Brett? Să fi avut ei mai mult noroc decât mine?…”

Pătrunse adânc în pădurea ce urca poalele muntelui. Zbieretele fiarelor parcă se mai înmuiaseră. Aici era şi mai adăpostit de vânt.

Convoiul trebuia să ajungă la trecătoarea ce străbătea Munţii Stâncoşi. Nu mai putea zăbovi mult prin aceste meleaguri înzăpezite. Dacă se instala pe aici vreo iarnă timpurie erau pierduţi.

Aşezările mormonilor, dacă ar fi ajuns la ele, le-ar fi asigurat, celor cu bani, alimente şi furaje să poată ieşi din iarnă. Soluţia salvatoare era să se escaladeze Munţii Sierra Nevada încă înainte de instalarea iernii.

În convoi mai erau puţine vaci de lapte şi, dintr-o înţelegere omenească, acesta era împărţit copiilor. Era dus şi celor de la sfârşitul convoiului, deşi reverendul susţinea că acesta le strică burţile.

La lumina în creştere a lunii i se păru că deosebeşte în zăpada, ce-i pârâia sub picioare, nişte amprente. Se apleacă şi văzu urme de animal. Desigur un lup. Zări pe aproape semnele unor cizme. Cu siguranţă că fiara fusese urmărită de un vânător. Ori trecuse pe acolo, un vânător cu câinele său. Asta era probabilitatea care îi convenea cel mai mult.

O clipă se gândi la Brett, ori la Reiner şi la câinele său lup. În nici un caz nu puteau fi ei, pentru că Reiner se găsea la vreo patru mile în josul râului, faţă de el şi n-ar fi avut când să ajungă aici înaintea lui.

Mai apărură şi alte urme de animal. Erau asemănătoare cu picioarele omului. Recunoscu în ele, făcând un efort, paşii unui urs.

Vântul se mai domolise, dar arsura în obraz semăna cu

un oţel ascuţit care îi pătrundea în carne. Căută cu privirea un loc ferit de curent. Ar fi acceptat şi scorbura unui copac, dar de unde să ia un arbore atât de gros?!

Nu-şi pierdu cumpătul. Se apropie şi mai mult de munte. Începu să spere că norocul nu l-a părăsit. Un loc între două stânci, care, spre norocul său, avea deasupra un fel de copertină.

Îşi recapătă încrederea. Putea să folosească locul ca pe adăpost pentru o noapte. Mai străbătu spaţiul ce-l despărţea de acel prezumtiv cămin oferit de acele locuri.

Era de fapt o ciudăţenie a naturii: o stâncă scobită ce avea deasupra un adăpost. Oricum nu va ninge peste el în timpul nopţii şi, făcând un foc, se va feri de vizita vreunei sălbăticiuni.

Ajuns, nu mică i-a fost uimirea să constate că sub proeminenţa de piatră era o spărtură ce se îngusta, un coridor suspect ce emana un miros greu, a cărui provenienţă în acel moment n-a tâlcuit-o şi căruia nici prea multă importanţă nu i-a dat…

Brett s-a apropiat de câine cu milă, dar acesta i-a arătat colţii. Era sigur un pui de lup. Concluzia sa i s-a părut plauzibilă. Cel care îl legase, vreun vânător, ori stăpânul său, îi împuşcase poate părinţii, iar pe el îl capturase.

Puiul de lup n-avea totuşi nici o urmă de sânge. A vrut să-l mângâie, să-i arate amiciţie, dar potaia a sărit să-l muşte.

„N-are să-mi fie lesne să-l liberez din sfoara asta! Trebuie să tai sfoara”. A mai făcut către el câţiva paşi, l-a atins chiar, când zăpada de sub piciorul său se spulberă cu un zgomot sec, metalic.

O durere atroce i se instala în piciorul săgetat de instalaţia drăcească, străbătându-i întreg corpul până în mijlocul creierului…

Cursa de prins urşi l-a trântit la pământ. Şocul izbiturii l-a năucit aproape. Piciorul său stâng fusese prins între două fălci metalice, cu zimţi tăioşi care-i străbătuseră mocasinul, obielele, carnea, tendoanele, înfigându-se adânc în oasele

tălpii piciorului.

Oricare alt om ar fi leşinat de durere, dar asta nu i se potrivea lui Laramie Brett. Puiul de lup îl mârâia întărâtat, desigur, de sângele ce-i musti la puţin timp din rană, trecându-i prin mocasin.

În prima sa reacţie de furie, de durere, de ciudă pe animalul care voia să-l muşte, a fost să omoare puiul de lup, să-şi verse pe acesta necazul. Se stăpâni, fără să se gândească prea mult, dacă fapta sa se numea altruism, ori obligaţie de animal raţional ce se pretindea. S-a stăpânit pur şi simplu, mânat de gândul cum să iasă din cursă.

Şedea în şezut pe zăpadă, aşa cum fusese trântit, începu să analizeze, atât cât putea să analizeze, situaţia sa caraghioasă de necrezut.

Potaia care devenea tot mai ostilă, nu era altceva; decât o momeală pentru urşi, iar el, Laramie Brett, om trecut prin viaţă şi vânător experimentat, căzuse ca un biet fazan în ea, condus de dorinţa demodată în Far West de a face bine unui nenorocit de animal.

Acum, trebuia să ia lucrurile aşa cum erau. N-avea alternativă. El Laramie Brett era pe post de urs cenuşiu, prins de un maniac, un vânător rău, care folosea fiinţe vii ca momeală…

4. CĂMAŞA DE MIREASA A MORŢII ALBE.

Tânărul David Bunny găsise un adăpost pentru noapte. Trebuia acum să-şi adune câteva braţe de vreascuri pentru întreţinerea unui foc. Să-i încălzească refugiul şi să-l ferească de vizita fiarelor.

Pentru asta se înfundă în pădure să strângă crăci. Nu i-a fost prea uşor să găsească pe întuneric lemn uscat care să ardă, dar, ajutându-se de ochii săi buni, de care şi Brett se folosea deseori, se împovăra cu o legătură respectabilă. O luă în spinare şi o aduse la adăpost. Cu destule eforturi, izbuti să aprindă focul cu amnarul şi cremenea.

Fusese ajutat de noroc şi de locul apărat de vânt. Întreţinându-le, flăcările răspândiră o căldură plăcută cu miros de conifere.

Îşi perpeli o bucată de carne şi o mâncă cu poftă. Para caldă a focului îi hrănea speranţa că totul se va sfârşi cu bine. Nădăjduia ca după cotul muntelui, de care se apropiase mult, să afle drumul ce ducea la Marele Lac Sărat. Îl cuprinse o dulce moleşeală.

Trebuia să ajungă acolo, să se încredinţeze că era cu adevărat ceea ce bănuia şi că sigur vor ieşi din fundătura asta blestemată.

„Presupunând că descopăr drumul, dar dacă se rupe gheaţa sub care, ori dacă lunecă vitele şi nu pot trage poverile?! Asta este de fapt datoria lui Ulff şi a lui Brett. Dar gheaţa? Ea este a cerului. Eu am descoperit drumul. Atât. Să ajungă carele aici. Totul va fi bine la lumina zilei. Să mai pun nişte lemne pe foc...”

David se înveli cu pătura dusă în cârcă. Afară se lăsase un frig năprasnic, dar aici, în adăpost, temperatura fiind mai blândă, părea că sosise un alt anotimp.

Focul îl frigea, dar numai pe o parte. Cealaltă parte, dinspre afară, era sloi. Îşi alesese o poziţie mai bună. Lemnele trebuia să le consume cu zgârcenie. Dacă le

isprăvea, urma să se ducă să mai strângă.

„Să nu dea peste mine vreun indian nomad. Aceştia văd focurile de popas de la distanţe de şase mile. Să mai economisesc din vreascuri. Dar pentru ce naiba ard atât de repede? Merg să mai adun, să-mi fac o rezervă, să-mi ajungă până dimineaţă” ...

O stare de tihnă îl cuprinse treptat. Şi această stare îl aşeză pe aripa caldă a somnului şi-l transferă pe capra unei diligente. Se făcea că era surugiu. Mai bine zis ajutorul acestuia. Caii, toţi şase, alergau pe un drum prăfos. Aveau bagaje multe în spate şi unsprezece călători în cupeu. Înaintaşii obosiseră. Se apropia postul unde urmau să fie schimbaţi. Venea un oraş ridicat în câteva luni.

În dreapta lui, se găsea o pădure din stâlpi funerari, cu morminte de-ale indienilor. Ceva mai încolo se afla un sat decimat de militarii călări în urma unei vendete plină de brutalitate. Câteva bătrâne îşi zgâriau obrazul cu cioburi de sticlă plângându-şi fiii şi nepoţii.

Dar nu mai era pe capra diligentei. Se găsea acum într-o pădure, faţă în faţă cu un urs grizzly. Nu-şi mai amintea dacă piedica de la armă era trasă ori nu. Îşi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept.

Fiara se ridicase în două picioare. Era un exemplar uriaş, cu un cap hidos. Deschisese gura şi-i văzu carnasierii ca nişte pumnale; era sigur un mamifer spurcat la carne de om. Blana îi duhnea a bârlog.

David intenţiona să se retragă, să fugă din faţa dihaniei, dar se împiedică şi căzu pe spate. Fiara se cinchi, apoi se lăsă în patru labe. Era deasupra lui, gata să-l sfâşie: măcelărirea sa treptată, cu gâtul, cu capul şi apoi toracele.

Aşa cum auzise că fac urşii. A ridicat cu greu, cu foarte mare greutate ţeava puştii, îndreptând-o spre pieptul bestiei ce mormăia întărâtată.

Bubuitura a spart în cioburi spaţiul îngust în care s-a produs. S-ar fi aruncat drept în picioare din somn, căci în somn a tras, dacă n-ar fi avut deasupra sa o greutate de peste două sute de livre, de care îi era imposibil să se debaraseze.

Era treaz, sub masa unui animal ce aproape îl strivea. Realiza ce se petrece cu el. Animalul răsufla agonic şi pierdea sânge dintr-o rană ce-i uda obrazul.

Din fericire, în clipa aceea, labele mamiferului râcâiau solul fără să-l rănească. Mirosea a păr ars şi a duhoare de fiară…

Noapte cu o lună văroasă în primul ei pătrar. Astrul selenar se spânzurase deasupra felinarului atârnat de leuca lui Gonţe Kawadarka. Chervanele erau aşezate în cerc, bătute de viforniţa de zăpadă. Câteva străji hrăneau focurile de popas, focuri ce mai mult mureau decât trăiau, din cauza sărăciei de vreascuri.

Din pricina gerului, Taal, îşi mutase puii în chervanul lui alde Gonţe. Trăsese peste ei blăniţele iepurilor şi un preş aruncat la cârpe vechi de către Ţvetana.

Panerul îl refăcuse la iuţeală, căptuşindu-l cu ce avusese la îndemână, chiar cu fulgii unor găini, adunaţi de gospodină într-un dos de pernă ponosit.

Era disperat. Aşteptase să ajungă la un ţinut cald, deşertic, unde puii de crotal să-şi urmeze destinul, să se adapteze unei noi formule de viaţă într-o libertate absolută.

Dar acum, cu acest frig odios, începuse să aibă coşmaruri, pentru că frigul lucra împotriva lui şi a puilor. Sângele li se răcise şi mai mult în corpuri şi gerul le putea fi fatal, puteau amorţi, trecând într-o stare de hibernare. Oamenii îi vor găsi şi-i vor omorî fără să ezite. Nici nu încerca să-şi imagineze consecinţele.

Asta însemna ratarea visului său de a migra în Vest, unde să colonizeze un ţinut cu odraslele sale, un ţinut sălbatic; acolo nu vor permite intruziunea altor crotali şi unde numai urmaşii săi vor popula această împărăţie a urmaşilor lui Taal…

Îngrijirea odraslelor, îi consuma întregul timp. Nu-i scăpa din ochi, deşi erau pe jumătate amorţiţi de frig. Exista primejdia ca aceştia – ieşind din paner – s-o ia razna prin car, să-i muşte pe ai lui Gonţe. Asta ar fi însemnat pierzania şerpilor.

De la un timp, Taal nu prea se simţea în largul său. Această stare o moştenea de când plonjase din navă în undele fluviului Mississippi, izbindu-se de apă, ca de un sol tare.

De data asta puii dormeau duşi. Trebuia să facă iute rost de hrană. Mâncare era la doi paşi. Îşi lungi trupul şi ieşi de sub şuba călduroasă. Nopţile de veghere a puilor îl extenuaseră. Simţea nevoia de lapte, ca de aer. De două săptămâni nu se mai atinsese de ugerul lui Cleo, acel uger cald, nutritor, catifelat la atingere.

Era un ger afurisit şi puii îşi împletiseră trupurile, formând un tot straniu, un toron viu. Nici nu putea dormi. Lui îi venea să intre în letargia sa obişnuită, dar puii îl ţineau treaz şi acum căutau să iasă după el să-l urmeze.

Taal era lânga Sarra. De frică, capra tremura ca varga. Căldura sângelui acestuia îi dogorea capul, încingându-i imaginaţia, dorinţa atavică să-i sfâşie vena jugulară, să-i sugă sângele cald, acest lichid vital, care să se amestece cu sângele său rece, lenevos, de reptilă spurcat de otrava sa mortală, până în cele mai mărunte molecule ale morfologiei sale.

Sarra fusese mulsă cu puţin înainte şi n-avea lapte. Ar fi trebuit s-o omoare, dar se răzgândi. Trebuia să pândească, să fie el primul la muls şi nu Ţvetana.

Puse ochii pe o găină. O privi hulpav. Inima grăbită a pasării îi pulsa în miezul creierului. Creasta galinacei i se învineţise treptat. Îi numără zvâcniturile: o sută opt, o sută cincizeci, o sută optzeci.

Undele calorice ale sistemului său de reperat animale cu sânge cald erau accelerate nefiresc... Zgomote. O lumină ce creştea. Paşii cuiva. Sigur ai lui Gonţe. Erau paşi mai moi, astupaţi în parte de zăpada luată de el pe cizme.

Se trase sub podină şi privi de acolo pe lângă un colţ al subei. Kawadarka făcu o inspecţie de rutină: totul părea să fie în ordine. Animalele fuseseră cuprinse de un fel de moleşeală cronică.

Plecă luând cu el felinarul. În urmă, amprentele albe, nedefinite, care se opriră. Gonţe rămase pe loc cu auzul

încordat. Unul din pui scoase capul pe lângă el şi fluierase în felul său.

Gonţe se întoarse. Avea în mână o toporişca ascuţită ca briciul. Privirea sa era îndreptată exact la locul unde se afla Taal şi puii săi. În cealaltă mână păstra felinarul pe care îl aplecase la pământ...

Pentru a nu se sufoca, David îşi întoarse capul într-o parte. Greutatea fiarei aproape că-l copleşea. Numai căldura corpului acesteia îi pria.

Făcând eforturi supraomeneşti, izbuti să se tragă de sub ursul muribund. Nu mică i-a fost surpriza când, ridicându-se în picioare, se trezi faţă-n faţă cu doi pui măricei ce mormăiau agresiv la el, la omorâtul mamei lor.

David se dumiri. La capătul peşterii pe care n-o explorase, se găsea o vizuină. Se înfricoşa. Dacă apare masculul. Pe urs nu-i va fi deloc uşor să-l scoată din circulaţie. Dacă îl mai atacă în somn?

Nu-şi mai îngădui să doarmă, încropi focul la loc, mutându-l la câteva picioare de balta de sânge. Îşi încarcă arma, pândind intrarea. Aici era parcă mai frig. Nările i se lipiră şi abia mai putea respira. Rebegit cum era, mai adună câteva braţe de lemn şi hrăni continuu flăcările să nu se stingă.

Până la ziuă nu se petrecu nici un eveniment mai demn de luat în seamă. Perechea ursoaicei era cine ştie unde dusă, ori poate se adăpostea în vreo peşteră înţepenită de frig. Ascultase toată noaptea jelitul dureros al puilor lăsaţi de izbelişte…

Tânărul David părăsi stârvul ursoaicei ce constituise o vecinătate dezagreabilă. Când să iasă în pădure, puii deveniseră tot mai agresivi. Dacă l-ar fi atacat, i-ar fi împuşcat fără să pregete.

Simţea o povară pe conştiinţă, deşi trăsese în fiară dintr-un reflex de autoapărare, folosind unica şansă de a supravieţui. El nu-şi îndeplinise încă misiunea.

Îşi controla arma, să aibă glonţul pe ţeava, îşi rulă

pătura, punând-o pe raniţă şi porni grăbit spre punctul unde masivul muntos făcea acea arcuire pe care n-o putuse atinge pe lumină în ziua precedentă.

Gerul se menţinea tăios, bătea vântul, dar, grăbit cum era să ajungă la curbura muntelui, îi îngheţase răsuflarea. O transpiraţie caldă i se prelingea în lungul spinării…

Drumul parcă se îmbunătăţea. Privind prin binoclu constată că făcuse o cale apreciabilă. Ajunse într-un punct de unde vedea muntele cotind spre nord-vest, apoi iar făcea o buclă spre nord…

Lui Brett îi trebuiră puţine minute să-şi revină din surpriza pe care o încerca. Nici prin gând nu-i trecea să nu iasă din jucăria aia infernală. Frica sa justificată era să nu cumva să mai existe sub stratul de zăpadă şi vreo altă cursă.

Cel mai cuminte, pentru asta, era să nu-şi extindă aria deplasărilor. De fapt nici nu putea. Cursa avea un cablu, ancorat de baza tulpinii pinului, sub zăpadă.

Trebuia să acţioneze. Încercă să depărteze fălcile din fier, să iasă din cursă. În zadar. Parcă erau bătute în piroane. Dacă ar fi fost lumină, ar fi putut poate manevra mai uşor mecanismul de desferecare.

Îşi aminti de amnarul şi cremenea purtate la el. Cu răbdare pe care numai un indian era capabil, îşi răsuci o ţigară şi o aprinse. La lumina mioapă a jarului inspecta cursa.

Fără să vrea îi scăpă un blestem. Cursa aceasta fusese făcută de un maniac al genului. Zăvorul ce trebuia tras era ferecat de o broască care se deschidea cu cheia. I-ar fi necesitat un şperaclu, dar de unde să ia în sălbăticia de aici aşa ceva?!

Durerea îi săgeta la răstimpuri întregul corp. Sângele îi curgea din picior mustind prin mocasin, sleindu-se, pătând zăpada şi întărâtând puiul de fiară. Trebuia să-şi folosească arma. Avea şapte gloanţe, suficiente, ca acum la lumină, să sfarme zăvorul.

Puiul de fiară devenea tot mai agresiv, încerca de la un

timp să-l atace. Brett socoti că putea să se lipsească de vecinătatea fiarei şi cu o mişcare rapidă tăie sfoara care îl ţinea prizonier de copac.

Se înşelase amarnic. Lupul în devenire, simţindu-se liber, în loc să fugă, îl atacă. Când s-a aşteptat mai puţin ia înşfăcat piciorul imobilizat, sărindu-i şi la obraz. Durerea muşcăturii acestuia era parcă un pişcat de purice faţă de cea pricinuită de cursă.

Brett n-a mai ezitat. Situaţia lui devenea serioasă. Lama cuţitului fulgeră şi animalul fu tăiat adânc la gât. Căzu alături horcăind cu trupul cuprins de convulsii. În câteva minute sfârşi. Brett îl îndepărtă cu piciorul liber de lângă el.

Trase cu răbdare şase gloanţe în broasca drăcească şi de fiecare dată simţise durerile năprasnice ale racului cursei în piciorul său, dinţii ferăstruiţi pătrunzându-i şi mai adânc în carne.

Se opri sfârşit de puteri, lac de sudoare, cu respiraţia întretăiată. Îi venea să se întindă pe zăpadă! Să sfârşească acolo, să-şi tragă mai întâi un glonţ în cap, să termine pentru totdeauna cu viaţa.

S-a sculat spre dimineaţă când durerea n-o mai simţea aproape deloc şi când o dulce toropeală îi cuprinsese corpul. Şi-a dat seama că dacă nu se trezeşte va muri îngheţat. Şi-a frecat braţele între ele, răsucindu-şi alte câteva ţigări, înviorat de gândul că stăpânul cursei i-o fi auzit împuşcăturile, ori chiar dacă nu, va veni să vadă ce ispravă a făcut maşinăria sa infernală.

Trecuse mai bine de jumătate din ziua a doua dar nu s-a arătat nimeni. Ajunsese la desperare. Puţin înainte de amiază primise în schimb un mesager. Pe Karloff. De curea avea agăţat un mesaj dat lui de Reiner.

S-a bucurat, pentru că din ce-i scria acesta rezulta că germanul descoperise primul drumul spre Fortul Laramie, drum ce ducea mai departe spre Marele Lac Sărat.

L-a întristat şi îngrijorat spusele acestuia privitor la sănătatea sa. Nu putea prevedea dacă la primirea misivei de către el acesta îşi putuse continua drumul ori nu. Oricum înţelegea din cuvintele lapidare ale acestuia că Reiner se

simţea rău de tot.

Expediase şi el Brett un mesaj, pentru germanul din Silezia, prin câinele acestuia. Ar fi voit să-i zică să trimită mai întâi pe David la el, să vină cât mai grabnic, să-l scape de cursa această infernală, dar n-avea nici un vârf de creion să scrie.

A înmuiat numai un vârf de ferigă în sânge, scriind pe spatele hârtiei, aşa cum a putut: Stau prost! Mesajul conţinea în cele două cuvinte lapidare întreg dramatismul pe care îl trăia pe viu. Altceva n-a putut scrie.

Spera ca animalul credincios să ajungă la Reiner şi să-l înştiinţeze de situaţia sa disperată, în care intrase. Până una alta şi-a amintit de cutia de conserve cărată cu el, ultima dintre cele două luate la drum. O desfăcu şi o consumă cu o imensă silă. Părea că mănâncă din el.

Sosul sângeriu, făcea tovărăşie bună cu sângele ce mustea mai departe din el, mărind balta sleioasă ce-şi mărea suprafaţa sub piciorul său pe care îl simţea din ce în ce mai puţin…

Faptul îl mulţumea pe David. În stânga masivului din lanţul Munţilor Stâncoşi se întindea o vale ce umplea zarea. Bănui că se află pe o pistă bună.

Trecu pe lângă un sat indian. Colibe ţuguiate, lipite cu noroi, erau lăsate de izbelişte. Multe arse, dovedeau că acolo se petrecuseră întâmplări tragice. Destule morminte păstrau în ele morţi mumificaţi. Totul aducea cu visul său de coşmar.

Valea începuse să suie lin. Era un indiciu că se găsea pe un drum ce urca la trecătoare. Încă o jumătate de oră de mers. Apărură iar urme. Simţi că i se pune un nod în gât. Erau amprentele unei fiare, mai sigur ale unui lup. Ori ale mai multora. Erau şi amprente de om. Lupul urmărea omul.

Curând va găsi pe semenul său ucis de fiară, ori invers. Rareori când aceste urme se suprapuneau. Ceva bizar. Tiparele paşilor de animal duceau înainte, spre undeva… Nu mai ştia ce să creadă. Semnele omului se şterseseră. Apoi cele ale lupului se întorseseră, veneau spre el.

Încercă un sentiment de admiraţie pentru Brett. Călăuza şi-ar fi fixat pe retină amprentele fiarei şi ale omului din seara precedentă şi le-ar fi suprapus pe cele de acum. Să coincidă acestea?

El, David, nu era indian trăit în pustietăţi înfricoşătoare, nu avea darul memorării detaliilor. Trebuia totuşi să ia o decizie, măcar să presupună ceva despre implicaţiile ce puteau surveni pentru el de la om ori de la fiară.

Continuă să meargă după urmele ce din fericire coincideau şi cu drumul său. Între timp ninsese, viscolise şi acestea apăreau şi dispăreau conform unor capricii neînţelese. Se apropiase destul de mult de peretele stâncos. Îi întâmpinară copacii printre care cenuşiul stâncilor golaşe se îngâna cu albul…

Un stejar gros, greu de cuprins în braţe de doi bărbaţi, avea înfiptă rădăcina în solul vecin peretelui. Sub copac, un cadavru. Era Hans Reiner, îmbrăcat cu ce avusese pe el când pornise în josul afluentului.

Pândind de la câteva lungimi de cal, vulpi şi şobolani de pădure îl aşteptau să se depărteze.. Aproape de cadavru, un foc de tabără răvăşit: dovadă că vânătorul se încălzise la el. Arma lui Hans era tot acolo. Urmele de fiară nu puteau fi ale unui lup. Nu acesta l-a ucis. Leşul lui Hans Reiner inspira milă. Trebuia să facă ceva pentru Hans. Să-l îngroape. Avea însă un singur cuţit, iar solul îngheţat era greu de învins.

Îi veni o idee salvatoare. Hans avea o frânghie la el. Îl legă de subsuori, aruncă un capăt al funiei pe după o cracă, cam la patru iarzi înălţime şi, făcând un efort considerabil îl ridică astfel ca picioarele să i se afle la doi iarzi. Legă apoi celălalt capăt de o cracă groasă…

Plecă cu sufletul copleşit de durere şi cu gândul să revină câţ mai curând la Hans pentru a-l dărui pământului.

Avu apoi de ales între a se întoarce, ori a merge până la calea obişnuită a caravanelor, dacă era pe aproape. Reflectă faptul că el David, trăia, deşi la fel de bine ar fi putut fi ucis de sălbăticiunea aceea.

Scăpase ca printr-o minune, Reiner, în schimb, fusese sorocit să moară. Dar cine îl ucisese?! Lupul îl sfâşiase şi

apoi îl abandonase acolo după ce a mâncat din el?

Înaintase alte câteva mile bune în direcţia presupusului drum pe care spera să-l întâlnească cât mai curând. Silueta unui lup – venit din urmă – pe care abia acum îl văzu, îl înfiora. În spatele fiarei, era cu siguranţă haita întreagă.

Se decise să-şi vândă scump pielea. Căută un copac în care să se caţăre, o stâncă de care să se sprijine, să nu fie atacat. Pe sute de iarzi în diametru lipsea aşa ceva. Îşi coborî puşca din spate şi-şi trase Colt-ul la îndemână.

Urletul se repetă. Era pregătit să întâmpine haita. Cercetă cu febrilitate locurile cu binoclul. O singură fiară alerga spre el. Duse arma la ochi şi o fixă în cătare decis să n-o lase să se apropie.

O sută, nouăzeci, optzeci, cincizeci, patruzeci de iarzi… Acum. Nu, încă nu! Era unul singur. Lupul acum lătra. Se bucura, chiar…

— Karloff! i se lumină obrazul ca într-o revelaţie. Era să trag în tine! Era să te ucid, băiatule! Pe unde-mi umbli?

Câinele veni la el lătrând, încercând să-i atingă obrazul, să-l sărute în felul său, gudurându-se, chelălăind.

— Ce-i cu tine, Karloff?! Ştiu, ştiu, ai ceva să-mi spui. Ce s-a petrecut aici? Ştii ceva de Hans? Vasăzică cunoşti, de vreme ce mă tragi spre locul unde l-am găsit şi eu. Hai, fii cuminte! Dar ce-i cu zgarda asta a ta?

David înţelese după felul cum câinele se apleca, că-i arată ceva legat de cureaua de la gât, că avea poate un mesaj pentru el. Adevărat, acolo era prins un săculeţ din piele. Atinse locul şi câinele se potoli ca prin farmec, începu să scheaune, un alt semn pentru David.

Luă de acolo o mică taşcă, desprinzând-o dintr-un inel. Lărgi gura pungii şi trase afară o foaie de hârtie stângaci împăturită. O netezi cu mâinile înţepenite, ferindu-se s-o ude.

Desenat cu creionul negru, traseul: acesta pornea din a fluentul lui Laramie şi ducea la intersecţia cu drumul caravanelor; unde era marcată trecătoarea. Cuprins de emoţie citi mesajul. Fiecare cuvânt avea o greutate deosebită în sufletul său:

„N-am ştiut, Brett, cât de bolnav sunt de inimă. După o alergătură serioasă alături de Karloff, simt că n-o mai duc mult. Ceva rău se petrece în trupul meu. Degeaba încerc să-mi fac curaj, că puterile mă părăsesc tot mai mult. Cred că am să mor. Durerea năprasnică pe care o simt în coşul pieptului mă va doborî. Îl trimit la voi pe Karloff. Să dea Domnul să vă găsească. Am dat de drumul ce duce la trecătoare. Ceasul şi obiectele ce le am la mine să le daţi soţiei mele Ruth! …”

David se simţi năpădit de un sentiment adânc de recunoştinţă. Hans Reiner descoperise primul drumul lor spre salvare. Făcuse un efort fizic uriaş şi murise de un atac de inimă.

— Hai, prietene! Ne întoarcem să-l găsim pe Brett!

Pentru David rămase totuşi un mister pe unde colindase câinele. Să se fi dus mai întâi la Brett. Să-l fi găsit, ori să nu-l fi găsit. Dar cum i-o luase Hans înainte? Îşi mai aruncă ochii pe schiţa lui Hans. Acesta respectase proporţiile. Începu să i se facă lumină în minte. Reiner plecase cu Brett. Trecând prin porţia de teren rezervată lui David, se lăsase sedus de ideea de a sui malul. Apoi cercetase terenul şi parcursese acelaşi drum ca şi el, dar paralel şi decalat în timp. Se grăbise, ajunsese la traseul bun, făcând însă un efort supraomenesc pentru starea sănătăţii sale şi îşi găsise sfârşitul…

Câinele privi copacul unde Reiner atârna în frânghie. David mângâie animalul încercând să-l îmbărbăteze ca pe un om.

— Ştiu, Karloff! Ţi-era drag Hans. Deseori şedeaţi amândoi la taifas. Eu l-am ridicat acolo. Îl vom îngropa curând…

Câinele o porni repejor, într-o direcţie ştiută pe dinafară. Nu-i era deloc uşor să nu piardă din ochi câinele lup; un patruped dotat cu o energie şi inteligenţă ieşite din comun. Orele treceau repede şi mai aveau de mers o bucată de drum.

Ajunseră la locul unde David ucisese ursoaica. Câinelui i

se zbârli părul pe el. Începu să latre la hoit destul de agresiv. A trebuit să-l tragă de zgardă de acolo.

Porniră. Alte mile parcurse într-un tempo alert. Fiindu-i foame, scoase o bucată de carne uscată şi o împărţi cu Karloff. Gerul apoi se înteţise iar, când David recunoscu drumul ce ducea la podul scufundat câinele în ruptul capului n-a vrut să-l urmeze. Din contră, l-a prins de pulpana hainei şi l-a tras după el în altă direcţie.

Trecură printre copacii rari ai pădurii pe traseul pe care îl mai străbătuse singur. Zăpada se adunase prin multe locuri şi îşi făcea pârtie greu prin ea. Apoi grosimea stratului de omăt scăzu vizibil şi crescu viteza de înaintare a celor doi. Când şi când om şi animal se opreau să-şi tragă răsuflarea. David simţea sângele zvâcnindu-i în tâmple, în trup, în membre, parcă se transformase într-o inimă uriaşă, o inimă ce se dilata şi se contracta de nouăzeci de ori pe minut.

Câinele sufla greu, însetat zăbovea şi mânca zăpadă. David tăie o bucată de pătură şi i-o petrecu animalului peste mijloc, acoperindu-i spatele de ger.

David mâncă şi el zăpadă, să economisească apa din bidon. Neaua mirosea a curat şi a ienupăr. Avea senzaţia că acolo sus, între Munţii Stâncoşi şi cer, se aflau numai el şi Karloff. Câinele îl privea docil, înţelegând probabil cât de epuizat este.

Şi animalul dădea semne de tot mai mare oboseală. Răsufla greu, pierzând lichid prin aburii ce-i ieşeau din gură. Soarele înclina spre apus, gata-gata să cadă după un nor vânăt ce luneca în jurul masivului Haystock, înalt de 12.088 picioare.

Şi fără ca nimeni să fi avut nevoie de el, amurgul se lăsă derutant, iar câinele se depărta tot mai mult, alergând ca un nebun.

David rămânea de nedorit în urma câinelui lup, îndepărtându-se de locul unde Brett înfipsese ţăruşul pentru recunoaştere în mal.

Întunericul căzu brusc, de parcă s-ar fi găsit la tropice: numai zăpada continua să lumineze, ajutată de o lună ftizică, ce-şi începuse călătoria nocturnă pe un cer nebulos

ca cel al începuturilor lumii.

Karloff fusese înghiţit de întunericul ostil. I-a mai auzit un timp lătrăturile, apoi ele se mistuiră definitiv, părăsindu-l la o oră de început de noapte, pe un ger ce se înteţea, într-un ţinut complet necunoscut.

„Karloff ăsta a înnebunit! Unde o fi dispărut?!”

Când să cotească, s-o apuce spre stânga, într-un unghi drept, auzi lătratul furios al câinelui. Se înfiora de panică. Ajungeau până la el zgomotele unei lupte surde dintre două animale. Karloff! A fost primul său gând. Trase arma de pe umăr şi alergă cât îl ţineau picioarele spre locul presupus al încăierării.

Se simţea sfârşit. Îi venea să se arunce pe zăpadă, să rămână acolo, să doarmă până la Ziua de Apoi, să uite de Karloff, de Brett, de lupi, de îngerii albi şi negri care-l îndemnaseră să plece din Illinois, să putrezească pe aceste pustietăţi…

Alţi zeci de iarzi. Tot mai limpede se detaşa răsuflarea unui animal în agonie. Uită de oboseală, de spaimă, de faptul că trebuia să mai petreacă o noapte pândit de fiarele pădurii, în acea margine de lume…

Coborî într-o viroagă. Nu putea fi departe de râu. Într-adevăr, într-o extremitate a văii, de o mărime impresionantă, gheaţa forma o punte lucitoare, un fel de amfiteatru cu deschiderea spre afluentul lui Laramie River. Aproape să se împiedice de un animal muribund…

Crezând că i s-a părut că aude ceva, macedoneanul se întoarse la car. Acum însă dormea sub păturile călduroase luate la drum. Taal l-a pândit să aţipească, apoi ieşi din ascunzătoare.

Sarra nu se lăsase mulsă, îşi trăsese în ea izvoarele, păstrându-şi laptele pentru şarpe. Bărbiţa caprei tremura de emoţie. Teama îi crescu brusc şi urină.

Taal o privi clocotindu-i în ochi jar. O va mai păstra vie atât cât însemna pentru el şi puii săi un rezervor de hrană. Sarra îşi desfăcu picioarele făcând loc şarpelui.

Lichidul cald, spumos, îi gâlgâi pe gât. Capul ei mic

înţepeni strâmb. Îl privea cu nişte ochi pe care i se aşternuse o pieliţă putregăioasă. Capra i se abandonă până când izvoarele laptelui aproape îi secară.

Buzele băloase ale şarpelui se mutau de pe un mamelon la altul. Sarra îşi depărta şi mai mult picioarele, simţind colţii lui Taal arzând ca nişte cărbuni aprinşi, în care se înroşise dangaua lui Gonţe.

Şi ca să nu moară de frică, în timp ce o sugea Taal, îl compuse pe Milos ţapul lui Smederewska, cu care se împerechease de câteva ori. Taal îşi dezlipi gura de pe uger.

Un mamelon se cianozase, atins de sputa crotalului. O văzu cum îşi linge ugerul, îndepărtându-i scuipatul, simţindu-se parcă răzuit de acolo…

Câinele său dovedise lupul, dar nu era la locul luptei. I se instala din nou în auz lătratul acestuia, un lătrat deloc bucuros, ce conţinea în el deziluzia rănilor căpătate în luptă cu fiara pădurii.

Când porni în direcţia de unde venise hămăitul, o rândunică de noapte îşi găsise răgazul nocturn să-şi cânte bucuria; un tril dătător de viaţă, de curaj, se extrapola acelui tânguit, ce nu-şi ascundea durerea, sub cerurile joase albite pe margini, cu luciul de oglindă în tăriile de deasupra, asemeni gheţei de sub David, ce dubla lanul de stele, rândunică din tăciune ce-şi imprimase umbra mişcătoare pe gheaţă; toate îi ofereau imaginea simetrică a lumilor pământeşti şi galactice, pe care păşea emoţionat, înaintând cu milioane de ani-lumină la un singur iard…

Trecuse de mijlocul lacului, fiind atent la fiecare pas să nu alunece, să nu cadă; era conştient că şocul izbiturii putea sparge gheaţa, iar el se putea duce la fundul apei.…

Pe jos deosebi picături de sânge sleit. Nu puteau fi decât ale câinelui său. Înainta ca în transă ferind sloiurile gelatinoase, greu de ocolit, hipnotizat de aştrii licărind sub picioarele sale, de sorii pulsatori ai altor lumi de sub el, de el însuşi căruia îşi vedea înfipt creştetul capului în brădişul de pe fund, ori în lumea încremenită a cerului.

Durerea îi săgeta din nou lui Brett miezul creierului, încercase să scape din cursă, dar eforturile îl epuizaseră. Nici gloanţele trase nu putuseră desfereca drăcovenia. Simţea că ajunsese la capătul puterilor. Acum se găsea poate la pragul unui nou leşin. Iar i se perinda prin faţa ochilor episoadele petrecute în viaţa sa palpitantă.

Se găsea de astă dată în oraşul fierbinte Dead Feast, unde părăsise până la urmă postul de şerif. Avusese din nou o deziluzie înainte de a-l vedea pe Mac Nall atârnând în ştreang. Acesta, cu puţin înainte de a-şi da obştescul sfârşit, îi făcuse semn să se apropie de el. Banditul, cum se cunoaşte, a fost spânzurat suit pe bidiviul său, o onoare ce se făcea de obicei unor pistolari de mâna întâia.

— S-a întâmplat ceva, Nall?

— Vreau să-ţi zic de un lucru care te apasă, şerife. Brett s-a îndreptat spre el urmărit de mai multe perechi de ochi.

— Dă-i drumul repede, n-am timp de palavre cu tine!

— E ultima mea dorinţă, trebuie să-mi faci hatârul.

— Fără multă gargară, urmează să-mi încep rondul.

— De lucrul acela cu ai tăi e vorba.

— Ce mai stai?!

— Vreau să nu mă mai blestemi, când ajung dincolo.

— Am şi uitat răul ce mi l-ai făcut.

— Lucrurile nu stau deloc aşa, şerife.

— Ştiu că au rămas aşa cum le-ai rânduit tu şi ciracii tăi.

— Şerife, are să mă ia necuratul peste puţin şi nu vreau să iau cu mine păcate nefăptuite.

— Nall, ai atâtea crime la activ, câte pete duce leopardul în spinare.

— Nu eu i-am omorât pe ai tăi, şerife. Adică nu banda mea.

— Crezi că mi-a mâncat şoarecii creierul să te cred?

— N-am operat în trenurile ce duceau la Guadelupa.

— S-o crezi tu, Nall. De fapt ce urmăreşti?

— Îţi jur şerife, că nu eu le-am fost naş. Ştiu însă cine i-a trecut frontiera.

— Baţi câmpii, Nall!

— Trenul acela pentru Guadelupa a fost jefuit de Bill West, cu care n-am fost niciodată în termeni buni. Obrazul lui Brett se coloră brusc, apoi păli.

— Nall, unde dau de West? vorbi şeriful sugrumat. N-ai de ce să-l mai cauţi, şerife.

Ochii celor din jur se plimbau de la Nall la poliţai.

— N-am linişte cât timp acesta mai respiră.

— Poţi să ai! West a dat ortul popii în urmă cu şapte ani.

— Nall, nu cumva mă îmbrobodeşti?

— E purul adevăr, şerife. I-am îngropat faima într-o văgăună a Sierrei. S-a purtat murdar cu mine într-o afacere.

— De ce te-aş crede, Nall?

— Pentru că te respect de cum ţi-ai chinuit sufletul după ai tăi.

Chipul lui Brett Laramie se lumină în parte. Nall îl debusolase.

— Tu însă nu vei atârna în ştreang pentru Medora şi Dick.

— Ştiu, şerife. Pentru afacerea cu Lilly Brennan. Trag ponoasele.

— Dar şi pentru tâlhăriile tale până aici la Dead Feast.

— Să nu mai dezgropăm morţii, şerife. E destul şi pentru fata de aici. Era tânără şi i-am curmat viaţa dintr-o prostie.

— Capul face, capul trage, Nall.

Dezvăluirea lui Nall nu l-a lăsat indiferent pe Brett. Trăise ani nenumăraţi cu ura în suflet împotriva acesteia, socotindu-l omorâtorul alor săi. Iar la judecată, când Brett prezentase plângerea sa împotriva lui Mac Nall, acesta placid a declarat că el făptuise acel omor.

Mac Nall recunoscuse deci că era omorâtorul Medorei şi al lui Dick, familia şerifului incoruptibil din Dead Feast.

La puţin timp după executarea lui Nall, Brett a plecat din oraş. Auziseră destui discuţia dintre ei şi incredibil, câţiva dintre aceştia îi deveniseră ostili.

Începuseră să şuşotească frecvent că Brett l-ar fi înfundat pe Mac Nall, punându-i în cârcă destule crime şi jafuri nefăptuite. S-a întors în rezervaţia de lângă Colorado, dedicându-se un timp prinderii cailor sălbatici…

David ar fi trebuit să tragă un foc de armă, ar fi voit să strige, glasul său să spargă în cioburi liniştea din jur, să colinde coclaurii, să ajungă la câinele său, să-l însufleţească, să-i oblojească rănile, să-l vindece, să se întoarcă amândoi la convoi.

O minune, căci minune era. Ajunsese la malul acelui lac şi câinele îi ieşi înainte. Era sfâşiat în mai multe locuri. Gâtul îl avea însă teafăr. Îl ajutase spinărişul din oţel de pe zgardă. În schimb, cel al lupului, cu care se bătuse, era rupt de colţii lui.

Karloff scânci de durere. Îl mângâie şi mâna i se mânji de sânge. Dovedise în luptă două fiare. Abia acum înţelesese David acest lucru.

Câinele porni iar înainte şi David îl urmă. Coborâră un povârniş şi la câţiva zeci de iarzi de el zăcea o făptură omenească. Era Brett. Prietenul său avea piciorul prins într-o capcană. I se opri inima.

— Ce-i Brett? De ce nu ieşi din porcăria aia?

La lumina slabă a cerului călăuza arăta mai mult mort decât viu.

— Vreun duh ostil şi-a vârât aici coada, David! Am irosit aproape toate gloanţele să-i sfărâm zăvorul, dar de pomană.

— N-ai avut poziţie bună, investiga David cursa.

— Mi-am oprit un glonţ să-mi iau cu el viaţa, dacă oi vedea că n-am ieşire din drăcovenia asta.

— Lasă prostiile! Reiner este mort. L-am ridicat de la pământ. Arata destul de rău. Nu mai are obraz. I l-au mâncat fiarele.

— Deci a murit, sărmanul. Am citit şi eu misiva lui.

— Atunci pentru ce nu mi-a scris unde te afli?

— Cum să nu! Am scris cu sânge pe spate. David rămase perplex.

— Sunt un tont. N-am întors hârtia să văd ce mai este scris acolo. Te rog să mă ierţi.

— Uite aici! Se vede şi pe întuneric. Bine că mai găsit.

— Meritele sunt toate ale lui Karloff.

— Scoate-mi drăcia asta!

— Nu se urneşte deloc, gâfâi David căutând să descleşteze fălcile capcanei adânc intrate în picior.

— Zăvorul trebuie sfărâmat cu arma.

— Mai întâi să fac lumină, să văd bine unde trag, iar puţină căldură n-are să strice. Aprind focul îndată.

— Să nu dureze mult, David. Sunt la capătul puterilor.

Focul ardea în pălălăi înteţite. La lumina flăcărilor imaginea oferită de Brett n-avea darul să entuziasmeze. Fălcile maşinii infernale, străpunseseră piciorul călăuzei. Nu putea aprecia cât de gravă era rana. Pe lângă colţii din metal intraţi până la os, mustea un sânge apos.

Ţinea nespus la Brett. Devenise pentru el un frate mai mare, un dascăl, un părinte chiar. Fostul şerif al unui oraş fierbinte din sud zăcea neputincios, prins în capcană. Trebuia să-l scape neapărat.

— Aici să nimereşti! Dacă fărâmi zăvorul, drăcia se deschide.

— Fac tot ce pot, Brett. Sper ca duhurile tale să fie alături de noi. Prima oară când văd aşa ceva. Sunt la grea cumpănă.

— Nu-i vinovat nimeni. Goneşte câinele când tragi! Potrivi negura ţevii de foc şi slobozi primul glonţ.

Pe obrazul rănitului apăru o grimasă de suferinţă. Cercetă efectul obţinut.

— L-am îndoit puţin. Să mai încerc. Aici, lângă nit.

La al doilea foc, zăvorul mai cedă un pic. La al patrulea, în sfârşit se rupse. Brett era liber, dar avea fiarele înfipte adânc în carne.

— David, propteşte-ţi piciorul în copac – să ai mai multă putere – şi smulge fălcile. Să n-ai milă.

Izbuti, dar nu fu deloc uşor să-l descotorosească de cursă. Dinţii ascuţiţi îi pătrunseseră ca nişte pumnale şi în os.

— Azvârle găteje pe foc, să văd cum stau cu rana. David îl descotorosi de mocasin şi de obielele. Brett nu l-a lăsat să i le taie. Avea o rană urâtă, sângerândă, cu marginile

răsfrânte.

— Piciorul s-a înnegrit până la gleznă. Nu-i bine, David.

— N-ai vrea poate să arate ca unul de balerină.

— Cursa era pe jumătate îngropată în pământ. Să nu fi făcut cangrenă? Nu mă duce mintea cum se sfârşeşte nenorocirea asta. Fără tine nu mă pot descurca. Uite ce e, roşeşte în foc toporişca asta…

Îndemnat de Brett, David s-a dus la locul unde murise lupoaica. O jupui şi-i tăie picioarele din spate până la şold. Brett se îndeletnici cu frigerea lor.

Între timp, David reteză coroana unui alun şi închipui din crăci o târlie, folosind lassoul lui Brett. Făcu din el un ham pe măsura umerilor săi.

— Mai trage o duşcă, David! îi dădu Brett din tăria sa.

— O păstrez să-ţi spăl cu ea rana. Pierzi prea mult sânge.

— Este bună bucata asta de lemn. Pe ea am să-mi aşez laba piciorului. Eu am să-ţi desenez locul unde să izbeşti cu securea!

— Brett, mi se furnică pe mine carnea. Nu eşti zdravăn la minte.

— Să nu-ţi fie milă! Loveşti cu putere fără să clipeşti.

— Mi-e milă de tine, Brett!

— Dacă ţi-e milă e mai rău. Mă duc pe copcă. Totul era pregătit. Piciorul era fixat pe mica butură.

Linia roşie, din sânge, arăta locul unde trebuia să taie David. Securea avea fierul fierbinte încă, inima lui David palpita.

— Acum e acum, David. Alege-ţi o poziţie să izbeşti puternic. Nu uita, una singură. Şi retează-l drept, deasupra gleznei. Aici osul e mai moale, se taie mai bine.

Fierul străfulgera în aer şi se înfipse adânc în lemnul pe care se sprijinise piciorul lui Brett, trecând prin el. Călăuza numai a gemut. Atât! Îşi văzu partea rea a piciorului îndepărtată, iar laba amputată, nu-i veni a crede, îşi chircea degetele. O ultimă convulsie. O licărire a întreruperii unui circuit vital.

Brett avea să-şi ia cu el restul de picior şi să-l îngroape

acasă la el, în cimitirul din Sacramente, sub un palmier tânăr, unde-şi avea locul de veci.

— Nici doctorul Alfred din San Francisco nu-mi bandaja mai bine rana asta urâtă, îl lăudă Brett pe David, cu obrazul alb de durere…

— Cum e, Brett? M-am purtat ca un măcelar de rând.

— Mă simt mai bine decât atunci când eram cu el în cursă: Dacă negreala porneşte spre genunchi, atunci îl retezi de sub rotulă!

— Să ne ferească Dumnezeu pe amândoi, Brett. Erau la drum. Călăuza călătorea întinsă pe târlie şi-şi potolea foamea rupând cu dinţii carnea de lup, aruncându-i când şi când şi câinelui, care mergea înainte descoperindu-le drumul cel mai scurt spre convoi.

Brett călătorea, privind cerul pe care tremurau aştrii nopţii. Viaţa îi mai jucase şi alte feste. Îşi aminti de una dintre cele mai însemnate. La una dintre întoarcerile sale în vecinătăţile oraşului Sacramento, după ce-şi dăduse emigranţii oficialităţilor în primire, s-a întors, ca de fiecare dată, la ferma sa. Îşi făcu, irosindu-şi un timp destul de mare, cumpărături pentru toţi ai săi de acasă depunând şi la banca municipală din Sacramento o parte din economii. Cu restul de bani şi cu târguielile făcute s-a întors pe drumul prăfos ce lega suburbiile lui Sacramento de ranch.

A fost una dintre zilele cele mai grele din viaţa sa. Surpriza i-a fost năucitoare. Dick, fiul său, considerat atâţia ani mort şi aruncat alături de Medora, soţia lui Brett, în vreun puţ părăsit, se găsea la ranch de câteva săptămâni.

La început avusese credinţa că vede un strigoi. Dick crescuse înalt, era la şaptesprezece ani, ajunse aproape un bărbat, începuse să-i semene. Prima modificare care l-a surprins pe Brett a fost felul cum Dick şi-a aranjat camera dată lui de către Mildret. Pe perete apăruse poza Medorei şi a sa, din timpurile lor bune, scoasă din debara.

Uluiala, emoţia, remuşcările, lupta ce se dădea în sufletul său, toate l-au frământat pe Brett câteva zile bune. I-a trebuit o mare cantitate de voinţă să se poată reculege, să judece lucrurile la rece.

Despre ce era vorba: Medora şi Dick fuseseră luaţi ostatici în trenul prădat de bandiţi şi ţinuţi apoi prizonieri un număr mare de ani, unde mama sa a slugărit bandiţii. Apoi banda a fost decimată de soldaţi într-o încăierare. După ce şi cartierul general a fost distrus de Mac Nall, Medora şi Dick au izbutit să fugă din bârlog.

Cum era firesc, mamă şi fiu s-au întors la Sacramento, unde, vai, aflară că Brett îşi refăcuse viaţa. În lipsa lui Brett s-au întâlnit cu noua nevastă a acestuia. Medora mai avea însă o fetiţă făcută cu unul dintre ofiţerii bandiţilor, dar nu putea pune mâna în foc care era tatăl ei. În primele luni a trecut de la un cirac de-al lui Billy West la altul…

Dick a hotărât să rămână la Brett. Medora nu l-a mai aşteptat pe Brett să se reîntoarcă, luându-şi odrasla cu ea şi pornind-o spre un oraş din sud. Mildret i-a dat o parte din economiile ei de o viaţă. Cele două femei s-au despărţit bune prietene. Brett s-a împăcat şi el cu situaţia asta. N-a găsit nici o replică în faţa acestui aranjament femeiesc…

După o imobilizare de cinci zile, convoiul se urni ţinându-se după traseul desenat de Reiner. Întâmplările cercetaşilor trimişi de cei din convoi să descopere noul drum au produs o puternică impresie. Brett ajunsese la tabără spre dimineaţă. Din fericire cangrena se oprise.

Fusese suit într-un car, iar aici, călăuza începuse să-şi confecţioneze o proteză care să-l ajute mai târziu să meargă fără cârjă. Ulff Bergman preluase conducerea convoiului în drumul spre Fort Laramie.

Apoi, spre admiraţia multora, după ce trecuseră cu bine râul îngheţat, ajunseră la locul unde Reiner îşi pierduse viaţa. Aici, câţiva colonişti inimoşi îi săpară un adăpost de veci.

Mai toţi îi lăudară pe întreprinzători. Brett, la câteva zile, se săltă apoi în şa, ajutat de David şi de încă un tânăr. Faptul mărise încrederea oamenilor în călăuză.

Vestea a colindat caravana până la cel mai tânăr viitor colonist, chiar la ultimele care ale celor bolnavi, ce aşteptau mântuirea de la zilele care-i apropiau tot mai mult de

sfârşitul călătoriei...

5. NOAH, VULTURUL.

Carele cu coviltir lăsaseră în urmă trecătoarea ce-i scotea dincolo de Munţii Stâncoşi; urmau o veche pistă de bizoni folosită de toate caravanele în drumurile lor de la Est la Vest. Traversaseră câmpiile râului Missouri, ţinuturile nisipoase ale râurilor Platte de nord şi Platte de sud, depăşiseră un deşert cu nori de praf şi păsări mari de pradă, iar acum coborau o pantă lină, fără să fie nevoie să se pună frâne roţilor.

Taal trecuse cu bine peste acele zile geroase, iar acum cerceta împrejurimile, de la locul său de veghe, îngrijorat, aşteptându-se să apară în orice clipă profesorul Mondego.

Cu siguranţă că-l localizaseră. Cu fiecare zi era în mai mare primejdie. Ar fi trebuit să părăsească convoiul, dar puii fuseseră un obstacol de netrecut.

În urmă cu o zi, un vultur se rotise pe deasupra caravanei. Se depărtase cu o viteză năucitoare, când Gonţe îndreptase arma spre el. Înaripata coborâse incredibil de mult. Îi văzuse ciocul, ghearele răşchirate, adunate sub pântec. Anvergura aripilor măsura pe puţin trei iarzi.

Era sigur un vultur vânător de reptile, care îl simţise, fără ştirea oamenilor din convoi. Vulturul apoi s-a întors, tot rotindu-se deasupra carului Kawadarkilor. Gonţe şi Taşco văzură şi ei pasărea.

După Gonţe, purtarea ciudată a acesteia prevestea moartea cuiva. Hotărâră să-l suprime. Omorârea morţii însemna, după el, prelungirea vieţii, îndepărtarea nenorocirii de caravană.

Primul a tras Kawadarka. Îl urmă apoi Smederewska. Vulturul continuă să planeze. Făcu o manevră abilă prin aer, tocmai când o rază albă venită ca de nici unde lovi de moarte catârul lui Taşco.

Alte detunături. Vulturul se cutremură, apoi înclinându-se căzu într-un picaj iuţit, zdrobindu-se de sol. Kawadarka

urmat de prietenul său alergară la leş. Răpitoarea zăcea zdrobită, fără suflare. Nici o picătură de sânge. În schimb, pe cioc şi pe urechi îi curgea o zeamă incoloră.

Cercetară hoitul cald, mult prea cald, care treptat începuse că dogorească. Kawadarka spintecă vulturul de la guşă până la coadă. Ceea ce li se înfăţişa îi făcu să-şi piară graiul. Cu siguranţă că fusese şi ea lovită de trăsnet.

Arătarea de pasăre se încingea tot mai mult şi se roşi ca jarul, apoi deveni flacără albă, orbitoare. Şi în timp ce se depărtau în fugă, cu cămăşile aprinse în spate, pentru a se arunca la pământ hoitul pocni cu un zgomot sec, un mic glob rupt din soare, pentru a se stinge ca şi cum nici n-ar fi existat.

Macedonenii îşi făcură semnul crucii şi alergară la care. Catârul era mort, tăiat parcă pe greabăn cu un ferăstrău al cerului.

Taal văzuse de la locul său cele petrecute, înfiorându-se la gândul ce-l aştepta. Ceva se punea la cale împotriva lui şi nu ştia ce anume.

Kawadarka în schimb, cu vocea tăiată de frică, îi mărturisea lui Taşco că mai auzise despre trăsnete căzute din senin şi fără tunete. Erau semne cereşti şi aceste semne nu trebuiau tulburate, pentru că altfel, se aşezau de-a curmezişul cu vrerea Domnului…

Ajunseseră la jumătatea distanţei dintre Rock Springs şi Fort Bridger, unde aveau de dus o groază de comisioane primite de la militarii Fortului Laramie. Timpul era frumos, un vânt modest venit din est vălurea salvia cu floarea alburie.

Muntele sclipea în culori de topaz. Veşmântul verde-crud al masivului urca o dată cu pădurea primitoare. Trecuseră de Rock Springs. Traversaseră Green River, folosind un pod de lemn. Vitele aveau acum hrană din belşug. Bolnavii de holeră se mai împuţinaseră, după ce au presărat drumul cu cruci. În caravana coloniştilor era mare agitaţie.

Murise iar un animal de povară, muşcat de un şarpe mare. Mai sigur un crotal uriaş. Era al treilea bou ucis de când părăsiseră Fortul. Taal asculta la taclalele lui Gonţe şi

Taşco, purtate în carul lui Kawadarka la un păhărel de şliboviţă.

— Brett este înciudat de moartea vitelor, preciza Taşco.

— Toate sunt sfârtecate la junghietura gâtului, scuipă Gonţe pe podină şi frecă cu talpa cizmei scuipatul. Ascultă ce-ţi zic eu, e un şarpe spurcat la sânge de vită mare.

— Suge numai sânge de bou. Brett zicea că tocmeşte în Rock Springs un vânător de crotali. Cred că l-a şi adus în convoi. N-a mai avut răbdare să aştepte. Auzi, vampirul, să le sugă sângele? Tot ăsta te-a sărăcit de găini şi iepuri. Şi Sarra, nu ziceai tu, că a devenit ciudată?

— Reverendul Barre Webster afirmă că, dacă a supt-o şarpele, laptele ei e afurisit. Şi aşa nu se mai lasă mulsă de mână de om. O tai, Taşco! O pun la sare pentru pastrama.

Taal îşi privea cu evlavie progeniturile. Prin dreapta carului, mergea la pas David Bunny, cowboy-ul din Illinois, trăncănind cu Ralph Parkins, un ţăran de pe coasta de est a Americii, pornit şi el spre Vest atras de mirajul începerii unei vieţi noi de fermier.

Erau toţi şase pe marginea panerului. Coborâse din car şi se găsea din nou în lada încăpătoare uitată de macedonean. Cu fiecare zi şerpişorii săi se apropiau de ceea ce era el, un crotal. Lui Taal nu-i venea uşor să-i hrănească.

În fine, Kawadarka descoperise fereastra din podea şi o astupase. Crezuse că fusese opera vreunui dihor, rămânând la credinţa că acesta îl uşura de provizii.

Crotalul plănuia să se mute în carul lui Smederewska, dar mai întâi trebuia ucis Achile, câinele macedoneanului adus din Scopje.

Venea un deşert îmbietor şi trebuia să-şi ducă acolo odraslele. El îi va părăsi, apoi se va urca în ultimul car ce-l va căra în California şi va hălădui prin livezile cu portocali, mandarini, bananieri, va vâna potârnichi, va mânca mango, avocado, căpşuni. Aceste fructe se găseau şi pe nava lui Mondego. Dar numai acesta şi iubita sa Lorietta, ce făcea nudism pe plajă la soarele îmblânzit al navei, aveau acces

la ele.

Numai că Şeba i se urcă pe cârcă şi-l muşcă în joacă. A vrut să-l scuture de pe grumaz, ca Şeba să cadă în cuib. Acesta se dezechilibra şi ateriza pe sol, sub car. Înţelesese imediat primejdia. Carul era în mers.

S-a lungit cu iuţeala fulgerului să-l recupereze cu gura. Şeba a crezut că voia să se joace şi s-a ferit, îndepărtându-se şi mai mult.

Distanţa spori vertiginos. Roţile carului se rostogoleau tot înainte. Şeba îl imploră din priviri să facă ceva pentru el. Era acum între codârlă şi Gaspar, boul din cea. Gaspar îl văzu şi-şi alese o altă călcătură.

Şeba îl scuipă, deschise gura să muşte, dar dispăru într-un terci sub masa cornoasă a copitei. Era o răzbunare. Un alt bou, tiz cu el, tot un bou din cea, fusese muşcat la gât de Taal ce-i băuse sângele…

Prezenţa vulturului Noah în caravană n-a mirat pe nimeni. Toţi aflaseră că fusese închiriat în Rock Springs să ucidă şarpele. Îl luase de la un Drug Store – un magazin-cu-de-toate. Vitele de povară, câinii, pisicile se obişnuiseră repede cu Noah. Cei din convoi îl răsfăţau, dându-i să mănânce din mână. Vulturul, blajin ca un miel, ridica ciocul şi prindea în aer bucăţile de carne aruncate lui. Noah vâslea des spre înălţimi, alteori zbura razant cu podinele carelor.

Taal intrase la griji. Era încredinţat că Noah era tot o unealtă a lui Mondego adus aici pe căi ocolite. Pentru asta cu fiecare zi îşi schimba ascunzătoarea.

Noah îl localizase pe Taal, dar ar fi fost curată sinucidere pentru vultur să-l atace în spaţiul strâmt de sub care.

Vulturul ucigător de crotali era un exemplar adult, cu un alb de hermină în jurul gâtului. Anvergura aripilor depăşea de puţin cinci picioare şi n-ar fi încăput sub car.

Un popas ca oricare altul într-o noapte încărcată de mister şi cu miros de ierburi în pârgă. Taal coborî din car ducându-şi puii în cârcă. Tăie înadins petele de umbră ale preriei, străbătu o salvie înaltă, croind în iarbă o pârtie, ce se aduna în urma lui.

Era o plimbare didactică. Descoperiră o vizuină de sconcs. Trebuia să se grăbească. Curând, luna cât borurile unui Stetson ieşea de sub zăbranicul noros. Părăsi pe ceilalţi într-un loc considerat de el ferit, luându-l cu sine pe Efron să asiste la vânătoare. Cleo îl părăsise definitiv pe Taal. Francois pricepuse până la urmă apucătura rea a vacii. Asta însemnase sfârşitul bietei Cleo.

Fusese sacrificată pentru că asemeni Sarrei, nărăvită şi ea, îşi seca izvoarele când venea om la muls. Carnea ei a rămas într-o văioagă pradă corbilor.

Taal pătrunse într-o vizuină. Animalul îl simţi şi se afundă şi mai mult în galerie, acolo unde duhoarea era mai apăsătoare. Abia acum realiză că avea de-a face cu o mufetă. Ar fi renunţat la vânătoare, dar s-ar fi discreditat în faţa lui Efron.

Neprevăzut, fu împroşcat cu fecale. Asta întrecea orice jignire. Nu i se mai întâmplase aşa ceva. Îndură cu stoicism înjosirea.

N-avea la îndemână nici un şomoiog să se şteargă, în acel loc mai mult decât strâmt. Animalul era la câteva palme de el. Îl muşcă cu sete, iar prada căzu moale în acel loc fetid…

Se retrase de-a-ndărătelea cu mufeta în gură. Trebui să-i explice lui Efron, ce-şi ferea nasul, ce se petrecuse sub pământ şi la cea se putea aştepta şi el când va întâlni o mufetă.

Efron călătorea iar pe spatele lui Taal. Prada era purtată la spicul salviei; urma să fie mărunţită, apoi împărţită în cinci părţi egale aşa cum îi obişnuise pe şerpişori. El se excludea ca de obicei.

O săgeată alburie lunecă fantomatică deasupra ierburilor. Privi cerul şi un fier încins îi trecu prin şira spinării, în văzduhul incert, Noah, în culoarea mărgeanului metalizat, vâslea. Inima i se chirci pe piept.

Vulturul plonja vertical, luminând parcă un anume loc şi izbi cu sete. Se înălţă iar, apoi recăzu fulgerător cu o adresă anume.

Se ridică în acest fel de patru ori şi tot de atâtea ori pică

din văzduh. Lui Taal îi venea să-şi muşte trupul de neputinţă, de ură, de oarbă furie. N-avea cum să-şi apere odraslele. Noah se comporta ca o maşinărie făcută să ucidă, ca un mecanism orb programat, ce nu putea fi oprit.

Luna ieşise de sub un nor, iar lumina reflectată de penele lui Noah, o lumină derutantă, îl contrarie şi mai mult. Şi totuşi…

Caravana pornise de-acum. Noah inspectase regiunea întreagă dar nu-l putuse localiza pe şarpe. Crotalul nu făcuse greşeala, îmboldit de sentimente materne să meargă la locul masacrului.

Se furişase cu Efron printre ierburi şi folosise umbra unor tufărişuri şi în acest fel izbutise să prindă ultimul car. Lui Efron nu-i spusese nimic despre felul cum sfârşiseră fraţii săi, deşi acesta intrase la bănuieli. Avea să-i explice mai târziu. Deocamdată, fuseseră părăsiţi pe acele locuri, să se descurce singuri.

6. NOAH CONTRA TAAL.

Mai trecură câteva zile. Taal procedase înţelept că nu-şi măsurase, în lumina incertă a nopţii, puterile cu Noah. Nu era laş oricum.

Îi mai rămăsese Efron şi mai întâi trebuia să-l vadă pe acesta în siguranţă. Pierduse toate caracteristicile de intruziune şi era integral şarpe. Puii ce avea să-i zămislească vor fi crotali fără îndoială.

Mondego nu izbutise să-l impurifice genetic cum dorise. Totuşi, profesorul îi voia pieirea. Să nu rămână nici o urmă pe pământ din experienţele sale scabroase.

Efron creştea văzând cu ochii. Începuse să vâneze broaşte, insecte mari, pui de mamifere; se descurca de minune singur fără ajutor.

Sosea un ţinut cald, unde Efron avea să fie în siguranţă. Vecinătatea îl ispitea, aducea cu locurile despre care auzise că se numeau: „Sânul lui Avram”. Înţeles cu Efron, coborâră atunci când carele se opriră din nou. Se târâră apoi unul în spatele altuia prin ierburi, părăsind şleaurile, înfundându-se într-un ţinut arid.

Vitele prospectorilor se răspândiseră cam la o milă de tabără. Taal intenţiona să-l părăsească şi pe Efron. Înainte, însă, voia să mai asiste pentru ultima oară cum executa ritualul mulsului.

Se apropiară de o vacă neagră, bălţată. Îl lăsă pe Efron să-i supuie mai întâi voinţa. Efron o făcu bine. Privirea vitei se tulbură. Efron se şi găsea sub ugerul plin cu lapte. Începu să sugă. Vaca îşi desferecă izvoarele, laptele şiroindu-i pe esofag cald, gata-gata să-l înece. Era o vacă tânără, la prima ei fătare, o vacă înaltă totuşi, de ugerul căreia şedea mai mult agăţat.

Numai că un împieliţat de guşter se caţără pe copita bovinei. Vaca încercă să-l scuture de acolo, hipnoza îi trecuse rămânându-i numai voluptatea suptului puiului de

şarpe. Mişcarea ei bruscă îl dezechilibra pe Efron, care îşi înfipse fără voie dinţii în mamelon.

Vita mugi de durere surd, urmele colţilor se umplură cu sânge. Taal şi Efron părăsiră locul în grabă. Veninul răspândindu-se fulgerător în corp, animalul se împletici, apoi căzu. Urma agonia.

Deasupra lor, pe cer, se arătă neîndurătorul Noah. Taal şi Efron n-apucaseră să se ascundă. Crotalul fu obligat să accepte lupta…

Vulturul pică asupra lui de la o sută şi ceva de picioare. Ghearele înarmate ca nişte pumnale forfecară pielea de pe capul lui Taal. Efron era paralizat de frică. Taal, între timp, îi povestise totul despre Noah.

O pată maronie gulerată cu alb, un arici făcut să ucidă, frână brusc deasupra lui Taal. Crotalul izbuti să se ferească. Un alt atac. Sfera în cădere, se desfăcu brusc asemeni unei frunze uriaşe de lipan, la trei iarzi altitudine, viră înşelător şi o aripă asemeni arhanghelului biblic, destinsă fulgerător, îl izbi pe şarpe, în craniu.

O altă iniţiativă a lui Noah, o nouă rană recepţionată de şarpe. Crotalul încercă să-l muşte de aripă, să-i introducă veninul său, dar întâlni numai pene…

Acum Noah zbura asemeni fulgerului la rasul ierbii. De nu l-ar ucide pe Efron. Puiul trebuia să trăiască. Taal îi ieşi în întâmpinare, acoperindu-l.

Noah venea acum spre el pe o spirală stranie, pe care şarpele oricât s-ar fi străduit n-ar fi putut să pareze lovitura, tăindu-l adânc în grumaz pe Taal.

Sângele se porni să-i curgă din belşug. Îi rupsese un vas important. O nouă ofensivă. De data asta frontală.

Noah era inepuizabil. O izbitură razantă, iar tăişul aripei iar îl însângeră.

Crotalul izbuti să-l împroaşte cu venin. O groază de picături îi intrară lui Noah în ochi. Lichidul verzui şi vâscos se uscă instantaneu, tulburându-i vulturului privirea. Noah atacă totuşi. Senzorii săi vizuali nu-i mai furnizau soluţiile optime de luptă. Dar o lovitură laterală de gheară îi sparse şarpelui gâtul la câteva palme de gură. O altă rană urâtă.

Vulturul rezemat pe pământ spintecase gâtul crotalului. Iar rana cu marginile răsfrânte scoase la iveală o carne rozalie ce se zbătea.

Noah se înălţă iar. Greu de anticipat viitoarea lovitură dată la intersecţia curbei sofisticate pe care zbura pasărea, cu locul poziţional ocupat de Taal. Ciocul vulturului lovi năprasnic fruntea şarpelui. Se căscă o altă rană sângerie.

Efron înţelese că Taal era pierdut. Pendula între ideea de a rămâne, să vadă sfârşitul, ca să nu uite niciodată cum murise Taal, ori să se ascundă undeva…

Din nou Noah veni asemeni trăsnetului, dar ceva se petrecuse şi cu el. Pierduse din siguranţa cu care ataca. Taal muşcându-l de o aripă rupsese o parte din ea, ceea ce îl devia în zbor.

Profitând de o pală de vânt, care îl clătină pe Noah. Taal muşcă cu sete gâtul vulturului, producându-i o rană adâncă, vineţie. Abia acum Taal izbutise un atac ca lumea…

Noah părăsi arena luptei asemeni unui biruitor rănit grav. Se ridică sus, tot mai sus, spre tăriile de neatins pentru vulturii obişnuiţi, pe care numai supervulturii le stăpânesc, acolo de unde începe eterul zeilor. În acel loc, Noah îşi curmă zborul, tot acolo încetă să mai existe…

Taal era la capătul puterilor. Apucase să vadă sfârşitul lui Noah. Îşi simţea creierul zvâcnind. Efron îl privea compătimitor. Taal îl sfătui să plece mai departe, să poată supravieţui.

Spre crotal veneau în fugă coloniştii. Printre ei Brett şontâcăind cu proteza meşterită de el. Ulff Bergman, a doua călăuză, David Bunny şi Kawadarka. Toţi aveau carabinele în mâini…

Apusul zilei lungeau umbrele oamenilor şi al vegetaţiei. Câinele lup Karloff era ţinut în lesă de David, pentru a-l feri de muşcătura mortală a şarpelui. Taal prăbuşit în salvie răsufla greu, agonic.

Era la capătul vieţii, îşi trăia ultimele clipe. Înţelesese că Noah fusese un vultur obişnuit, vânător de crotali, n-avea nimic comun cu profesorul Mondego. Îl urmărise cu privirea

când căzuse din tăriile cerului, undeva în îndepărtaţii Munţi Alegam.

Umbrele oamenilor deveniră tot mai compacte, statornicind răceala pe locurile pe care cădeau, înfrigurând preria unde agoniza Taal. Îl zgâlţâia frisonul morţii. O negură rotundă, cât moneda de douăzeci şi cinci de cenţi, prin care i se apropia sfârşitul, îi intrase în gură.

La capătul ţevii era Gonţe Kawadarka. Brett Laramie văzu un pui de crotal ce-i trecuse peste căputa cizmei. L-ar fi putut împuşca, dar ceva mai puternic decât el îl reţinu, paralizându-i orice iniţiativă...

Taal înşfacă metalul şi muşcă din el, imprimându-şi colţii în oţel, grăbind glontele pornit o dată cu detunătura care-l inundă cu o explozie magnifică în alb.

Pulberea măruntă de stele, ce însemnaseră creierii crotalului, se împrăştie în preria vecină, îngrăşând locul în care salvia cu floarea alburie dăduse în pârgă.

S-au întors cu toţii la care, neluând în seamă puiul de crotal ce se târa spre capătul deşertului, spre un acolo ce pentru el însemna începutul unei vieţi terestre, încredinţată lui de Taal.

Dick Harrison venit la urmă şi tâlcuind faptele, îi cântă lui Taal, de care vorbea totdeauna cu respect, o stingere. Melodia fostului sergent al Jaketelor-albastre învăluind locurile într-o atmosferă de veneraţie pentru călătoria de pe urmă a şarpelui făcu bine celor de faţă...

Sfârşit.

